

အောင်မြင်
တေးဂီတ

မြပုလဲခင်

လင်းလက်စုကြယ်

BURMESE
CLASSIC

BURMESE CLASSIC

မြို့ပုလဲခင်

လင်းလက်ငွေကြယ်

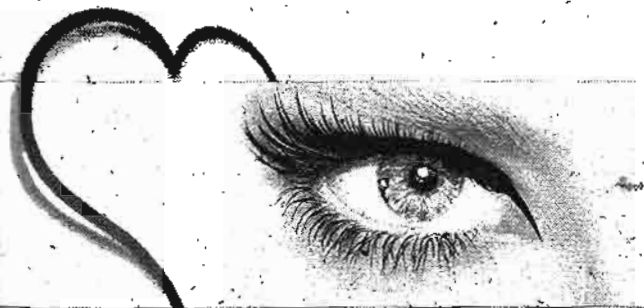
www.burmeseclassic.com

မြို့ပုလဲခင် ၁၉၅-၁၃
 လင်းလက်ငွေကြယ်/မြို့ပုလဲခင် - ရန်ကင်း၊
 အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၆၊
 ၂၅၀-စာ၊ ၁၂၅ X ၁၀၂ ဝင်တံ၊
 (၁) မြို့ပုလဲခင်

မြို့ပုလဲခင် - အောင်မြင်စာပေ၊ အောင်မြင်စာပေ၊
 ရန်ကင်း - မြို့ပုလဲခင်၊ ၂၀၁၆၊ မြို့ပုလဲခင်၊ ၂၀၁၆၊

အပိုင်း(၅)

အခန်း(၁)

BURMESE CLASSIC

အလုပ်အမှုဆောင် အစည်းအဝေးပွဲ တစ်ခု၌ . . သူ့ကို
အမှတ်မထင်တွေ့ဆုံလိုက်ရသည်။

“ဒီနေ့အစည်းအဝေးမှာ ကျွန်တော်တို့ သူရိန်ကုမ္ပဏီနဲ့
တူးပေါင်းဆောင်ရွက်မယ့် စင်္ကြံကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျင်
တာဝန်တာ ဦးဘုန်းလက်နဲ့ပါ”

စားပွဲထိပ်တစ်နေရာမှရပ်ပြီး စူးရှတောက်ပြောင် နက်

☺ အောင်မြင်စာပေ ☺

ရှိုင်းသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် လူအစိတ်မျှကို ခြုံငုံကြည့်ကာ အသိအမှတ်ပြု ကျက်မှတ်လိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကို ညွတ်ပြလိုက်သည့် ဟန်ပန်ကိုက လှပသိမ်မွေ့သော ဆွဲဆောင်မှုတစ်ရပ်အနေဖြင့် ရှုမငြီး ပထမဦးဆုံး အသိအမှတ်ပြုလိုက်မှုတစ်ခုပင် . . .

ထိုအသိအမှတ်ပြုလိုက်မှုက နှလုံးသားပေါ်၌ ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်သော ပုံရိပ်တစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု . . . ရှုမငြီး ထိုစဉ်က ကွဲပြားခြားနားစွာ မသိနိုင်ခဲ့ပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် . . . သူ့ဘဝ၌ ဆွဲဆောင်မှုအား ကောင်းသော ယောက်ျားတော်တော်များများနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ထိုဆွဲဆောင်မှုသည် သူ့အတွက်တဒဂ်မျှသာ အချိန်အတိုင်းအတာအထိမျှသာ ရှိနေခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ဘုန်းလက်ရုံးနှင့် အတူတွဲပါလာသော ဒုမန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာနှင့် အတွင်းရေးမှူးသည် အလှစား စာရင်းဝင် မိန်းမချောနှစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကိုကလည်း ထူးခြားသော သူ၏ဆွဲဆောင်မှုလေလားဟု ရှုမငြီးတွေးလိုက်မိသည်။

ထိုနေ့က အစည်းအဝေး၌ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အငြိမ့်သတ်ချမှတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ရှုမငြီးတို့ သူရိန်ကုမ္ပဏီအတွက် လိုအပ်သော ကုန်ကြမ်း (၆၀%)ကို စကြာကုမ္ပဏီထံမှပင် ဝယ်ယူရမည်ဖြစ်ပြီး သူရိန်ကုမ္ပဏီမှ ကုန်ချောထုတ်လုပ်မှု၏ (၆၀%)ကိုလည်း စကြာကုမ္ပဏီကပင် ဝယ်ယူမည်ဟူသော ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်း

ငြိမ်းစိုးသွားခဲ့လေပြီ။

“ခုလို လုပ်ငန်းအဆင်ပြေချောမွေ့ခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဟာ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ လမ်းစတစ်ခုလို့ ကျွန်တော်သတ်မှတ်ပါ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူရိန်နဲ့စကြာ အကျိုးတူပူးပေါင်းအောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ညနေစာကို နို့ဗိုတယ်မှာ တည်ခင်းဆွဲခံပါရစေလို့ . . . .”

ဒါကြောင့် ယခုကြွရောက်လာတဲ့ အလုပ်အမှုဆောင်အားလုံးကို အနူးအညွတ် ကျွန်တော်က ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျား . . .”

အားလုံး လက်ခုပ်တီးကာ ဩဘာပေးကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ရှုမငြီး၏လက်ခုပ်သံ ပါမသွားခဲ့ပါချေ။

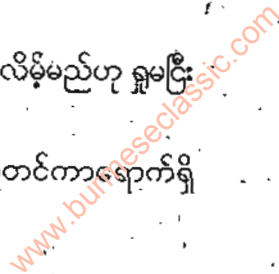
သူရိန်ကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးအောင်သူရိန်က ရှုမငြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ ငြိမ်ချက်သားရကောင်းနေမှုကို ဖခင်ရိပ်မိသွားပြီဟု ရှုမငြီးသဘောပေါက်လိုက်သည်။

အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် အားလုံး အလျှိုလျှိုထွက်ခွာသွားကြသည်။

ထိုအထဲတွင် ဘုန်းလက်ရုံးက ထိပ်ဆုံးမှကြွချီသွားလေသည်။

ယနေ့ပွဲသည် ဘုန်းလက်ရုံး၏ပွဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ရှုမငြီးထူးဝမတွေးမိခဲ့ပါချေ။

မိမိတို့ သူရိန်ကုမ္ပဏီကို အုပ်စိုးဖို့ စတင်ကာရောက်ရှိ

လာခြင်းပေးလား။ နမိတ်ပုံလေးလားဟုပင် ရှုမငြီးထင်ယောင်ထင် မှားဖြစ်မိလေသည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှချည်လား”

“စကြာကုမ္ပဏီက မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ခြေလှမ်းအရမ်းသွက်လို့ သမီးအံ့ဩနေတာပါ။ ဖေဖေ ပြီးတော့ ဘုန်းလက်ရုံးအသက်ဟာ အလွန်ဆုံးရှိုလှမှ အစိတ်ပတ်ဝန်းကျင် လောက်ပဲရှိမှာ မန်နေဂျင်းရာထူး ယူရဲတယ်ဆိုတော့... ”

“ဘာဆန်းလဲသမီး၊ သမီးတောင် ဖေဖေရှိနေလို့ မဟုတ် ရင် သမီးလည်းအသက်အစိတ်ကတည်းက မန်နေဂျင်းရာထူး ကို ရမှာပဲမဟုတ်လား ရှယ်ယာ(၅၀%)ကျော်ထည့်ဝင်နိုင်လို့ မန်နေဂျင်းရာထူးရလာတာ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာလဲ သမီးကော မန်နေဂျင်းရာထူး ယူချင်ပြီလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဖေဖေရယ်၊ ခုတောင် မလွဲသာလို့ ဖေဖေ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ဝင်လုပ်ပေးနေရတာ သမီးသဘောနဲ့သာဆို ရင်...”

“တော်စမ်းပါ သမီး၊ မျိုးရိုးမရှိ ဒီအလုပ်ကို ဖေဖေ တစ် သက်ဘယ်တော့မှ သမီးကိုခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေသေသွား ရင်တော့ သမီးသဘောပေါ့”

ဦးအောင်သူရိန် စိတ်ဆိုးစွာပြောဆိုပြီး ထထွက်သွား

တော့သည်။ ရှုမငြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

အနုပညာနှင့်ပတ်သက်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု နည်းဆိုခြင်းကို မိဘနှစ်ပါးက စိတ်နှလုံးထိခိုက်စွာဖြင့် တားမြစ်ကြ သည်။ ချော့၍တစ်မျိုး ခြောက်၍တစ်ဖုံ ကန့်ကွက်သဖြင့် ရှုမငြီး သည် ဖခင်၏ကုမ္ပဏီ၌ပင် အလုပ်အမှုဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ် လာခဲ့လေသည်။ နောက် ဘွဲ့ရပြီး နှစ်နှစ်အကြာ၌ဒုမန်နေဂျင်း ရာထူးပေးပြီး ဖခင်က ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အားထားနေလေပြီ။

ရှုမငြီး ဒီစီးပွားရေးသံသရာလောက၌ အဘယ်အမှု သော အချိန်အတိုင်းအတာအထိ ကျင်လည်ရဦးမည်ကို မတွေး ရဲအောင်ဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာ တွေ့ဝေစဉ်းစားနေပြီးမှ ဖိုင်တွဲကို ကောက် တိုက်ကာ သူ၏ရုံးခန်းဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဘုန်းလက်ရုံးသည် သူ့အတွေးအာရုံမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂)

ထိုည...

နိဗ္ဗိတယ်ဟိုတယ်၌ကျင်းပသော ညစာစားပွဲကို ရှုမငြီးမတက်ရောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ဖခင်ဦးအောင်သူရိန်က သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်မခံချေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“စိတ်မပါလို့ပါ”

“စိတ်မပါလည်း လိုက်ရမယ်၊ ဒါအလုပ်သဘော...”

“အလုပ်သဘောတွေကို သမီးစိတ်ကုန်လာတာ အမှန်ပဲ ဖေဖေ”

ထိုစဉ် ဘုရားသောက်တော်ရေချမ်းကပ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာသော မိခင်ဒေါ်မြင့်မြတ်က လှေကားပေါ်မှပင်...

“ဘာရယ်သမီး အလုပ်ကိုစိတ်ကုန်နေတာလား...”

“အလုပ်လုပ်ရတာကိုတော့ ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရဲ့ အကြီးအကဲတစ်ယောက်အနေနဲ့ မလုပ်ချင်ဘဲလုပ်နေရတဲ့ အပိုအလုပ်တွေကို စိတ်ကုန်တာပါ”

“ဪ... ဟော်ဟော်... ဒါနဲ့ မရွှေ့သမီးက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ချင်ရတယ်လို့ ရှိခဲ့သေးတယ်နော်၊ ခုစီးပွားရေးလောကကော မင်းသမီးအလုပ်နဲ့ဘာထူးမှာလဲ အလုပ်သဘော အရ အကျိုးရှိမယ့်ဆိုရင် မပြုံးချင်တဲ့လူကိုလည်း ပြုံးပြရမယ် မမဲ့ချင်တဲ့လူကိုလည်း မဲ့ပြရမယ်၊ ပွဲမတက်ချင်လည်း တက်ရမှာပဲပေါ့”

“ကဲပါ မေမေရယ် သမီးအရှုံးပေးပါတယ်၊ ခုပဲ အင်္ကျီတက်လဲပါတော့မယ်”

မိခင်ပါ ပါလာပြီဆိုလျှင် မိမိဘက်၌ စစ်ကူမရှိ၊ အလိုလို နှိုးနှိမ့်ပြီးသားဟု...။

“လဲချင်လဲ... လိုက်ချင်မှလိုက်ခဲ့တော့ ဖေဖေကတော့ အချိန်ကို မလေးစားတဲ့လူအဖြစ် သတ်မှတ်မခံနိုင်ဘူး သွားတော့မယ်”

www.burmeseclassic.com

လှေကားပေါ်၌ရပ်လိုက်ပြီး ဖခင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။
ဖခင်ထွက်သွားလေသည်။ ရှုမငြီး ဝမ်းသာသွားသည်။ ဖခင်က
အတင်းအကြပ် စကားမဆိုတော့ခြင်းက ရှုမငြီးအတွက် ထွက်
ပေါက်တစ်ခုဟု နားလည်မိကာ...

“သမီး ရောက်မလာရင် ဖေဖေမှာ ပေးစရာအဖြေ ရှိပြီ
လား”

“ရှိတယ်... ”

“ဘာလဲဖေဖေ”

“မလိုက်ချင်လို့နေခဲ့တယ်လို့လေ”

ရှုမငြီးက...

“တစ်ကယ်လား... ဖေဖေ အဲဒီလို တစ်ကယ်ပြောမှာ
လား”

ဖခင်ကပြုံးကာ ကျောခိုင်းထွက်သွားလေသည်။

“ညိုမြ လုပ်မနေနဲ့ မြန်မြန်လဲပြီး လိုက်သွားလိုက်”
မိခင်က တစ်စခန်းထပြန်သည်။

ရှုမငြီး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့
သည်။

အိပ်ခန်းတံခါးကို Lock ချပြီး... စိတ်တိုင်းကျနားနေ
လိုက်သည်။ DVD အခွေကြည့်ရင်း စိတ်ကိုအပန်းဖြေလိုက်
သည်။

သို့သော် စိတ်အလျင်ကတော့ နိဗ္ဗိတယ်ဟိုတယ်သို့

ရောက်သွားသည်။

ဘုန်းလက်ရုံး၏ လက်ဝဲ-လက်ယာ၌ ချောမောလှပ
သော မိန်းမဘယ်နှစ်ယောက်လောက်များ ရှိနေမည်နည်း။

နေ့ခင်းအစည်းအဝေးပွဲ၌ မိမိကဲ့သို့လှပသော မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို သီးခြားအသိအမှတ်ပြုသော အကြည့်မျိုးနှင့်ပင်
မကြည့်သည့်လူကို မိမိဘယ်လိုနားလည်ရမည်နည်း။

သူတို့ စကြာကုမ္ပဏီနှင့် အကျိုးတူပူပေါင်းဆောင်ရွက်
တော့မည်ဆိုကတည်းက သူနှင့်ပတ်သက်သော Biography
တို့ မိမိတို့ကုမ္ပဏီက အသေးစိတ်စုံစမ်းသိရှိပြီးဖြစ်လေသည်။

မိဘများက အမေရိကား၌ လောလောဆယ်နေသည်။
လူပျိုလူလွတ်ဘဝနှင့် လွတ်လပ်စွာပင် စကြာကုမ္ပဏီကို ထူ
ထောင်ပြီး စီးပွားရေးလောကကို အချိန်တိုတိုအတွင်း အောင်မြင်
စွာဝင်ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ သူသွားလေရာရာ မိန်းမချော
လေးများကတော့ ပါတတ်သည်။ အမေရိကားမှာ စီးပွားရေး
ပါရဂူဘွဲ့ကို ယူလာသူဖြစ်သည်။ ပြည်လမ်း (၆)မိုင်ခွဲ၌နေထိုင်သူ
ဖြစ်သည်။

ထိုမျှလောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ပြည့်စုံလုံလောက်
သော အချက်များဟု ရှုမငြီးသတ်မှတ်လိုက်သည်။

ဘုန်းလက်ရုံးအပေါ် အဓိကစိတ်ဝင်စားသွားမိသည့်
အချက်က သူနှင့်ပါလာသော မိန်းမချောများထက် သာလွန်
သောသူကို စိတ်ဝင်စားစွာအသိအမှတ်ပြုသောအကြည့်ကို

မရရှိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှုမငြီးတစ်သက် ရှုမငြီးကို စိတ်မဝင်စားသော လူလွတ် ယောက်ျား ရှိမနေဘူးဟု ထင်မြင်ထားသောအစွဲအလမ်းသည် ဘုန်းလက်ရုံးနှင့်မှ ပျောက်ကွယ်သွားရမည်လား။

စိတ်ထဲအလို့ငှာမျှက DVD အခွေများကလည်း မဆွဲ ခေောင်နိုင်ချေ။ အိပ်ခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ဖခင်ပြန်လာကိုစောင့်ပြီး ညစာစားပွဲ၏ အခြေအနေ ကို မေးရန်ဖြစ်သည်။

“အတော်ပဲ သမီး”

“ဘာကိုလဲမေမေ”

ဧည့်ခန်း၌ မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသော မိခင်က သူ့ကို မြင်မြင် ချင်း စာကြည့်မှန်ကိုချွတ်၊ မဂ္ဂဇင်းကိုပိတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက် ပြီး လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် . . . သူ မိခင်အနီးလွတ်နေသော နှစ် ယောက်ထိုင်ပေါ်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“စောစောကပဲ အသန်းခိုက ဖုန်းလာသွားတယ်”

“အသန်း”

“ဪ... မေမေ့ ဆူငယ်ချင်း အသန်းလေ . . . အိုဂျီ လေ၊ တလောက ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ပြန်ပြောင်းလာလို့ . . . မေမေတောင် ထမင်းဖိတ်ကျွေးသေးတာလေ . . .”

“သမီး မှတ်မိပါတယ် . . .”

“အဲ့ . . . သူ့သားလည်း ခွဲစိတ်ပါရကုသို့ ယူပြီး ပြန်ရောက်

လာပြီတဲ့၊ အဲဒါအရွယ်တစ်စိတ်ဟိုင်းနေပြီဆိုတော့ အမြန်ဆုံး အိမ်ထောင်ချထားပေးချင်ပြီဆိုပြီး မေမေ့ကို နားပူးနားဆာလုပ် နေတယ်”

“ဟင် . . . မေမေက အဲ့ဒီအလုပ်လုပ်နေတယ်”

ရှုမငြီးက မိခင်ကိုကျီစယ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . အဆက်အစပ်မရှိ ဘာအလုပ်လုပ်ရမှာလဲ . . .”

ဒါက”

“အောင်သွယ်တော်အူလုပ်လေ . . .”

“တယ် . . . ဒီကောင်မလေးခေါက်ထုလိုက်ရ . . . စကား တောင်းပြောနေတာကို . . . ထောင်တန်စကားရယ်ပေါ့၊ ဟင် . . . နားထောင်စမ်း နင့်တိုတောင်းနေတာပေါ့ဟဲ့ . . .”

ရှုမငြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ . . .”

“သုံးဆယ့်ငါး”

“ဘုရား . . . သမီးထက် ရှစ်နှစ်လောက်ကြီးတဲ့ဟာကြီး

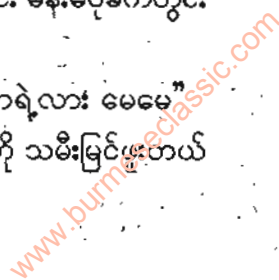
တို့”

“ရှစ်နှစ်ဘာဖြစ်လဲ၊ ယောက်ျားပဉ္စင်း မိန်းမပုခက်တွင်း ဆိုတဲ့ စာဆိုဘယ်သွားထားမလဲ . . .”

“ထားပါတော့လေ ချောကောချောရဲ့လား မေမေ”

“အမေတူသားလေ အန်တီသန်းကို သမီးမြင်ဖူးတယ်

ဟော့တလား”

“ခန့်ချောပေါ့...”

“အင်းပေါ့... ဖြူဖြူထောင်ထောင် မောင်းမောင်းပဲပေါ့ မနက်ဖြန် သူ့သားပြန်ရောက်လာတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ညစာစားဖွဲ့ ကျင်းပမယ်တဲ့၊ အဲဒါ မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်ဖိတ်တာ၊ သမီးကိုပါ ဆက်ဆက်ခေါ်ခဲ့ဖို့ နားပူနေတာပေါ့...”

“လာပြန်ပြီ ညစာစားဖွဲ့...”

“ငြင်းမယ်တော့မကြနဲ့၊ ငါ့က နင့်အဖေလို အလျှော့ပေး လိမ့်မယ်မထင်နဲ့နော်...”

ရှုမငြီးကပြုံးကာ မိခင်မဂ္ဂဇင်းကိုကောက်၍ ဟိုလှန်ခီ လှန် လုပ်လိုက်သည်။

“အန်တီသန်းက သူ့သားကိုသူပိုင်လို့ ပြောတာလား မေမေ”

ရှုမငြီး မေးသင့်သောမေးခွန်းကို မေးလိုက်သည်။

အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာလျှင် လောကသဘာဝ တရားအတိုင်း သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရမည်ဖြစ်ရာ ရှုမငြီး လည်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်သည့်အရွယ်ကိုပင် အနည်းငယ် လွန်စ ပြုနေပြီဟု ရှုမငြီး သဘောပေါက်မိသည်။ အမှန်စင်စစ် (၂၇)နှစ် ဟူသောအသက်သည် ယခုခေတ်အတွက်တော့ သိပ်မလွန်လှ သေးပါဘူးဟု ထင်သောငြားလည်း... ယခုပဲကြည့်...

ပုရိသယောက်ျားသားတို့ သမင်လည်ပြန်ငေးကြည့်ခဲ့ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရသော သူ့အလှကို... ဘုန်းလက်ရုံးဟူသော

အိမ်ထောင် မျက်တောင်တစ်ဖျတ်စာမျှထက်ပို၍ အသိအမှတ်မပြု တော့သည့်အဖြစ်ကို ကြုံတွေ့လိုက်ရပြီ။

တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်သွားမှာ...။

မဟုတ်...။ ရှုမငြီး ဘဝအဖော်အမွန်ကောင်းတစ်ဦး နှစ်ထက်တွဲသွားမည်။ ထူးချွန်ထက်မြက်သော သားသမီးကောင်း

သားတွေကို မွေးဖွားပြုစုပျိုးထောင်ပေးချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှုမငြီး၏ ဘဝကြင်ဖော်သည် ရှုမငြီးထက်ပို၍ ထူးချွန်ထက်မြက်

ပြီး အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း ပီသရမည်။ လူတော်ဖြစ်ရုံမက

ကောင်းလည်း ဖြစ်ရမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ရှိခဲ့သည်။

အနုဆစ်ပင်ဖြစ်သည်။ ခက်တာက သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်သည်။ ရှုမငြီးကို မိခင်က

တော့ စွဲချက်တင်ကာ ကောက်ချက်ချထားသည်။ “နင် ဒီလောက်ဖီဖောကြောင်နေမှတော့ နင်ဒီတစ်သက်

အိမ်ထောင်ကျတော့မှာမဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ဖြစ်သည်။ “ဟဲ့... မေးပြီးတော့ ဘာတွေထွေးနေတာလဲ၊ စာအုပ်

အောက်ထိုးကိုင်ပြီး...” မိခင်အသံကြားမှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဇောက်ထိုးကိုင်

တတ်လှန်ခီလှန်လုပ်နေသည့်အဖြစ်ကို သတိပြုမိလိုက်ပြီး တစ် နှစ်လုံးလောက်သည်။ “မေမေ ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

www.burmeseclassic.com

စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချထားလိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“အသန်းကတော့ သူ့သားသူတာဝန်ယူတယ်၊ အုပ်စိုးက လူနာခွဲစိပ်ဖို့ကုလွဲရင် ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ သူတို့သဘောပဲလို့ ပြောတယ်”

“ဒီလိုဆို ဘာလို့စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်မချပေးလိုက်တာလဲ...”

“ဒါကတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ပါရဂူဘွဲ့တွေယူပုံရစေဦးလို့ ဆိုတာကိုးကွဲ့၊ ခုလို အစာအိမ်နဲ့အူလမ်းကြောင်းဆိုင်ရာ ခွဲစိပ်ကုသမှုပါရဂူဘွဲ့ကို ယူလာနိုင်ပြီဆိုတော့လည်း မိဘတွေကို လိုက်လျှောပေးရုံပဲရှိတော့တာပေါ့...”

“ဆေးလိပ်သောက်တတ်သလား မေမေ...”

“ကြံကြံဖန်ဖန် သူ့အဖေထောင်မသောက်တာ... သူလည်းသောက်ပါမလား”

“အရက်ကော”

“ညည်းနဲ့တွေ့တော့မှပဲ မေးကြည့်တော့အေး... ညည်းအဖေတောင် ဒီကိစ္စကင်းလို့လား၊ ဧည့်ခံပွဲတို့ဘာတို့မှာတော့ သောက်မိမှာပေါ့...”

“မနက်ဖြန်တွေ့ကြမှာပဲ ဖေဖေကော လိုက်ဦးမှာလား”

“အားရင်တော့လည်း လိုက်မှာပေါ့၊ မအားရင်တော့ လိုက်မယ်မထင်ဘူး”

ထိုစဉ် ကားသံကြောင့် ဖခင်ပြန်လာပြီဟုသိရပြီး ရှုမငြီးမုတ်ကြိုလိုက်သည်။

ဖခင်က...

“တော်တော်မိတ်များတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးပဲ ခန်းမအပြည့်ပဲ” ဟူသောစကားကိုသာပြောသည်။ ကျန်စကားကိုမဆိုမိမ့် ဂြမ်းရှုမငြီးအားမလိုအားမရဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မေးရသလိုနေသည်။

“သမီးကို မေးကြသေးတယ်...”

အတန်ကြာမှထွက်လာသော ဖခင်စကားကြောင့်... မြင်းအားတက်သွားပြီး...

“ဘယ်သူတွေလဲ ဖေဖေ”

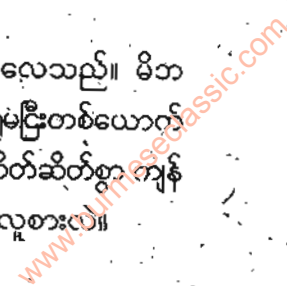
အလောသုံးဆယ်ပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ကုမ္ပဏီက လူတွေပဲပေါ့၊ ဪ... စင်္ကြံကုမ္ပဏီက... ခုတ်ခဲထေရီလေးကလည်း မေးသေးတယ်...”

“အဖေကြီး... တစ်ခုထပ်စားဦးမလား”

“အလှစားမဟုတ်ဘူး အဝစားခွဲတယ် အမေကြီး၊ နား... ဘာမှမယ်...”

ထိုမျှလောက်နှင့် စကားစပြတ်သွားလေသည်။ မိဘနှစ်ပါး အိမ်အပေါ်ထပ်တက်သွားသောအခါ ရှုမငြီးတစ်ယောက်တည်း အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းမကျယ်ကြီးဝယ် ထိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်နေခဲ့လေသည်။ ဘုန်းလက်ရုံးသည် ဘယ်လိုလူစားလဲ။

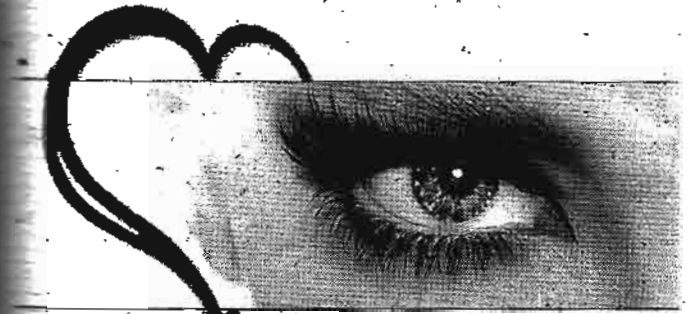

သူ့၌ရည်မှန်းထားသူရှိနေပြီလား။

ရှုမငြီး မခံချိမခံသာနှင့်တွေးတောရင်း လမ်းစတင်ခဲ့
ကို ရှာဖွေနေမိသည်။ ခက်တော့ခက်သည်။

လုပ်ငန်းသဘောအရတော့ တွေ့ကြုံရဦးမည်ဖြစ်သော်
လည်း ထိုအချိန်ကာလက ခန့်မှန်း၍မရ။ ကြာချင်ကြာသွားနိုင်
သည်။ တစ်ခုခုတော့ကြံရွယ်ရမည်။

ရှုမငြီး ထိုညက တော်ရုံနှင့်အိပ်မပျော်နိုင်ပါချေ။

အခန်း(၃)

ကံတရားသည် ရှုမငြီးဘက်က ဖေးမပေးသည်ထင့် . .

စနေနေ့ကို ရှုမငြီးက Duty Off အားလပ်ရက်အဖြစ်
ရွေးချယ်ယူခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကျောင်းသူဘဝမှ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူဘဝ ယခုအလုပ်ခွင်ဝင်သည်အထိ အမြဲမခွဲတမ်း
ထွဲခဲ့သော သူငယ်ချင်း လွင်မာကို ရိတာနှင့်အတူ ချိန်းပြီးရုပ်
ရှင်ကြည့်သည်။ ကော်ဖီဆိုင်ကောင်းကောင်းလေးများ ရွေး

ချယ်ထိုင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးပတ်သည်။ ပလာဇာတွေကိုလည်း အလှည့်ကျ ဈေးဝယ်ထွက်သည်။ နောက် ညစာကို တစ်နေရာ ရာ၌ စားသောက်ပြီးမှ လမ်းခွဲကြသည်။

ဤစနေနေ့ ဘယ်လိုမှမေ့မရ။ ရွှေဘုံသာလမ်းရှိ ORCHID အထည်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ပြီး . . .

“ဘာအဆင်ဆန်းရောက်ပြီလဲ”

“ဟင်”

ဟူသော အာမေဇိုတ်ခံထွက်သွားရလောက်အောင် ရှုမငြီးအံ့ဩသွားသည်။

သူ့လိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယခုလို မိန်းမဝတ်စား မျိုးစုံရောင်းသောဆိုင်ခန်း၌တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝထင်မထားပါ။ . . ။

“ဪ . . .”

သူကလည်း မြင်တွေ့သွားပုံရသည်။ တစ်ပေသာသာ အကွာအဝေး လီနှင့်သားပိတ်ဖောက်ဇာအဆင်သစ်အုပ်ပေါ် လက်ရောက်လိုက်သော မိမိ၏လက်က ဘုန်းလက်ရုံးနှင့် ပို၍နီကပ်သွားသည်။

သူ့ဪက ရှုမငြီးကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်ခြင်းလား ဟုတွေးမိပြီး သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

အမှတ်မထင်ဘဲ သူ့ထံမှ အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်မှုကို ရင်လိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ထဲလား . . . ဒေါ်ရှုမငြီး”

“မဟုတ်ဘူး . . . သူငယ်ချင်းတွေပါတယ်၊ ရှင်ကော”

“တစ်ယောက်ထဲပါ မေမေအတွက် မှာထားတဲ့အစ လာ ခင်ယူတာ . . .”

“ဪ . . .”

“ရွေးပြီးပြီလား”

“ဖြတ်နေပြီ၊ ဒါထက် ခဲနေညက မလာဘူးထင်တယ် တွေ့မိဘူး”

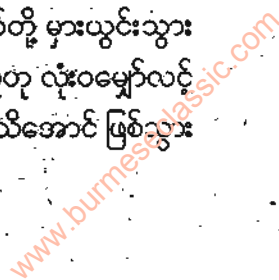
ရှုမငြီး အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ သာမန်ဂရု နိတ်စူးထက် မပိုသောစကားပင်။ သို့သော် . . .

“ဟုတ်တယ်မအားလို့ . . .”

“အဲ့ဒီအတွက်အလျှော်ပေးရလိမ့်မယ် . . .”

“ရှင် . . .”

ရှုမငြီးအလုပ်ခွင်ဝင်ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်း အလုပ်ကိစ္စ နှင့် ဖတ်သက်သော ဆက်နွယ်မှုရှိသူများနှင့်တွေ့ သွားလာဖူး ညည်တော့ရှိသည်။ ငယ်မှုငယ်သွေး ပြန်လည်ဆန်းသစ်လာသ ထို့ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘုန်းလက်ရုံးနှင့်ရင်းနှီးဖို့ အတော်လေး နှစ်တိုးလိုက်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆချက်တို့ မှားယွင်းသွား သောပြီ။ ယခုလို တရင်းတနှီးဆက်ဆံလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်လင့် မထားသဖြင့် ရုတ်တရက်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား သည်။

“အလျှော်ပေးရမယ်လို့လေ...”

“ဘယ်လိုအလျှော်မျိုးလဲ...”

“မနေ့ညက မစားတဲ့အတွက် အခုနေ့လည်စာ လိုက်စားဖို့ပါ...”

“နစ်နာနေပါဦးမယ်...”

မျှော်လင့်မထားသော ဖော်ရွေမှုကြောင့် ရှုမငြီးပင်လျှင် အိုးတိုးအန်းတန်း ဖြစ်သွားရသည့်အဖြစ်နှင့် ကြုံတွေ့ရသည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်...”

“သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ ဖိတ်တယ်နော်”

“သူက ဒေါက်တာရီတာ၊ ကလေးဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျတယ်။ သူက လွင်မာ စည်ပင်မြို့ပြဌာနမှာ အေအီး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

အနောက်တိုင်းဆန်ဆန်ပင်... လက်ဆွဲနှုတ်ဆတ်ကြသည်။ နောက် သူတို့သုံးယောက်ဖြစ်သော အင်္ကျီတန်ဖိုးများကိုပင် အမှတ်တရဟုဆိုကာ ရှင်းပေးပြီး..

“ဘယ်နေရာမှာစားကြမလဲ...”

ရှုမငြီးက ပြုံးကာခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဘယ်နေရာမှာမှ မစားဘူး။ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမယ်။ မနေ့ကအကြွေးကို အင်္ကျီစတွေတန်ဖိုးနဲ့ပဲ ကျေအေးလိုက်ပြီဆိုပါတော့ သွားမယ်နော်”

“ခဏနော်... မ... အဲ... ဒေါ်ရှုမငြီး”

မနေ့က အသွင်အပြင်နှင့်ခြားနားစွာပင် လူပျိုပေါက်လေးတစ်ယောက်လို သွက်လက်ဖြူးကြနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းခွင်မှာ တွေ့ကြတဲ့အခါ ဦးဘုန်းလက်ရုံးအနေနဲ့ တည်ကြည်မှု၊ ရင့်ကျက်မှုကို ဖန်တီးယူထားတဲ့အတွက် ဒေါ်ရှုမငြီးအပေါ် ဖော်ရွေလိုက်လျော့မှုမရှိတာမျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

ရှုမငြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် ထပ်ဆင့်အံ့ဩသွားရသည်။

“တစ်ကယ်တော့... မရဲ့အလှူဂုဏ်သတင်းနဲ့ ကျော်ဇောမှုကို ကျွန်တော်လည်း သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ မနေ့က ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်ရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သူမှမရိပ်မိပေမယ့် ကျွန်တော့်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး ဒီတစ်ခါပဲကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာတော့ မ... သိထားပေးပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရှုမငြီးအတွက် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲနော်သွားမယ်”

သူ့အတွက် ဘာမှခံစားချက်မရှိသလိုပုံစံမျိုးကို ရှုမငြီးဖန်တီးပြီး အေးဆေးစွာပင် ကားပေါ်တက် ကားစက်နိုးလိုက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သူသည် သူ၏ LAND CRUISER

ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်ကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကားပေါ်မှပစ်သွယ်ချင်းများက တစ်စခန်းထကြလေသည်။

“ရှင်တို့ကဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့မတွေ့တဲ့ တစ်ပတ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလတိုလေးအတွင်းမှာ ရှင်အရမ်းတိုးထက်သွားပါလား”

“ဟုတ်ပဲ... ရည်းစားရှိတဲ့ကျုပ်က လက်ထပ်ဖို့ရက်တောင် မရွေးရခင်မှာများ ရှင်တို့က အရင်ဖြတ်ကျော်တော့မယ့် အတိုင်းပဲ၊ ကြည့်နေကြတဲ့ မျက်လုံးအကြည်ခါတ်တွေကိုက ဖိတ်ဖိတ်တောက် ရွန်းလဲ့နေလိုက်တာများ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့ထားလိုက်ကြတာ”

“အေးလေဟယ်... ပါဝါတွေများနေလိုက်တာ”

“တော်စမ်းပါ... ရှင်တို့ထင်သလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် စားရင်းသောက်ရင်းမှ အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြီမလို့... ကားကို ပြောပြောတုန်းတန်းမောင်းပါရစေနော်...”

“အေး... အတွေးလေးနဲ့မောင်းပေါ့... ဟုတ်လား”

“မိန်းမိနော်... ကျုပ်က ဘယ်တုန်းကများ ရှင်တို့ကို လျှို့ထားဖူးလို့လဲ...”

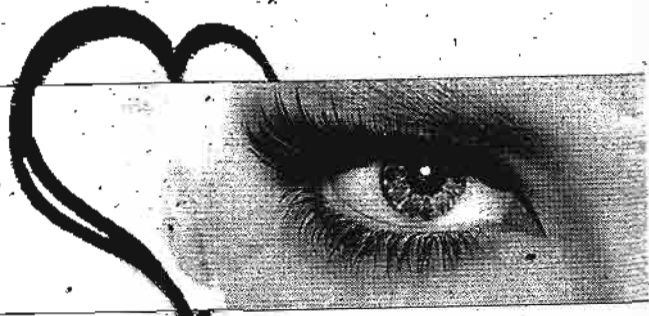
ရူမငြီး အပြုံးလေးဖြင့် မာန်မဲလိုက်သည်။ တစ်ကယ်တမ်းလည်း လွင်မာနှင့်ရီတာအား တိုင်ပင်ရန် စဉ်းစားထားပြီး

သားဖြစ်သည်။ ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုက တမင်စနစ်တီးယူလျှင်တောင် ဤမျှလောက်တိုက်ဆိုင်ချင်မှ တိုက်ဆိုင်နိုင်မည်။ လွဲချော်သွားနိုင်သည်။

ယခုတော့ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှချေသည်တကား...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၄)

ဒုတိယအကြိမ် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုက...

ဦးအုပ်စိုးပြန်လာခြင်း အထိမ်းအမှတ်ကို ဘုရားတိုးဆွဲပွဲနှင့်ရော၍ ကျင်းပလိုက်သည့်ပွဲ၌ ဦးအုပ်စိုးတို့အိမ်၌ တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးအုပ်စိုးသည် ဘုန်းလက်ရုံးနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင်တော့ မှေးမှိန်သွားသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့်ရော ရုပ်ရည်အား

ဖြင့်ပါ ဘုန်းလက်ရုံးက အလွန်သာနေသည်။ အသက်ငယ်သည် ရုပ်ရည်ရူပကာ အင်မတန်ကြည့်ကောင်းသူဖြစ်သည်။

“ညီလေးက နောက်ကျတာကိုး ဒီပိုင်းပဲထိုင်တော့ကွာ”

ဦးအုပ်စိုးက ဘုန်းလက်ရုံးကိုခေါ်လာပြီး ရှုမငြီးတို့ သားအမိစားပွဲ၌ နေရာချထားပေးလိုက်ခြင်းကိုက ထပ်မံကြုံတွေ့သော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပင်..

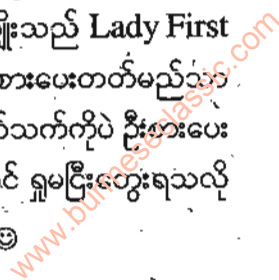
“ဟာ.. ဒေါ်ရှုမငြီး”

“အို.. ညီလေးတို့ချင်း သိပြီးနေပြီလား၊ ဒါဆိုရင်လည်း တိုယ်အထူးတလည် မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ အချင်းချင်းသာ ဧည့်ခံပေတော့၊ အန်တီ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး ဧည့်ခံစရာရှိသေးလို့ပါ..”

“ရပါတယ်သား.. သွားသွား..”

ဦးအုပ်စိုးအနေဖြင့် သူ့မိခင်က ရှုမငြီးနှင့်ကိစ္စကိုပြောထားပုံရသော်လည်း အိန္ဒြေယျက်မှုမျိုးမရှိ။ သမာဓိပိုးလေးဖြင့် တွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်တတ်ရုံမှအပ ထူးခြားသောအသိအမှတ်ပြုမှုမျိုး ဝရစိုက်ပြုမှုမျိုးမလုပ်တတ်ပါချေ။

အမှန်တော့ အနောက်တိုင်း၌ နှစ်အတော်များများ ဝညာတော်သင်လာသော သူ့လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် Lady First တူသောခံယူချက်မျိုးဖြင့် မိန်းမတွေကို ဦးစားပေးတတ်မည်သာ ဖြစ်သည်။ အမှန်တစ်ကယ်ပင် ပညာသက်သက်ကိုပဲ ဦးစားပေးခဲ့၊ အပျော်အပါးရှောင်ခဲ့လေသလားဟုပင် ရှုမငြီးတွေးရသလို

ဖြစ်နေသည်။

“မေမေ စကြာကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးဘုန်းလက်ရုံးပါ။”

“အို... ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပဲ၊ သားငယ်အရွယ်ပဲ”
မိခင်ဒေါ်မြင့်မြတ်က ဈာန်ပညာသင်ရင်း အလုပ်တစ်ဖက်သွားလုပ်နေသော သားငယ်ဖြစ်သူကို သတိရသွားဟန်တူသည်။

ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဘုန်းလက်ရုံးသည် ရှုမငြီး၏ မောင်ငယ် အောင်ထက်မြက်နှင့် ရွယ်တူလောက်ပေပဲ။

စကားတစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ ပြောနေစဉ်မှာပင် ဒေါ်သန်းသန်းရောက်လာပြီး မိခင်ဒေါ်မြင့်မြတ်ကို လက်တို့ခေါ်သွားလေသည်။

“လာလာ... ဆရာရှိတုန်းအတော်ပဲ၊ ကိုယ်တို့ မေးစရာ ရှိတာလေးမေးရအောင်၊ သမီးက... ဪ သားလက်ရုံးနဲ့တွေ့နေတာလည်း ခဏနော်... သား မင်းအစ်မနဲ့ စကားပြောနေကြဦး... အန်တီတို့ လူကြီးအလုပ်ကလေးတွေရှိနေလို့”

ဒေါ်သန်းသန်းနှင့် မိခင်ဒေါ်မြင့်မြတ်ထွက်သွားသည်နှင့် ရှုမငြီး မအောင့်အီးနိုင်ဘဲ စကားစလိုက်လေသည်။

“ရှင်နဲ့ ဦးအုပ်ဦးတို့မိသားစုနဲ့က အတော်ရင်းနှီးပါလား”

“ရင်းနှီးဆို ကျွန်တော်အစ်ကိုနဲ့ဦးအုပ်ဦးက သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ မိဘချင်းလည်းခင်ကြတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ပါ”

အလိုအလျောက်ရင်းနှီးနေတာ၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်လည်း ဦးဘုန်းလက်ရုံးလို ဟိတ်ဟန်ထုတ်လို့ မရတဲ့နေရာပေါ့၊ လက်ရုံးဆိုတဲ့ ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ အသိအမှတ် ပြုခဲနေရတဲ့နေရာလေ၊ ဒါကြောင့်... မကို ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံမယ်နော်...”

ရှုမငြီးရင်းသို့ ထိုကဲ့သို့ရင်းနှီးသော မောင်တစ်ယောက်လို့ တိုးဝင်မှုမျိုးက မထိရောက်ချေ။

“ကျွန်မကတော့ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဌာနမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းလဲဘူး ဦးဘုန်းလက်ရုံး”

“ဟာဗျာ... မကလည်း”

ဘုန်းလက်ရုံး မျက်မှောင်ချိုလိုက်သည်။

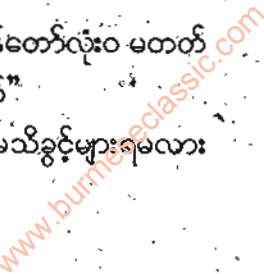
“ခုလိုပွဲမျိုးမှာကော ရှင့်ဘေးက မိန်းမချောလေးတွေ ဝေါတတ်ဘူးလား”

“ဒါ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပွဲလမ်းသဘင် မျိုးမှမဟုတ်ဘဲ ဘယ်ခေါ်ခဲမလဲ...”

“ဪဦးဘုန်းလက်ရုံးက လောကဝတ်ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်လည်ပတ်တဲ့လူပေပဲနော်...”

“ထင်လို့ပါ... လောကကြီးမှာ ကျွန်တော်လုံးဝ မတတ်ကျွမ်းသေးတဲ့အလုပ်တစ်ခု ရှိနေသေးတယ်”

“ဟုတ်လား... ဘာအလုပ်လဲ၊ ကျွန်မသိခွင့်များရမလား ဦးဘုန်းလက်ရုံး”

“သိခွင့်ရပါတယ် သင်ပေးခွင့်လည်းရှိပါတယ်”

ရှုမငြီး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

သို့သော် နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် မိမိအစော်ကားခံလိုက်ရပါလားဟု သိလိုက်ရလေသည်။

“အချစ်လေ... အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် နကန်းတစ်လုံးမှ မသိသေးတဲ့ ပီတိကလေးငယ်တစ်ဦးလိုဘဲ ဖြစ်နေသေးတယ်မ”

ရှုမငြီး ရုတ်တရက်တုန့်ပြန်စကား မဆိုနိုင်လောက်အောင် ရင်ထဲဒေါသစိတ် ပျံ့လွင့်လာသည်။

“ဆောရီးနော်မ ကျွန်တော့်စကားဟာ သိပ်ကို စောလွန်းသွားပါတယ်၊ အမှန်တော့လည်း မကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး ရေတွက်ရင်တော့ မစောတော့ပါဘူး”

“ရှင်က ကျွန်မကိုမနေ့တစ်နေ့ကမှတွေ့တာ နာရီအရေအတွက်အားဖြင့် မစောတာကိုပြောတာလား”

ဒေါသစိတ်ကို ကွယ်ဝှက်မြှုပ်နှံပြီး အေးဆေးစွာပင် တုံ့ပြန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ဘုန်းလက်ရုံးက ပြုံးကာ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“မကို ကျွန်တော်တွေ့တာ လေယာဉ်ကွင်းစားသောက်ဆိုင်တစ်နေရာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ခန့်က ကျွန်တော်နိုင်ငံခြားမထွက်ခွါခင် အချိန်လေးမှာပေါ့... ”

“ဟင်...”

ရှုမငြီးကို အံ့ဩမှုတွေ အမျိုးမျိုးပေးနေသည့် ဘုန်းလက်

နို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာပင် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့်... အဲဒီအချိန်မှာ မဘေးနားမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက်ရှိနေခဲ့တယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပြောပြလို့ မတို့ ရှုမငြီးလိုသိခဲ့ရတယ်၊ ယောက်ျားတော်တော်များများကိုတွဲခဲ့အနိုင်ယူခဲ့တတ်လို့ အသဲစားအလှဘုရင်မအနေနဲ့ နာမည်ကြီးတယ်။

မယ်တက္ကသိုလ်နဲ့ ကုမ္ပဏီတွေရဲ့ အလှသရဖူပြိုင်ပွဲတွေမှာလည်း သရဖူဆောင်းနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပါ သိခဲ့ရတယ်လေ၊ ဇနီးသယောက္ခားတစ်ဦးအနေနဲ့ မအလှကို အဲဒီအချိန်ကစပြီး တိတ်တခိုး အသိအမှတ်ပြုစွဲလမ်းခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဝန်ခံပါရစေ...”

ရှုမငြီး ဘုန်းလက်ရုံး၏မျက်ဝန်းကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အဖြေရှာကြည့်သည်။ ချစ်ရည်ရွန်းလက်တောက်ပနေသော... မျက်ဝန်းအစုံက သူ့အပေါ်မြတ်နိုးမှုအပြည့် စွဲလမ်းမှုအနန္တနှင့်ဝင်...။

“အံ့ဩစရာပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပဲ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ၊ မိန်းမတစ်ဦးဟာ သူ့အိမ်ထောင်ဘက်တစ်ယောက်ကို ငွေချယ်တဲ့နေရာမှာ လေ့လာတဲ့အနေနဲ့ အတူသွားလာတာလေးရှိတတ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ကိုယ်လုံးဝသည်းခံခွင့်လွတ်လို့မရတဲ့ ဓလေ့စရိုက်တွေ တွေ့လာတဲ့အခါ လမ်းခွဲလိုက်တယ်... ဒါပါပဲ၊ ရှင်ကိုအယူခံဝင်တာမဟုတ်ဘူးနော် ကိုယ့်အိန္ဒြေကိုတော့ လုံးဝ

ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ဘက်ကို အပြန်အလှန် ပြန်ကြည့်တော့ဘူး နှလုံးသားနဲ့ပဲကြည့်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပြီ..”

“အဲဒီဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ရှေ့ဆုံးက နေရာပေးခွင့်ပြုပါလား.. မ”

ဘုန်းလက်ရုံးက.. ပြတ်သားစွာပင် တောင်းဆိုလိုက်သည်။ ရှုမငြီးက နှုတ်ခမ်းကို ကွေးညွတ်ရုံမျှလေးပြီးလိုက်ပြီး..

“နည်းနည်းနောက်ကျသွားပြီ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ညကပဲ မေမေက ကျွန်မကို ဒေါက်တာအုပ်စိုးနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ပြောတဲ့အတွက် ကျွန်မသူ့ကို နှလုံးသားထဲ အရင်ထည့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပြီ..”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး လက်ထပ်ရသေးတာမဟုတ်သလို နှလုံးသားမှာ နေရာယူနိုင်သေးတာမှမဟုတ်ဘဲ.. ရပါတယ်။ ပိုတောင်ကောင်းသွားသေးတယ်.. ဘယ်အလုပ်မဆို ပြိုင်ဘက်ရှိမှပိုကောင်းတယ်.. ပိုတိုးတက်တယ်။ နှစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ နည်းနေသေးတယ် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိရင်လည်း ကျွန်တော် စိန်ခေါ်ချင်သေးတယ်..”

“ရှင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အထင်ကြီးတယ်ပေါ့..”

“ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ကျွန်တော်ယုံကြည်တာပါ ရှုမငြီးရင်ထဲ လှုပ်ခတ်မှုက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှဖြစ်ပေါ်

သော လှုပ်ခတ်မှုမျိုးဖြစ်သည်။ နှလုံးသားကို စိန်ခေါ်ကာ အတုရဲ့သူ့ကို ရှုမငြီးသဘောကျသွားလေပြီ။

“ကောင်းပြီလေ.. ဒါက ရှင့်အပိုင်းပဲ၊ ရှင့်ရဲ့ကြိုးစားမှုသာ ဖြစ်တည်ပြီး ရလဒ်ကောင်းတစ်ခုတော့ထွက်မှာပဲ..”

“ကျွန်တော် ပြိုင်ဘက်ကိုဘယ်တော့မှ အထင်မသေးတတ်ဘူး.. မ”

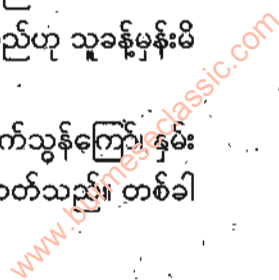
“ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုကိုတောင် ဦးဆောင်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲလေ.. ရှင့်အရည်အချင်းဟာ မသေးကွေးနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျွန်မ သတိရှိရမှာပေါ့။”

“မကတော့လေ.. အဲဒီ မထိမဲ့မြင်တဲ့အပြောလေးတွေက ကျွန်တော်တို့လို ပမ္မားကောင်လေးတွေရဲ့ရင်ကို လှုပ်ခါစေတယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ..”

အပြုံးမြဲမြဲနှင့်ပြောဆိုရင်း အချို့ပွဲအဖြစ်တည်ခင်းသော နည်းလမ်းကို သားနုနုလေးများကို ခပ်စားနေသော ဘုန်းလက်ရုံး ချီကြည့်မိသည်။

လျှက်အသားကလွဲပြီး ဘာမှမစား.. ။ အကြော်၊ ပုစွန်ခြောက်တို့ကို လုံးဝမနှိုက်ချေ။ ဘုန်းလက်ရုံးသည် ခေါင်းမာသော အဖွဲ့အလမ်းကြီးတတ်သော လူစားဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူခန့်မှန်းမိ သွက်သည်။

ရှုမငြီးကတော့ လျှက်အသားကို ကြက်သွန်ကြော်၊ နှမ်းနှင့် ပုစွန်ခြောက်ကလေးနှင့် ရောနှောစားတတ်သည်။ တစ်ခါ

၃၆

မြေကြွယ်

တစ်ရံ အရသာစုံစုံလင်လင် အကြော်စုံနှင့် ကြက်သွန်ဖြူ၊ ရေခဲသီး၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ဂေါ်ဖီ၊ သင်္ဘောရွက်နုများနှင့် ချဉ်ချဉ်စပ်စပ် ဖန်ဖန် လေးသုတ်စားတတ်သည်ကို အမှတ်ထားကာ ပြုံးလိုက်သည်။

အသွင်ကတော့ ခြားနားနေလေပြီ။
ထိုစဉ် ဒေါက်တာအုပ်စိုးရောက်လာသည်။

“ရှုမငြီး ပျင်းနေပြီလား”

“မပျင်းပါဘူး ဦးဘုန်းလက်ရုံးက ဧည့်ခံကောင်းပါတယ်”

“ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီလို့များ မထင်လိုက်ဘူးလား ကိုစိုး၊ တစ်ကယ်တမ်းဧည့်ခံရမှာက . . .”

“ညီလေးကလည်းကွာ . . .”

ဒေါက်တာအုပ်စိုးက လူကြီးပီပီ ရှက်ပြုံးလေးနှင့် တစ်တားလိုက်သည်။

“ဒေါ်ရှုမငြီး . . . စားလို့ကောအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်ဦးအုပ်စိုး”

“ကိုင်း . . . ကိုကိုစိုးတို့ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတော့၊ ကျွန်တော် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုရှိသေးလို့သွားဦးမယ် ခွင့်ပြုပါဦး . . . ဒေါ်ရှုမငြီး”

“ကောင်းပါပြီ . . .”

ဘုန်းလက်ရုံးက စိတ်ချလက်ချပင် ပြိုင်ဘက်နှင့် နှစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ပေးခြင်းဖြင့် စိန်ခေါ်လိုက်လေပြီ။ ရှုမငြီး . . .

ဘုန်းလက်ရုံးထွက်သွားရာဘက်သို့ မျက်စိမရောက်သွားစေရန် ဘတ်ထားလိုက်ရသည်။ ဒေါက်တာအုပ်စိုးကို စိတ်ဝင်စားမိစေရန် ကြိုးပမ်းရပေဦးမည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၅)

“သမီး.. မောင်အုပ်စိုးကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“လူကြီးလူကောင်းဆန်တဲ့လူမျိုးတွေက ခန့်မှန်းရခက်တယ်မေမေ..”

ရှုမငြီးစကားကို မိခင်ဒေါ်မြင့်မြတ်က နားမလည်။

“ညည်းစကားက ဘာလဲအေ..”

“ဪအမေကလည်း လူကြီးလူကောင်းဆန်တယ်ဆိုတော့ ထိန်းချုပ်မှု ဟန်ဆောင်ဖွဲ့ကွယ်မှုတွေရှိတယ်လေ၊ သူတို့ရဲ့

အတွင်းမနောကို တော်ရုံလူခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်ဘူးပြောတာပါ..”

“သမီးတို့ချင်း ဘာမှမပြောဖြစ်ကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း.. သူကဘာမှမပြောပါဘူး၊ ကိုမို့ဇော်အခြေအနေ ဆေးရုံအခြေအနေလောက်ပဲ အလာပသလာပပြောဖြစ်ကြတယ်..”

“ဟင်း.. ကျုပ်တို့အမေနှစ်ယောက်ကတော့ အဆင်တွေပြောနေလောက်ပြီထင်ပြီး ရက်ကောင်းရက်မြတ်တွေတောင် နွေးနေပြီ..”

ရှုမငြီးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ပြာပြာသလဲ..

“ဟာ.. ဒီလောက်တော့ အလောသုံးဆယ်မလုပ်ပါနဲ့ မေမေ၊ သမီးကို လေ့လာခွင့်လေးတော့ပေးပါဦး”

“ဘာလေ့လာစရာလိုလို့လဲ သမီးရဲ့ မျိုးရိုးဗီဇကောင်းတယ်.. ပညာဂုဏ် ငွေကြေးခန့်ဂုဏ် ရုပ်ရည်ရှုပကာ အဖက်ဖက်ကပြည့်စုံနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာများငြင်းပယ်စရာ ရှိနိုင်မှာမို့လို့လဲ..”

“နုလုံးသားလေမေမေ အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ အဓိကသော့ချက်က အချစ်ပဲ၊ အချစ်မဟုတ်ရင်တော့ သံသောဇဉ်နဲ့ မေတ္တာတ လိုသေးတယ်၊ ဒီတော့ သမီး ဦးအုပ်စိုးကို နုလုံးသားနဲ့ ကြည့်ပါရစေဦး”

မိခင်က ထိုင်ရာမှထကာ..

“ခက်တယ်.. စိတ်ကူးယဉ်ရမယ့်အရွယ်လည်း မဟုတ်

ဘဲနဲ့ မြီးကောင်ပေါက်လေးလို စိတ်ကစားပြီး စိတ်ကူးယဉ်ချင်ရသေးသလား”

“သိပ်မကြာပါဘူး မေမေ . . တစ်နှစ်ပဲအချိန်ပေးပါ”

“တစ်နှစ်မရဘူး . . မရဘူး ကိုယ်က မိန်းမနော် . . ကျွန်ုပ်ရရှိ အရွယ်ကမိန်းမကပဲအကျမြန်တာ၊ ကိုယ့်တန်ဖိုးအတက်ဆုံးအချိန်မှာ အကောင်းဆုံးကို အမြန်ရွေးချယ်ထားနိုင်ရမယ် ဒါပဲ . . ဒါပဲ . . ဘာမှဆင်ခြေမပေးနဲ့ ခြောက်လအချိန်ပေးမယ်”

ရှုမငြီးရင်ထဲ ဘုရားတလိုက်သည်။

ခြောက်လဆိုတာ ခဏလေးကုန်ဆုံးသွားမည်။

ဘဝတစ်သက်တာအရေးအတွက် ခြောက်လဟူသော အတိုင်းအတာသည် နည်းနေသည်။

သို့သော် ထပ်ဆင့်မတောင်းရဲတော့။ သို့သော် မဆိုသာဆိုသာလေးတော့ မိခင်ကို ကျွန်ုပ်စယ်လိုက်မိသည်။

“မေမေ ဖေဖေကိုယူခဲ့တုန်းက အချိန်ဘယ်လောက်ပေးသလဲ . . ”

“ဟဲ့ . . ငါတို့က ငယ်ကျွမ်းဟဲ့၊ သူငယ်ချင်းဘဝကနေ ချစ်သူ၊ ချစ်သူဘဝကနေ ပညာစုံတာနဲ့ အလုပ်အကိုင်အတည်တကျဖြစ်မှ လက်ထပ်ယူတာ၊ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ချစ်မိုးစွေခဲ့တာကို ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ်နဲ့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလည်း Boy Friend အနေနဲ့ ကျုပ်လည်းမတွဲခဲ့သလို ညည်းအဖေကလည်း Girl Friend တစ်ယောက်မှမထားခဲ့ဘူး တစ်ယောက်ဆိုတစ်

ယောက် ပိတောက်ဆိုပိတောက်ပဲ . . ”

ရှုမငြီး ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ဇက်ကလေးပုပြီး ပုခုံးထလေးတွန့်ကာ ငြိမ်သက်လိုက်ရသည်။

ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထားခဲ့သော်လည်း Boy Friend တော့ ထားခဲ့မိသည်ကို . . ။ မိခင်မကြိုက်သည့် ကြားက ဒီကိစ္စကိုတော့ . .

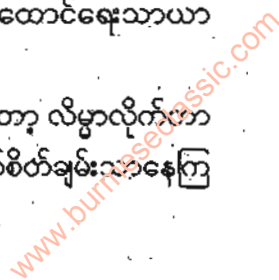
“လေ့လာနေတာပါ မေမေ၊ သမီးဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို တော်ရုံလူလက်ထဲတော့ မအပ်နိုင်လို့ ပရိုပိုစ့်လုပ်လာတဲ့ လူတွေ ယောက်ကိုပဲတွဲပြီး လေ့လာတာပါ”

ဟု ဆင်ခြေပေးခဲ့သည်။ ဒါကို မိခင်က အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ထည့်ပြောလေ့ရှိသည်။ မိခင်က . . .

“ဒါပဲ . . ခြောက်လပဲ၊ ကျုပ် အသန်းကိုပြောလိုက်တော့မယ် . . ”

ပြောပြောဆိုဆို အိပ်ခန်းထဲမှ အိပ်အိပ်နဲ့ထွက်သွားသော မိခင်သည် ပြောအားရှိပေသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကလည်း တံကောင်း သားသမီးကံလည်းအလွန်ကောင်းသည်။ သားကြီးနှင့်သမီးကြီးက အင်ဂျင်နီယာနှင့် ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး မိဘသဘောတူသူတို့နှင့် အသီးသီးလက်ထပ်ကာ အိမ်ထောင်ရေးသာယာနေကြသည်။

“အကြီးကောင်နဲ့အကြီးမများကြတော့ လိမ္မာလိုက်တာ မိဘစကားနားထောင်ခဲ့လို့ ခု ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာနေကြ

သလဲ၊ ဘယ်နယ် ဒီနိဉာမနဲ့မှ ပြောရဆိုရလက်ပေါက်ကပ်မှန်း မသိပါဘူး.. တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ.. ”

ဟူသော မိခင်၏ မကြာခဏမြည်တွန်တောက်တီးသံကို ပန်းနှင့်ပေါက်သည့်အလား နာခံရင်း ရှုမငြီးငြိုးလိုက်မိလေသည်။

မိခင်သူ့အခန်းထဲမှ.. လူရောအသံပါ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ဖျောက်ကွယ်သွားမှ ရှုမငြီး အိပ်ယာပေါ်ပစ်လှဲချလိုက်ပြီး ဒေါက်တာအုပ်စိုး၏ပုံရိပ်ကို နှလုံးသားသို့ ထည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မရ။

ဖြူဖြူသန့်သန့် ခန့်ခန့်ချောချော ဟုဆိုနိုင်သော ဒေါက်တာအုပ်စိုး၏ပုံရိပ်သည် နှလုံးသားသို့ ဖြောင့်တန်းစွာ မဝင်ရောက်လာချေ။ ပါဝါထူ မျက်မှန်ကြီးကပဲ ခံနေ၍လား။

သို့တည်းမဟုတ် ဂုဏ်သိက္ခာကိုဆည်ကာ စကားကို မပွင့်တပွင့်ပြောတာကိုကပဲ စိတ်မဝင်စားစရာ ဖြစ်နေ၍လား။

(၅)ပေ(၅)လက်မခန့်ရှိသော မိမိအရပ်နှင့် တန်းတူသာ ရှိနေခြင်းကိုကပဲ စိတ်ဝင်စားမှုကို လျော့ပါးစေတာလား။

ဒါတွေက ရှုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေလောက်ပဲ အပေါ်ယံပါစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာက အဓိက..

“ဟုတ်ပြီ.. ”

ရှုမငြီး အကြံတစ်ခုရသွားပြီး ကုတင်ပေါ် ရုတ်ချည်းထကာ မိခင်ရှိရာသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“မေမေ.. မေမေရေ.. ”

ရှုမငြီး၏ စိတ်လွတ်လက်လွတ်နေတတ်မှုကို ဖခင်က သဘောကျစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့သမီးကတော့လေ ဒုမန်နေဂျင်းရာထူးရထားတဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ကို မတူနိုင်သေးပါလား”

“ဖေဖေကလည်း.. ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်နေတာပဲဟာ ဘယ်သူမှ သိတာလည်းမဟုတ်ဘဲ မေမေကော”

“ဖေဖေ HandPhone ယူသွားပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားလေရဲ့ပေါ့.. စပ်ကလည်း ပြစ်တောက်ပြစ်တောက်နဲ့ နိဉာမ တေးသံသာကို ရွှေ့တံသွားလေရဲ့ ခုဝင်လိုက်သွားလည်း တယ်လီဖုန်းစာ အမျှင်ပြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး.. ”

“ရတယ် ဖေဖေ၊ အဲဒီ တယ်လီဖုန်းပြောနေတာ အချိန် နှိမ့်ပုံအရေးကြီးတယ်”

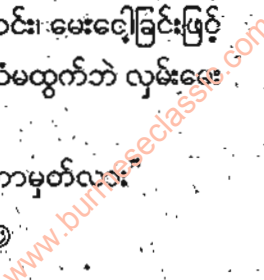
“အေးအေး.. ပြောပြီးရင်လာခဲ့ဦး အလုပ်ကိစ္စ တိုင်ပင်စရာရှိသေးတယ်.. ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ.. ”

ရှုမငြီး မိဘနှစ်ပါးအိပ်ခန်းသို့ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ မိခင်က လှုပ်ကုလားတိုင်၌ထိုင်ရင်း တယ်လီဖုန်းနှင့်စကားပြောနေသည်။

ရှုမငြီးကို မျက်လုံးဖြင့်လည်းကောင်း၊ မေးခွေခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ‘ဆိုတာကိစ္စ’ ဟု နှုတ်မှအသံမထွက်ဘဲ လှမ်းရေးလိုက်သည်။

“မေမေအန်တီသန်းနဲ့ ပြောနေတာမှတ်လား”

မိခင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါဖြင့် ကိုအုပ်စိုး ဆေးခန်းဖွင့်မှာလား . . . ဖွင့်ထားပြီး လား . . . ဘယ်မှာဖွင့်ထားသလဲ မေးလိုက်ပါ မေမေ နောက်ပြီး”

မိခင်က စကားပြောခွက်ကို လက်နှင့်အုပ်ကာ . . .

“ငါသိတယ် . . . ညည်းလာမရှည်နဲ့ တကံတည်း . . .”

ဟုလှမ်း၍ မာန်မဲလိုက်လေရာရှုမငြီး နှုတ်ခမ်းစုံလိုက်မိလေသည်။

“ဒါပေါ့ အသန်းရဲ့ . . . ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ရှေ့နွားတွေ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားခဲ့ကြတာပဲ နောက်နွားတွေလည်းဖြောင့်ဖြောင့် လိုက်ရမှာပေါ့၊ ဒါပဲနော် အသန်း . . . အသန်းအားတဲ့နေ့ အိမ်မှာ ထမင်းလာစားဦး လူငယ်ချင်းနီးစပ်နေအောင် ဖန်တီးပေးဖို့က ကိုယ်တို့တာဝန်လေ . . .”

“ . . . . . ”

“စိတ်ချပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒါပဲနော် ဝှက်နိုက် . . .”

မိခင်က ဖုန်းခလုတ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုင်း . . . ဆို . . . ဘာစိတ်ကူးတွေပေါက်ပြီး ဆေးခန်း လိပ်စာတွေဘာတွေ လာတောင်းနေရတာလဲ . . .”

“မေမေကလည်း ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲရမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူအနေအထိုင် အကျင့်စရိုက်တွေကိုမှ အနီးကပ်လေ့လာခွင့်မရှိရင် ယူပြီးမှ ကိုယ်စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေတဲ့ အကျင့်မျိုးတွေ ရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ တစ်

သတ်လုံး စိတ်ဆင်းရဲသွားရမှာပေါ့ . . .”

“အင်း . . . တွဲသွားတွဲလာ လုပ်ချင်ပြန်ပြီပေါ့၊ မနေ့တစ်နေ့မှရောက်လာတဲ့သူအနေနဲ့တော့ ရုတ်တရက် ဘယ်ဆေးခန်းဖွင့်ဦးမှာလဲ ဆေးရုံတာဝန်လည်းရှိသေးတယ် . . .”

“ဘယ်ဆေးရုံလဲ . . .”

“ဆေးရုံကြီးပဲပေါ့သမီး၊ ညည်းဟာလေ ယောက်ျားတွေ အပေါ် စိတ်ဝင်စားလွန်းတယ်၊ မမကြီးများဆို သူ့စာနဲ့သူ့အာရုံပဲရှိတယ်၊ ဟော . . . ဆရာဝန်လည်းဖြစ်ကော မိဘက သင့်တော်တယ်ထင်လို့ ပေးစားတဲ့လူကိုပဲ လွယ်လင့်တကူ ခေါင်းညိတ်လှူလိုက်တာပဲ၊ ညည်းလို လေ့လာပါရစေဦးတို့ ဘာတို့ လုံးဝမပြောဘူး၊ မိဘဆိုတာ ငယ်ရာကနေကြီးလာတာ၊ သားသမီးဘဝတနေ မိဘဖြစ်လာတာ . . . အပွေးမြင် အပင်သိပြီးသား၊ မောင်အုပ်စိုးလို မျိုးရိုးကောင်းတဲ့ နှစ်ဘက်မိဘက ပေါက်ဖွားလာတဲ့လူတစ်ယောက်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူးဆိုတာ ငါတာဝန်ယူတယ်အေး၊ ကဲ . . . သွား ငါအိပ်ချင်ပြီ၊ ဖေဖေ ညစာတစ်ခုခု စားချင်တာရှိရင် ညည်းပဲစီစဉ်ပေးလိုက်တော့”

မိခင်က ရှုမငြီးကို နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ရှုမငြီး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဖခင်နှင့်အတူ အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးရန် အာရုံစိုက်လိုက်လေသည်။

အခန်း(၆)

ရှုမငြီး ရိုဒေါင်တစ်ခု၌ ရာဘာစိမ်းအချပ်ရေများ သို့ လှောင်ထားမှုကို ရိုဒေါင်မှူးနှင့် တွေ့ဆုံစစ်ဆေးပြီးလျှင် ရှုမငြီး အတွက် ဒီနေ့တာဝန်ဝတ္တရားပြီးဆုံးလေပြီ။

ကားပေါ်ပြန်တက်စဉ် Hand Phone မှ ခေါ်သံထွက်လာသဖြင့် ကိုင်လိုက်ရသည်။

“အမိန့်ရှိပါရှင်...”

“မ”
ရှုမငြီး ရင်လိုက်ခုန်သွားသည်။
“မရှုံးခန်းကိုရောက်ခဲ့သေးတယ် လှိုင်သာယာသွားတယ် ဆိုလို့...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိစ္စအရေးတကြီးရှိလို့လား”
“မရှိပါဘူး မမျက်နှာလေးတို့ တွေ့ချင်တာ သက်သက် ပဲ မမှာ အခြားကိစ္စများကျန်သေးလား ဒီနေ့တစ်နေ့တာအလုပ် အချိန်ပေးအတွက်ပြောတာ...”

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းကို ကြိုတင်သိနေသော ရှုမငြီးက ပြုံးလိုက်မိသည်။

“မကျန်တော့ပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မကျန်တော့ရင် မနဲ့လာတွေ့ချင်တယ် တစ်နေရာရာ ဇာပေါ့”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ နေမကောင်းလို့ စကားပြောချင်စိတ် မရှိလို့ အိမ်ပြန်နားမလိုပါ၊ ဒါပဲနော်...”

ရှုမငြီး ဖုန်းလှိုင်းကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ဘုန်းလက်နဲ့တစ်ယောက် မချင့်မရဲနှင့်ဖြစ်နေလိမ့်မည်ကို တွေးကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

သို့သော် ရှုမငြီးအပြုံးသည် မကြာခင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူ့အလုပ်ရုံးဝန်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်ပြီး လားကိုနိုင်

www.burmeseclassic.com

လွန်ကတ္တရာလမ်းမပေါ် တင်လိုက်သည်နှင့် Land Cruiser ကားအနက်ရောင်တစ်စီးကို ကျောမှီကာရပ်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေသော ဘုန်းလက်ရုံးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ရေဘင်မျက်မှန်အောက်မှ ဘုန်းလက်ရုံး၏ မျက်ဝန်းကို မတွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲမည်ကဲ့သို့သော စိတ်ထားရှိမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းကို တွန့်တယ်ဆိုရုံပြုံးထားသော အပြုံးက 'ကိုင်း၊ ဘယ်နှယ်ရှိစ' ဘာတတ်နိုင်သေးလဲမ' ဟု ပြောနေသယောင်ယောင်ပင်။

ရှုမငြီး ကားကိုမရပ်ဘဲ . . သူ့ကားကိုကျော်ဖြတ်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ကားနောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာလိုက်လာလိမ့်မည်ဟု နောက်ကြည့်မှန်မကြည့်ဘဲ တပ်အပ်သေချာစွာသိနေသည်။

ရှုမငြီး ကားကို အောင်လေယျာတံတားဘက်မှတစ်ဆင့် ရွှေပြည်သာ၊ ထိုမှ မှော်ဘီဘက် စိုက်ခင်းများရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

မှော်ဘီ၌ ရှုမငြီးပန်းစိုက်ခင်းနှင့် သီဟိုဠ်ခြံကိုဝယ်ယူထားသည်။ သီဟိုဠ်များ အတော်ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်နေသည်။ ပန်းက ရာသီအလိုက် မပြတ်တမ်းပင် ဝင်ငွေရသည်။

ထိုခြံထဲသို့မောင်းခဲ့သည်။ ထိုခြံတွင် ရှုမငြီးစိတ်တိုင်း ကျဆောင်ထားသော ဘန်ဂလိုဆန်ဆန် တစ်ထပ်တိုက်ပုအိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိသည်။ မိခင်နှင့်ဖြစ်စေ၊ ဖခင်နှင့်ဖြစ်စေ စိတ်

ဆောက်တိုင်း ထိုအိမ်သို့ထွက်လာလေ့ရှိသည်။ ထိုအိမ်၏ အရှေ့ဘက်နှင့် အိမ်ဘေးမျက်နှာစာတွင် ပန်းခင်းများရှိနေပြီး အနောက်ဘက်ခြမ်း၌ သီဟိုဠ်ပင်များက တမျှော်တခေါ်ရှိနေသည်။

ရှုမငြီးကားရပ်ပြီး . . ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ဘုန်းလက်ရုံးကားက မလှမ်းမကမ်း၌ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“နေမကောင်းလို့ အပန်းဖြေဖို့လူရဲ့နောက်ကို လိုက်လာတဲ့လူဟာ ဆရာဝန်ပဲဖြစ်သင့်တယ် ဦးဘုန်းလက်ရုံး”

“ဆရာဝန်မဟုတ်ပေမယ့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ထက်သာတဲ့ ကုသမှုမျိုးပေးနိုင်တဲ့သူဆိုရင်ကော မက ကျေနပ်နိုင်မယ်တုတ်လား”

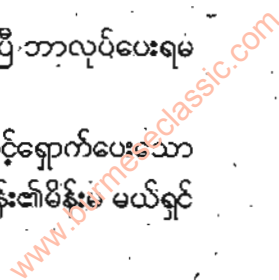
“စမ်းသပ်ကြည့်သေးတာပေါ့ရှင် . . ”

ရှုမငြီး ကားဟွန်းသံပေးလိုက်သည်။ တော်တော်အထွမ်းဝေးဝေး၌ရှိနေသော အလုပ်သမားတန်းလျားမှ ဦးညိုထွန်းရောက်လာချိန်၌ ရှုမငြီးသည် ဧည့်ခန်းတံခါးမကြီးနှင့် ပြူတင်းပေါက်များကိုဖွင့်ပြီးဖြစ်သည်။ ဘုန်းလက်ရုံးက ကူဖွင့်ပေးသည်။

“မမြဲလား၊ စိတ်ကူးကောင်းတယ် ကျွန်တော်တောင် သဘောကျလာပြီ . . ”

“ဆရာမလေး ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဦးညိုထွန်းက ဤခြံကိုတာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပေးသော ခြံစောင့်ဥယျာဉ်လုပ်သားဖြစ်သည်။ ဦးညိုထွန်း၏မိန်းမ မယ်ရှင်

နှင့် သားလေးသာလျှင် ခြံကြီး၏ အလုပ်သမားတန်းလျား၌
ထိုင်သည်။

“ဒေါ်ရှင်ကော ရှိသလားဦးညို”

“ရှိပါတယ်..”

“ကျွန်မနဲ့ ဧည့်သည် ညနေစာ ဒီမှာစားမယ်၊ ဘူးသီး
ကြက်သားဟင်း ဒေါ်ရှင်လက်ရာစားချင်တယ်၊ နောက် အမြန်
ဘုရားပန်းနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ယူသွားမယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာမလေး”

“ဖိုးလုံးကော”

ဦးညိုတို့သားလေးအမည်မှာ ဖိုးလုံးဖြစ်သည်။

“ရွာထဲကသူ့အဖွားအိမ်မှာ ညရောက်မှ လာပို့လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား... ဖိုးလုံးအတွက် အဝတ်အစားနဲ့လွယ်

အိတ်အသစ်လေး ဝယ်လာတယ်.. ရော့..”

ရှုမငြီး ဤခြံကိုလာမည်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဝယ်ထား
သော ဖိုးလုံးအတွက် အသုံးအဆောင်လေးများကို တစ်ပါတည်း
ကားပေါ်မှ ယူပေးလိုက်သည်။

“ဪ... ဦးညို ဒါမှတ်ထားပါ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ
ဦးဘုန်းလက်ရုံးတဲ့ စင်္ကြံကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပဲ..”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား”

ဦးညိုထွန်းက လေးစားစွာဖြင့် ခေါင်းကလေးညွတ်ကာ
မဝံ့မရဲကြည့်ရင်း..

“လိုအပ်တာရှိရင် ခိုင်းပါခင်ဗျား”

“ရပါတယ် ဦးညိုရာ၊ နောက် ကျွန်တော် အမြဲလာမှာ
ဒီအခါမှသာ မောင်းစထုတ်ပစ်နဲ့နော်..”

“ဟုတ်ကဲ့ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျား..”

ရှုမငြီးက ရေခဲသတ္တာထဲမှအအေးဘူးများကို ထုတ်ကာ
ထည့်ခံလိုက်သည်။

ဘုန်းလက်ရုံးက..

“ကျွန်တော်ရင်မပူပါဘူးမ အေးမြနေပါတယ်၊ မခြံလေး
ညီ သဘောကျသွားပြ..”

အခန်းထောင့်မှဂီတာကို သွားကောက်ယူကာ ဖုန်များ
ထိ မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“မနားထောင်မလား၊ ဒါဘယ်သူတီးတာလဲ...”

“ကျွန်မတီးတာလေ..”

“ဪ... ဒါဆို မပဲတီး.. ကျွန်တော်နားထောင်မယ်”

“ကြိုက်တတ်လိုက်တာ၊ ဒါလား အပန်းဖြေတဲ့လူကို ကု
သမှုပေးတာ..”

“အိုးဟိုး.. ဆော့နိုး.. ဆော့နိုး”

ဟု ဘုန်းလက်ရုံးကဆိုပြီး တေးဂီတသံစဉ်လေးကို ညက်
ညက်ညောညောလေး တီးခတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ရှင်က လတ်ဆတ်သော ပင်မည့်သင်္ဘောတီးကို
ခတ်ခြမ်းခွဲ အစေ့ထုတ်ကာ ဇွန်းနှစ်ချောင်းတပ်ကာ လာပို့ပေး

www.burmeseclassic.com

သည်။ ငှက်ပျောသီးကတော့ အဖီးလိုက်ပင် . . ။

ရှုမငြီးက သင်္ဘောသီးတခြမ်းကိုယူကာ ဇွန်းဖြင့်ခပ်ခပ် လိုက်သည်။

ရှုမငြီး အသီးအနှံများကိုကြိုက်သည်။ ရှုမငြီးအကြိုက်ကို သိနေသော ဒေါ်မယ်ရှင်က ရောက်လာသည်နှင့် ထိုသို့ပြော ဆင်ပေးနေကျဖြစ်သည်။

“ကိုင်း . . ကိုယ်တော်ရေ စားဦး”

တေးသွားတစ်ပုဒ်အဆင့်၌ ရှုမငြီး ဘုန်းလက်ရုံးကို တိုက် တွန်းလိုက်သည်။

ဘုန်းလက်ရုံးက ရှုမငြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်စင်စင် ကြည့် ကာ ကျန်သင်္ဘောသီးတစ်ခြမ်းကို ယူစားလိုက်သည်။

“ချိုတယ် . . ရင်ထဲအေးသွားတာပဲ၊ ကျေးဇူးပဲမ”

“ကျေးဇူးကို နောက်မှတင်၊ ဆိုပါဦး ဘာကိစ္စ ကျွန်တော့ ချင်ရတာလဲ . . ”

“လွမ်းလို့ . . ”

“ကိုပို . . ”

“ဘုန်းလက်ရုံးပါ . . ”

“မကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ချင်တယ် . . ။ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင်တာ”

“ဒါဆို လွယ်ပါတယ်၊ ဖေဖေ မေမေတို့ဆီ အမြန်ဆုံး တောင်းလိုက်ပေါ့ . . ”

ရှုမငြီးက အပြောင်အပျက်အနေဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့က

ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“တစ်ကယ်လား . . မ”

“ဒီစကားက နောက်စရာလား”

“ဒီလိုဆိုတော့ မဲက ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား . . ”

“နိုးနိုး အဲ့ဒီလိုတော့မဆိုလိုဘူး၊ အိမ်ထောင်ဘက်အား ပိုတော့ လက်ခံနိုင်တယ်လေ၊ ရှင်က ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီ လေး . . ”

“ကောင်းပြီလေ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို အမြန်ဆုံးလိုချင်တယ်၊ ကြောင့် အမြန်ဆုံးပဲ လာတောင်းမယ် . . ”

ရှုမငြီးက ခနဲပြုံးပြုံးကာ . .

“မေမေတို့ ငြင်းပယ်လိုက်ရင်တော့လည်း . . ကျွန်မ မဆက်နိုင်ဘူးနော်၊ ဦးအုပ်စိုးက တစ်ဘက်ရှိနေတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

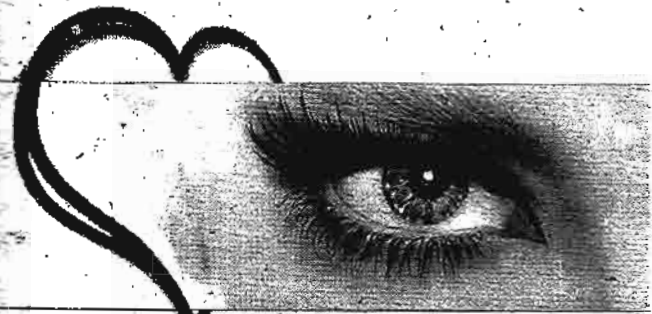
ရှုမငြီး မိမိကိုယ်မိမိ လည်လှပြီထင်ထားခဲ့ရသမျှတို့ သည် ဘုန်းလက်ရုံး၏ ပရိယယ်အောက်ဝယ် ဝပ်စင်ခဲ့ရလိမ့်မည် ဟု လုံးဝမထင်မှတ်မိခဲ့ပါချေ။

ထိုနေ့က ညနေ နေဝင်ရီသရောအချိန်ရောက်မှ သူတို့ နေရာ စားသောက်ပြီးပြန်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အ

လုပ်ကိစ္စအကြောင်းပြောပြီး ခြံထဲ ပန်းစိုက်ခင်းများဘက် သိဟိုက်
ပင်များဘက် လမ်းလျှောက်ခြင်းတို့ကိုသာ ပြုမူရုံမှအပ အချစ်
ရေးကိစ္စကိုပင် မဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ကြချေ။

ဘုန်းလက်ရုံးထံမှ ချစ်ရည်ရွန်းလှသော မျက်ဝန်းအင်
မှလွဲ၍ ကြားလိုသော ချစ်စကားကို ထပ်မံကြားခွင့်မရသဖြင့်
ရှုမငြီး မချင့်မရဲဖြင့် ပြန်ခဲ့လေသည်။

အခန်း(၇)

အပြောင်အပျက်လိုနှင့် ပြောခဲ့မိသော ရှုမငြီးစကား
သည် အတည်ဖြစ်ပျက်လာခဲ့လေပြီ။

မိသားစုထမင်းဝိုင်းတွင် ဖခင်ထံမှစကားစလာသည်။

“သမီး အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ကလေးကစားစရာမ
တူဘူးနော်သမီး.. အလေးအနက်စဉ်းစားပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ..”

www.burmeseclassic.com

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ညည်းလုပ်ပုံမဟုတ်တော့ ကျုပ်မျက်နှာ အိုးမဲအသုတ်ခံရတော့မယ်”

“အမေကြီး ဒီကိစ္စမျိုးက ဆူဆူပူပူလုပ်လို့မရဘူးလေ ကိုပြောပါမယ်ကွာ၊ ကဲကဲ... ပြီးအောင်စားလိုက်ဦး၊ ပြီးမှဧည့်ခန်းမှာ ပြောကြတော့ပေါ့”

မိခင်က ထမင်းစားဝိုင်းမှ အရင်ထသွားသည်။ နောက်ဖခင်... ရှုမငြီးကတော့ နောက်ဆုံးမှဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းရောက်တော့ ဖခင်က ပန်းသီးစိတ်ကိုစားနေရာမှ...

“သမီးနဲ့ဘုန်းလက်ရုံးနဲ့ ရည်ငံနေသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးဆိုတာ... ”

“သူ့ဘက်ကတော့ ပရိပိုင်လုပ်ထားပါတယ်ဖေဖေ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဘက်က တောင်းလာခဲ့ရင် သမီးဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

ရှုမငြီး ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ ဘုန်းလက်ရုံး၏ စိန်ခေါ်မှုသည် ဤမျှမြန်မြန်ဆန်ဆန် ပွဲစဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူမထင်မှတ်ခဲ့မိချေ။

“မောင်အုပ်စိုးဘက်က တောင်းဆိုထားတယ်၊ အမေချင်းစကားပြောပြီးကြပြီဆိုတာကို သိလျက်နဲ့...”

“ထားပါဦး အမေကြီးရယ်၊ ခုဖေဖေတို့ လွန်ဆန်လို့မရတဲ့ ဦးဘအိုလို ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့အတူ ဖေဖေတို့ထံ လာရောက်နားဖောက်

ပြီဆိုတော့ ဖေဖေတို့မျက်နှာအပျက်ခံလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟင်...”

ရှုမငြီး မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ပြီး မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်သွားသည်။

“ဒါဖြင့်...”

“ဖေဖေတို့ဆီ မနတ်ဖြန်ပဲ လာကြောင်းလမ်းတော့မှာ”

“ရှင်...”

“ကဲ... ငြင်းချင်ရင် ညည်းကိုယ်တိုင်ပဲ ညည်းအာဘခီသွားပြီး ငြင်းပေတော့”

ရှုမငြီး စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဦးဘအိုသည် ဖခင်၏ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်။ ယခုထက်ထိလည်း သူ့ရိန်ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး သူ့ကျေးဇူးတရားနှင့် ကင်း၍ ဧရသေးပေ။

သူ့ရိန်ကုမ္ပဏီကို မှီခိုနေသော မိသားစုပေါင်းများစွာ၏ အနာဂတ်သည်လည်း ဦးဘအိုအပေါ် မှီခိုနေရသည်။

“ဘဘက ဘာပြောသလဲ...”

“ဘုန်းလက်ရုံးနဲ့သမီးဟာ အသင့်တော်ဆုံးပဲထင်လို့ သူတို့ယ်တိုင်လာပြောတာလို့ပြောတယ်...”

“ဒါဖြင့် စကားကုန်နေပြီပဲ အသန်းကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ဦးဘအို၏စကားကို လွန်ဆန်၍ မရမှန်း မိခင်ကိုယ်တိုင်

www.burmeseclassic.com

တဖည်း သဘောပေါက်နေသည်။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်လိုပတ်သက်
နေတာလဲ...”

“သူ့ရဲ့ တူတစ်ဝမ်းကွဲလေ၊ ဟိုမိသားစုက အမေရိကား
မှာဆိုတော့ အလှမ်းဝေးတော့ ကိုတို့မဆက်စပ်မိကြတာပေါ့
မြတ်ရယ်၊ ဒေါ်သန်းနဲ့က တရားဝင်ပြောထားကြတာမှ မဟုတ်
ဘဲ ငြင်းလိုက်တော့ပေါ့ကွယ်၊ သမီး... ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့
မယ်ကွယ်...”

ရှုမငြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ငြင်း၍ မရနိုင်မှန်း သိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မ
ငြင်းချင်တာလည်းပါသည်။ အမှန်စစ်စစ်တော့ ဘုန်းလက်ရုံးကို
မြင်လျှင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားမိတာက စတင်ခဲ့သည်။

ယခုလို အခြေအနေပေးလာမှတော့လည်း ဘုန်းလက်
ရုံး စိန်ခေါ်ထားခြင်းကို မေ့သွားလေသည်။

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းသဘောကိုဆောင်
နေသည်။ ဖခင်က ထိုင်ရာမှထသွားလေသည်။

ဖခင်ထွက်သွားသည်နှင့် မိခင်က ကြိုက်၍ ဆူလေသည်။

“ရှုမငြီး ညည်းကိုတော့ အော့ကြောလန်တယ်၊ မပြော
လိုက်ချင်ဘူး တစ်နေ့က မှော်ဘီခြံကို ညည်းတို့နှစ်ယောက်ထဲ
သွားကြသေးတယ်ဆို...”

“ရိုးရိုးတန်းတန်း”

“ဒါ ရိုးရိုးတန်းတန်းလား... ဒီလောက် ခေါ်မကြား
အော်မကြားခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ညည်းတို့နှစ်ယောက်ထဲ၊ မပြော
လိုက်ချင်ဘူး... ဟွန်း... ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေ စေ့စပ်မနေနဲ့
တော့ တစ်ခါတည်းသာ ပေးစားပစ်လိုက်မယ် ဒါမှအေးမှာ၊
ညည်းနဲ့မှ ကျုပ်တို့ဂုဏ်သိက္ခာတွေလည်း တစ်ပြားသားမှမရှိ
တော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် ညည်းဘဝကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့
အိမ်ရှင်မကောင်း မိခင်ကောင်းဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစားပြီး ကိုယ့်
စိတ်ကိုယ်အကျဉ်းချထားပေတော့...”

မိခင်က စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ယူကြုံးမရခြင်းတို့ရောထွေးကာ
ပြောဆိုပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေတော့သည်။

ရှုမငြီးတစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး၏ အ
လယ်တွင် အထီးကျန်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ဘုန်းလက်ရုံးကို နားမလည်နိုင်သေးခင်မှာပင် ဘုန်း
လက်ရုံးသည် အပြောနှင့်အဟော ညီညွတ်စွာပင် သူ့ဘဝကိုပိုင်
ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားပြုလိုက်လေတော့သည်။

အပိုင်း (၂)

အပိုင်း (၈)

ဘုန်းလက်ရုံး သိပ်ကိုလောသွားသည်။
 အဆောတလျှင် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသောကိစ္စကြောင့် ရှေ့
 ဇာတိသော နောက်မဆုတ်သာဖြစ်သွားလေပြီ။
 ဘာဘကို ဤကိစ္စဆွဲမသွင်းခဲ့လျှင် အကောင်းသား။
 မိဘနှစ်ပါးက အမေရိကားကနေ ရုတ်တရက်လာဖို့က
 မလွယ်ကူ...။

နောက်ပြီး မိဘများကလည်း သူ့ယူမည့်မိန်းမမှာ ရှုမငြီး မှန်းသိလျှင် ဤကိစ္စဖြစ်မြောက်လိမ့်မည်မဟုတ်။

မနက်ဖြန် ထက်ထပ်ရတော့မည်။

ရှုမငြီးကို သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မည်။

ရှုမငြီး ဘဝတစ်ခုလုံးသည် သူ့လက်ခုပ်ထဲကရေအဖြစ် ရောက်ရှိလာတော့မည်။ သူ့ဖာသာသူ သွန်လိုကသွန် မှောက်လို ကမှောက် ဖြစ်လာရတော့မည်။

အလှအားကိုးဖြင့် ယောက်ျားတော်တော်များများကို အရှူးလုပ်ခဲ့သော ရှုမငြီး ထိုအတွက် တန်ပြန်ပေးဆပ်စေရမည်။ ဘုန်းလက်ရုံး ပြုံးရင်း ပီစကီတစ်ပတ် မော့သောက် လိုက်သည်။

“ဟားဟားဟား...”

သူတစ်ကိုယ်တည်းနေသော အိမ်ကြီးဝယ် မနက်ဖြန် ရှုမငြီး ရောက်လာတော့မည်။

ရှုမငြီး၏ မျက်ရည်စက်တို့ဖြင့် ဤအိမ်ကြီးကို ဆေး ကြောပစ်ရမည်။

အမှန်တော့ ရယ်မောနေသောသူ မျက်ဝန်းဝယ် မျက် ရည်စက်တို့ ရောပြွမ်းနေခဲ့သည်။

ဤအိမ်၏ ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန်သည် ကိုကိုဖြစ်သည်။

“ကိုကိုရယ် ကိုကိုအတွက် သွေးကြွေးဇပးဆပ်တော့ မယ်ကိုကို တမလွန်ဘဝက ကျေနပ်နိုင်ပါစေ...”

နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီး ကိုကိုခါတ်ပုံချိတ်ထား သောနံရံဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

မနက်ဖြန် ဤအိမ်သို့ ရှုမငြီးလိုက်ပါလာပြီး ဤခါတ် ပုံကြီးကိုတွေ့လျှင် ဘာပြောမည်နည်း...

“မောင်ထွေး”

“ဗျာ... ဆရာ ဘာအလိုရှိပါသလဲ”

“ရေခဲ... ရေခဲထပ်ထည့်ပေးစမ်း၊ နောက် အမြည်းကွ အမြည်း”

“အမြည်းပန်းကန် ဒီမှာလေဆရာ...”

“ဪ... အေးထား”

“ရေခဲလည်းရှိပါသေးတယ် ဆရာ”

“ရှိရှိ... ထပ်ထည့်ကွာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

မောင်ထွေးခေါင်းကုတ်မိသည်။ ဆရာသည် မှူးနေလျှင် ထိုဂင်္ဂျောင့်များလှသည်။

အမြဲတမ်းတော့လည်းမသောက်... တစ်ခါတစ်ရံမှ သောက်သည်။ သောက်လျှင် ထိုကဲ့သို့ ဂဂျောင့်များသည်။

“မကြိုက်ဘူး... ငါးမုန့်ကြော်ပေးစမ်းကွာ...”

“ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့...”

ခက်သည်။ ဒေါ်ကြီးညိုကိုနိုးရမှာ အားနာသည်။ သို့ သော် ဒေါ်ကြီးညိုက မီးဖိုခန်းတွင် အဆင်သင့်ပင် ရောက်နေ

ကာ ဆီအိုးပင်တည်နေလေပြီ . . ။

“ငါးမုန့်ကြော်တဲ့ . . ”

“ငါကြားလို့ ကြော်နေပြီ . . ”

“စိတ်ညစ်ပါတယ် ဆရာယူလာမယ့် မိန်းမကတော့ ဒီဝဋ်တွေကို ခံရမှာပဲ . . ”

“ဝဋ်မခံရအောင် စိတ်ပျော်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်ရင် ရပါတယ်၊ မင်းဆရာက စိတ်ညစ်တဲ့အခါ သူ့စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တဲ့ အခါမျိုးမှ သောက်တတ်တာပါ . . ”

ရှုခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ငါးမုန့်ကြော်ပန်းကန်တစ်ခု ခဏလေးရောက်ရှိလာသည်။

“သွားပို့လိုက် . . ပြီးရင် နင်လည်းဒီမှာ ရေနွေးကြမ်း အမြည်း စားသောက်လိုကတော့ ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ ခေါင်းအထဲ ခံရမယ်သာမှတ် . . ”

ဆွေးမျိုးရိပ်မကောင်းဘဲ ဒေါ်ကြီးညိုကျေးဇူးကြောင့် သူ့ဤအိမ်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြီးညိုကို တောက်တိုမယ်လေးလုပ်ပေးရင်းဖြင့် သုံးလေးလအကြာတွင် ကားမောင်း သင်ခွင့်သဖြင့် ကားမောင်းတတ်နေပြီ။ လိုင်စင်ရလျှင် ဒရိုင်ဘာလုပ်ရမည်ဟု ဆရာကပြောသဖြင့် သူဝမ်းသာနေလေပြီ။ လိုင်စင်ရသန်ဘက်ခါရတော့မည်။

ဆရာကလည်း မနက်ဖြန်မိန်းမရတော့မည်။

“ဒေါ်ကြီးညို . . ”

“ဘာလဲ”

“ဆရာမိန်းမကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“ဟဲ့ . . ဆရာကတော်ပေါ့ . . ”

“ဆရာကတော်ရောက်လာရင် ကျွန်တော် ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ

ဆရာဝေယျာဝစ္စကိုကော ဆရာကတော်ဝေယျာဝစ္စ ကိုပါ ခေါ်ပေးရမှာလား”

“မလိုဘူး . . မင်းကို မနက်ဖြန်ကစပြီး တန်းလျားပို့ပြီ”

“ခင်ဗျာ”

“အလုပ်သမားတန်းလျားမှာနေ ဒရိုင်ဘာပဲ လုပ်ရမယ်၊ ဆရာက မင်းကိုခိုင်းတာ မင်းလုပ်ပေါ့ . . ”

“ဒါဖြင့် . . ဒီအိမ်ကအလုပ်တွေ ကြီးတော်တစ်ယောက် ခိုင်းပါမလား”

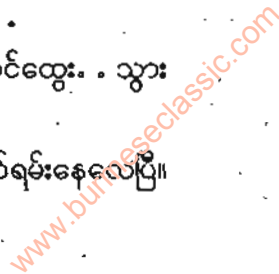
“ဒါ နင့်အပူမဟုတ်ဘူးလေ၊ သွားသွား ဟိုမှာနှင့်ဆရာ ခိုင်းလိုက်ဆိုက်ကျနေပြီ သွားတွဲပို့ချေတော့ . . ”

တော်သေးသည် မောင်ထွေးက တောသားပီပီကြံ့ခိုင် ခြင်းသော ခွန်အားဗလရှိ၍ သူ့ဆရာကို အသာလေးတွဲတင်

သည်။ အမူးသမားကိုတွဲရတာ လုံးဝမလွယ် . .

“ငါ မမူးပါဘူး၊ ငါ့ကိုတွဲဖို့မလိုဘူး မောင်ထွေး . . သွား

တွဲဖို့ မလိုဘူးဆိုသောလူက ချာလပတ်ရမ်းနေလေပြီ။

ဘာပြောပြောခုချိန်၌ မောင်ထွေးတွဲခေါ် ရာနောက်သို့ ဆရာပါလာရလေသည်။

ဒေါ်ကြီးညိုကပါ မလှမ်းမကမ်းမှာ လိုက်ထိန်းသိမ်းကာ စောင့်ရှောက်သည်။

ဆရာ၏ ခမ်းနားထည်ဝါသော အိပ်ခန်းကျယ်ကြီး၏ ကုတင်ပေါ် ဆရာကိုသိပ်လိုက်စဉ် . . . ဆရာအိပ်ပျော်သွားလေသည်။ တော်သေးသည် မူးပြီးဂရိုဂျောင့်ကျပေမယ့် သွေးအဆိုးကြီးမဟုတ်လှ။ ဇက်ကြိုးကျလာလျှင်သိပ်လိုက် ကံလေးငယ်တစ်ဦးလို အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

မိုးလင်းလာလျှင်တော့ အမြန်ဆုံးသာ ဘလက်ခဲကော်ဘီတစ်ခွက်ထဲ သံပုရာရည်လေးညှစ်ပြီး သွားပွဲပေးလိုက်ရုံသာတော့သည်။

အခန်း(၉)

“ဟာ..”

တရစ်ရစ်နာကျင်အုံ့ခဲ မူးရီနေသောခေါင်းကို အနိုင်ထွဲပြီး နာရီလှမ်းကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ကိုးနာရီ.. ဘုရား.. ဗုဒ္ဓေါ့.. ကယ်ပါ”

ခေါင်းကိုက်မှုကို ငိမ်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲ ခြောက်ရင်း..

“ဒေါ်ကြီး ကော်ဖီလုပ်ထား အပြင်သွားမယ်ဝတ်စုံ ထုတ်

www.burmeseclassic.com

ပေးထား၊ ကားထုတ်ခိုင်းလိုက် . . "

ဒေါ်ကြီးညိုသည် အပေါ်ထပ်မလှမ်းမကမ်း၌ရှိနေလိမ့် မည်ဟု သူယုံကြည်ပြီးသားဖြစ်သည်။

အမှန်တကယ်လည်း သူ့ရေခဲပြီးထွက်လာချိန်၌ သူ့လို အပ်သည်တို့ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ ဘလက်ခဲကော်ဖီချဉ်ခါးခါး ကို အရင်သောက်ပြီး အဝတ်အစားဝတ် HandBag ကိုယူကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းကို သွားရင်လာရင်း ဖီးလိုက်သည်။

ဆယ်နာရီတိတိ၌ ရှုမငြီးတို့အိမ်မှာ လက်မှတ်ထိုးကာ လက်ထပ်ကြမည်။ ပြီးလျှင် ထိုမှာပင် တည်ခင်းထားသော နေ့ လည်စာကို စားသောက်ကြမည်။ ပြီးလျှင် နှစ်ဘက်လူကြီးများကို ကန်တော့ပြီး ရှုမငြီးကို သူ့အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာရုံသာရှိသည်။

ခမ်းနားသော လက်ထပ်ပွဲမဟုတ်။ အကျဉ်းရုံးလက်ထပ် လိုက်သည့်ပွဲဖြစ်သည်။

ခမ်းနားသောဧည့်ခံပွဲကို သူ့မိဘများ ရောက်လာချိန်၌ ကျင်းပပေးမည်ဟူသော ကတိကဝတ်ဖြင့် ထိုကိစ္စမျိုးဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှုမငြီးတို့အိမ်သို့ သူ (၉)နာရီ(၄၅)မိနစ်တွင် ရောက်လာ သည်။ ခမ်းနားထည်ဝါသော အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်သဖြင့် လူ နှစ် ဆယ်အစိတ်မျှလောက်အတွက် လုံလောက်သော ပြင်ဆင်မှုများ ကို ပေးထားသည်။

ရှုမငြီးအက်မှ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီးစုံတွဲ၊ ဦးလေး၊ ဘ

ပြီး စုံတွဲပါလေသည်။ သူ့ဘက်မှတော့ ဦးဘအိုတို့စုံတွဲနှင့် ဦး သားလို ခင်နေသော စုံတွဲတစ်တွဲ၊ နောက် သူငယ်ချင်းစုံတွဲမျှ ဘာ ပါသည်။

ရပ်ကွက်လူကြီးနှင့် တရားသူကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံတို့ ပါသည်။

ရှုမငြီး၏ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သော လွင်မာနှင့် ဒေါက်တာရီတာက ဧည့်ခံကာ နေရာချထားပေးသည်။

ဆယ်နာရီတိတိတွင် ဦးဘအိုရောက်လာသည်။ တခါ ပြည်လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းပြီး လူကြီးများကို ကန်တော့စေ သည်။ ပြီးမှ ထမင်းစားသောက်ကြသည်။

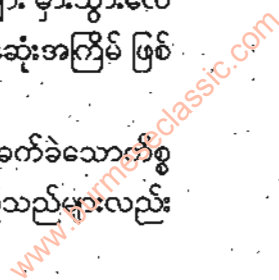
ထိုအချိန်ရောက်မှ သူ ရှုမငြီးကိုကြည့်မိသည်။

ထူးကဲသောပြင်ဆင်မှုမျိုး မရှိချေ။ သို့သော် လှနေသည် မှာ ဘယ်အချိန် ဘယ်အနေထားမျိုးပဲကြည့်ကြည့် ပင်ကိုယ်အ ကြောင့် မှေးမှိန်ခြင်းမရှိဘဲ အမြဲတောက်ပြောင်နေသည်။

ခမ်းနားသောကံရင်း ဦးဘအိုက လင်ဝတ္တရား၊ မယားဝတ္တရား တို့ ပြောဆိုဆုံးမနေသေးသည်။

အဘဦးဘအို ကမကထပြုခိုင်းမိတာများ မှားသွားလေ သောဟူသောအတွေးက သူ့အာရုံ၌ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြစ် သောသော အတွေးဖြစ်လေသည်။

အဘကိုလွန်ဆန်နိုင်ဖို့သည် အတော်ခက်ခဲသောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ မွန်းတည့်သယံနှစ်နာရီခန့်တွင် ဧည့်သည်များလည်း

ပြန်ကုန်ကြသည်။

“ရှုမငြီး ကျုပ်တို့လိုက်ပို့ပေးရဦးမလား”

ရှုမငြီးက . .

“ရှင်တို့သဘောပေါ့ . .”

“တော်ပါပြီ ဆေးရိုးသည် အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး”

သူ မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ လောကွယ်
မချော်ချင်။ သူ့အတွက်ယနေ့သည် အရေးကြီးဆုံးနေ့တစ်နေ့
ဖြစ်သည်။

လွင်မာနှင့်ရီတာ တကယ်တမ်းလိုက်မလာခဲ့ပါချေ။

သူ၏ Land Cruiser ကားပေါ်၌ ရှုမငြီး၏သား
သေတ္တာတစ်လုံးသာ ပါလာသည်။

ရှုမငြီး သူ့နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါလာသည်။
ဘုန်းလက်ရုံး ရင်ခွန်လှုပ်ရှားနေသည်။

ရှုမငြီးလည်း ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ့အနေဖြင့် မိန်းမ
သားတစ်ယောက်၏ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အရေးအကြီး

ဆုံးအချိန်ကို ပိုင်ဆိုင်ရချိန်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားကောင်း
ရှားနေပေလိမ့်မည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် တစ်သက်
မှာ တစ်ခါဆောင်ရသော မင်္ဂလာပွဲကို ယခုလိုအကျဉ်းမျှလောက်
နှင့် သူ့ဘဝပြောင်းလဲသွားခြင်းကို ကျေနပ်ချင်မှ ကျေနပ်ပေ
မည်။

ခြံစရောက်လာသည်နှင့် . . .

“ဟင်း . . ခြံကလည်း မြင့်လိုက်တာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အ
သတ်အသွယ်ဖြတ်ထားသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

ဟွန်းတီးလိုက်သည်။ ခြံတံခါးကို ခြံစောင့်က လာဖွင့်ပေး
သည်။ ဂိတ်ရုံ၌ သူသည်အချိန်ပြည့်ရှိနေသည်။ ဂိတ်ရုံတွင် တယ်
ထီဇန်းနှင့် အိမ်ကိုဆက်သွယ်နိုင်သည်။

ကျယ်ဝန်းသောခြံနှင့် သူတို့အိမ်ထက် အဆပေါင်းများ
စွာ ခမ်းနားသောအိမ်ကို ရှုမငြီးသဘောကျနေလိမ့်မည်ဟု သူ
ဆိုကြည်ထားသည်။

သို့သော် . . .

“ရှင်ခြံက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ထောင်ဗူးဝထဲဝင်ရသလို
နှိုးကြပ်လိုက်တာ၊ အိမ်ကြီးကလည်း ရဲတိုက်ဆန်သလိုပဲ”

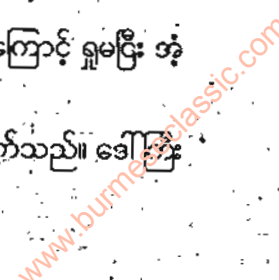
ရှုမငြီးစကားကြောင့် အနာပေါ်တုတ်ကျသလို သူ့ဆတ်
ဆတ်ခါ နာကျည်းသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ . . ဒီထဲမှာ အချစ်အကျဉ်းသားတစ်
ယောက်နေနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအဖော်ပြုပေးဖို့ ခေါ်
လာတာပေါ့ . .”

“ဘာရှင် . .”

သူ၏ခက်ထန်မာကြောသောစကားကြောင့် ရှုမငြီး အံ့
အားသင့်သွားပုံရသည်။

ထိုစဉ် ပေါ်တီကိုအောက် ကားရပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ကြီး
ညှိနှင့်မောင်ထွေးက လာကြိုသည်။

“မောင်ထွေး အိတ်တွေ အပေါ်ထပ်တင်ပေးလိုက်”
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”
“လာ . . ဆရာကတော်”

ဒေါ်ကြီးညိုက လှမ်း၍နှုတ်ဆက်ကာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ရှုမငြီးပဲခေါ်ပါ ဒေါ်ဒေါ်”
“အို . . မဟုတ်တာ ဆရာကတော်ရယ် . . ”

“ဒါဖြင့် မိန်းကလေးပေါ့၊ ကျွန်မအိမ်က အဒေါ်ကြီးခေါ်သလိုပဲခေါ်ပါလား”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ . . မိန်းကလေး”
“အခြားသူတွေကော . . ”

“မရှိဘူး . . အဒေါ်တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်”
“ဟင် . . ”

ရှုမငြီး အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။

သူ့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူက မသိဟန်ဆောင်ကာ ညှော်ခန်းသို့လျှောက်သွားပြီး အသင့်ဖျော်ကာ ချပေးထားသော သံပုရာရည်နှစ်ခွက်အနက် တစ်ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်သည်။

ရှုမငြီး နောက်မှ မကျေမနပ်လိုက်လာပြီး . . .

“ရှင် ဒါဘာသဘောလဲ ဝီလောက်ကျယ်ဝန်းတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ အလုပ်သမားတွေမထားဘဲ ဟိုအဒေါ်ကြီးထဲ

ယောက်ထဲနိုင်မလား။ နောက် လူကြီးကို ခိုင်းရမှာအားနာတယ်”
ရှုမငြီးသည် ပေါ့သေးသေးမိန်းမမဟုတ်မှန်း သူ့ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီးဖြစ်သည်။

အေးဆေးစွာပင် သံပုရာရည်တစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီးမှ ဖန်ခွက်ကိုပြန်ချလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာအေးတိအေးစက် လုပ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ မေးနေတာဖြေလေ . . ”

“ရှင်းရှင်းလေးပဲ ဒေါ်ကြီးညိုကိုခိုင်းရမှာ အားနာရင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေါ့ ဒါပဲရှိတယ်၊ ကျုပ်က အိမ်မှာလူရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ရှိတာမကြိုက်ဘူး”

“ဘုရားရေ ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဘယ်လိုအကြံအစည်နဲ့များ ကျွန်မကို ယူလာတာလဲ ဦးဘုန်းလက်ရုံး”

“ဒါတွေ ခင်ဗျားမကြာခင် သိလာမှာပါ၊ အကြံအစည်နဲ့ ခင်ဗျားကိုယူခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ အမှန်အကန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ထိလွယ်လွယ်ကူကူ ကြံစည်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ဘူး . . ခင်ဗျားက တယ်လွယ်တာပဲ . . ”

“ဘာ . . ရှင်ရှင်”

ဘုန်းလက်ရုံး သံပုရာရည်ဖန်ခွက်မှ လက်ကျန်ကိုမော့ချလိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ဆိုဖာဆက်တီတစ်လုံးဝယ် ခြေပစ်လက်ပစ် အရှုပ်ကြီး ပြတ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့အားအကဲခတ်နေသော ရှုမငြီးကို တစ်

ချက်ကြည့်ကာ . .

“ခုလောလောဆယ် ခင်ဗျားကို ကျွန်မရှင်းပြနိုင်သေးဘူး၊ မနက်ဖြန် ဟန်နီးမွန်းခရီးတစ်ခုကို လူကြီးတွေကျေနပ်အောင် ထွက်ပြုဖို့ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အပေါ်ထပ်သို့တောက်လျှောက် ထက်ရင်း Hand Phone စက်ခလုတ်ဖွင့်ကာ အတွင်းရေးမှူးမလေး မာမာဟန်ကိုခေါ်ကာ လေယာဉ်လက်မှတ်ကိစ္စ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ရပါတယ် ဒုရာ” ဟူသော အဖြေကို သူရရှိလိုက်လေသည်။

“မောင်ထွေး . . မင်းတန်းလျားပြောင်းနေတော့ ကိစ္စရှိလို့ခေါ်မှ ဒီအိမ်ဘက်ကို ကူးရမယ် . . ကြားလား”

“ဟုတ်တဲ့ . .”

“ဒေါ်ကြီး လောလောဆယ်ဖုန်းလာရင်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့အိပ်နေတယ်ပြောပါ။ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ မေးထားလိုက်ပါ . .”

ဖုန်းစက်ခလုတ်ကိုပိတ်ရှင်း အောက်ထပ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ရှုမငြီးသည် သူ၏ရှေ့မှမှာရှိနေသော ကိုတီ၏ပုံတူပန်းချီကားကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

အဝေဝါဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဒေါ်ရှုမငြီး အဲ့ဒါဘယ်သူပုံလဲဆိုတာ . . ခင်ဗျားသိသ

လား”

“မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ . .”

“သိချင်ရင် လာခဲ့လေဗျာ”

သူက ခန်းခနဲပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။ ရှုမငြီးလို ဇာတ်ဇာတ်ကြိမ်နှိမ်တစ်ယောက်အတွက် မခံချိမခံသာတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သူ အပေါ်ထပ်တစ်ဆစ်ချိုးလေ့ကားကို ဆက်တက်ခဲ့သည်။

ရှုမငြီး လိုက်ပါလာခြင်းမရှိချေ။

ထင်တော့ထင်သည်။ ရှုမငြီးလို မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဇွဲနှင့်မာနကို တော်ရုံတန်ရုံ ရိုက်ချိုး၍ မရနိုင်ဟု သူနားလည်လက်ခံထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို အလျင်စလို စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ထပ်ပြီးမှဆိုလျှင် ဘာပဲပြောပြော ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိနေလေပြီ။

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ရှုမငြီးသည် သူ့စကားကို နာခံခြင်းမရှိပါချေ။

အခန်း(၁၀)

ရှုမငြီး ဒေါသမီးက တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့လျက်ရှိရာ အသွားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေသည်။

နှုတ်ခမ်းသားတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ခု လက်တုန်ပြန်လိုက်ချင်သည်။

ဒေါသကြီး ရန်တွေ့လိုက်ချင်သည်။

သို့သော် ဒေါသစိတ်သည် အမှားအယွင်းကို ကျူးလွန်

နိုင်စွမ်းရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါသကိုချုပ်ငြိမ်းအောင်ကြိုးစားပြီးမှ ဘုန်းထက်ရုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဒေါ်ကြီးညို ဖျော်ထားပေးထားသော သံပုရာရည် အေးအေးလေးကိုသောက်လိုက်ရင်း ရှေ့တည့်တည့်ရှိနေသော နံရံဆီမှ ပုံတူပန်းချီကားကိုကြည့်ရင်း စဉ်းစားလိုက်သည်။

သူနှင့်ပတ်သက်ဖူးသော လူတစ်ယောက်၊ သူ့ကို ပရိသိက္ခာပေးသူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရမည်။

ဒီအပြုံး . . သွားတက်လေးများနှင့် အပြုံးကို သူနှစ်သက်သောကျပျစ် လှေလာခဲ့သည့်သူ။

ဪ . . မှတ်မိပြီ။ ‘မင်းလက်ျာ’ . . ။

ဟုတ်ပြီ . . လက်စသတ်တော့ ‘မင်းလက်ျာ’ ပုံပေပဲ။

မင်းလက်ျာနှင့်ဘုန်းလက်ရုံး ရုပ်ချင်းတော့မဆင်။

သို့သော် . . .

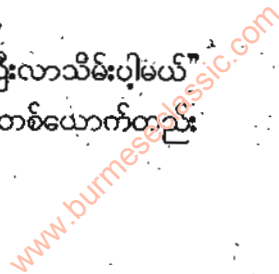
ရှုမငြီး စဉ်းစားတွေဝေမနေတော့ဘဲ သံပုရာရည်ဖန်အောက်မှာထည့်ထားသော ဗန်းတိုမကာ မီးဖိုဘက်ဝင်ခဲ့သည်။

အောက်တွင် တတုတ်ကုတ်အလုပ်ရှုပ်နေသော ဒေါ်ကြီးညိုက သူ့ကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း ပြာပြာသလဲပင် . . .

“ဟယ် မိန်းကလေး၊ ထားပါ ဒေါ်ကြီးလာသိမ်းပါမယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲအဒေါ်ရယ်၊ ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း

အလုပ်နီးတာပေါ့ . . .”

“ရပါတယ်၊ ဘာအလုပ်မှ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ထားပါ မိန်းကလေးရယ် မဆေးပါနဲ့ ဒေါ်ကြီးဆေးပါမယ်”

“အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မအတွက် လက်တိုလက်တောင်းအဖော်ကိုတော့ ဒေါ်ကြီးအတွက် ခေါ်ဖေး ရမှာပဲ၊ ဒေါ်ကြီးဆရာက ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မ မခန့်မှန်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါထက်မေးရဦးမယ် ဧည့်ခန်းက မင်းလက်ျာပုံမှန်းချိကားတွေ့တယ် ဘုန်းလက်ရုံးနဲ့ ဘာတော်သလဲဟင် . . .”

ရှုမငြီးက ဖန်ခွက်ကလေးများကို ဆေးကြောရင်းမေး လိုက်သည်။

ဒေါ်ကြီးညိုက ဟင်းဆီသပ်လူးနေရာမှ။

“ဟင် . . မိန်းကလေးက လူလေးအကြောင်း ဘာမှမသိ ဘူးလား . . .”

“ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးရေ စိတ်ချရတဲ့ ကျေးဇူးရှင် အဘ ဦးဘအိုနဲ့လာတောင်းတော့ မငြင်းသာတဲ့အကြောင်းနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်ရတယ်ဆိုပါတော့”

“ဖြစ်ရလေမိန်းကလေးရယ်”

“မင်းလက်ျာ၊ ဘုန်းလက်ရုံး၊ မွန်တာရာတဲ့ မောင်နု သုံးယောက်ရှိတယ်၊ မင်းလက်ျာဆုံးသွားတာ သုံးနှစ်ခွဲလောက်နဲ့ သွားပြီ”

“ဟင် . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ကြီး”

“ကားမှောက်ပြီးတော့လေ ဘုန်းလက်ရုံးလည်း ပါသွား ထယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးသေပြီထင်ခဲ့တာ မင်းလက်ျာက ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားခဲ့တာ၊ ဘုန်းလက်ရုံးကတော့ သေကံမရောက် သက်မ ညောက်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ”

ရှုမငြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“ကျွန်မ မသိခဲ့ပါလား၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ခွဲ . . အင်း အဲဒီ အချိန်ဆို ဗုဒ္ဓဂါယာဘုရားဖူးသွားတဲ့အချိန်ဖြစ်မယ်”

ရှုမငြီးရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုကို သံသယဝင်လာသည်။ ဘုန်းလက်ရုံး၏လုပ်ရပ်များသည် ပုံမှန်မဟုတ်တာတော့ ကျိန်း သေသည်။

သူ့အစ်ကို မင်းလက်ျာကိစ္စနှင့်များ ပတ်သက်နေမလား။

ဖိုစေတော့ . . ဒါက တစ်ကဏ္ဍ . . . ။

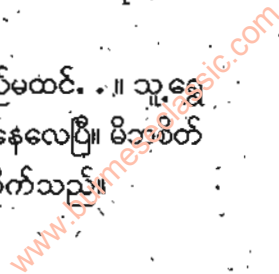
လောလောဆယ် ဆလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ ဖုန်းထုတ် တာ မိခင်ထံသို့ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို . . ”

“မေမေ သမီးပါ”

“ဆို ခုပဲရောက်တယ် ခုဘာကိစ္စ အလောသုံးဆယ် ဆတ်ရတာလဲ . . သားကော”

ဪမိခင်ကတော့ ဘာမှသိရှာမည်မထင် . . ။ သူ့အဖေ သားမက် ငွေသားမက်ကို ‘သား’ ဟုပင်သုံးစွဲနေလေပြီ။ မိဘစိတ် သင်းရဲစရာစကား မဆိုမိစေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ရိုပိတယ် မေမေ၊ ဒီလိုမေမေ ဒီမှာလေ အိမ်ကြီးက အကြီးကြီး ဗာရီယအလုပ်သမားက မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေတော့ရိုပိတယ် ယောက်ျားလေးဆိုတော့ အိမ်ထဲ ခိုင်းလို့မကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် အသေးလေးကိုခေါ်ချင်တယ်”

“ဪ... သမီးအတွက်ပဲလေ ခေါ်ခေါ်... နေနေ... မေမေပဲ လာပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ သမီးကားလည်းကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ ဒီရိုင်ဘာနဲ့ကားကိုပို့ပေးရင်း အသေးလေးပါထည့်ပေးလိုက်မယ် ညနေစာကော”

“ဒီမှာလေ မေမေသားတော်မောင်ရဲ့လက်ရုံး ဒေါ်ကြီး ညှိရိုတယ်၊ မမောနိုင်မပန်းနိုင်ချက်ပြုတ်နေလို့ သမီးက အားနာတယ်မေမေ၊ ဒါကြောင့် အသေးလေးကိုခေါ်လိုက်တာ၊ မနက်ဖြန် ဟန်းနီးမွန်းသွားတဲ့အခါလည်း ဒေါ်ကြီးညှိအတွက် အဖော်ရပြီး သင်စရာရိုတာလည်း သင်ယူနိုင်အောင်လို့လေ”

“အေးပါ... အေးအေး... မေမေ အခုပဲလွှတ်လိုက်မယ်၊ ဒါပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ... ”

ရှုမငြီး ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်ကြီးညှိအား... ”

“ဒေါ်ကြီးရေ ဂိတ်ကိုဖုန်းဆက်ပေးထားပါဦး... ကျွန်မကား ပရာဒီအဖြူရောင်လာရင် ဖွင့်ပေးဖို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မိန်းကလေး”

ရှုမငြီးအတွက် ဤကိစ္စလောက်ကိုစိစဉ်ခြင်းသည် ဘာမှ

...လွင်းမဟုတ်ဟု ယုံကြည်သည်။

လောလောဆယ် ဘုန်းလက်ရုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့အရေး ရင်ဆိုင်ပေးလံလျက်ရှိသည်။

သို့သော် မယားဝတ္တရားရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။

ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းတက်လိုက်တိုင်း ရင်ခုန်သံနှုန်း တစ်ခုတည်းဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် အပေါ်ထပ်သီးသန်ဧည့်ခန်းသို့လက်ရုံးသည် စာရင်းဖိုင်တွဲများ ဖတ်ရှုလက်မှတ်ထိုးခြင်းအလုပ်ရှုပ်နေသည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ လုပ်လက်စကို ရပ်နားလိုက်ပြီး... ”

“အဲဒီဖွင့်ထားတဲ့အိပ်ခန်းက ကျုပ်တို့အခန်းပဲ ခင်ဗျားအဝတ်အစားလဲချင်လဲလိုက်... ပြီးမှ လာခဲ့... ”

ပေါ့ပါးသွားစေရန် အိမ်နေရင်းအဝတ်အစား လဲလိုက်သည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်သည် သူ၏အမိန့်ဆန်သောစကားကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး... ”

“ရပိတယ်... ပြီးမှ ရေတခါတည်းချိုးမယ်၊ ကျွန်မရှင်ကို ချာစရာရှိသေးတယ်... ”

“မေးစရာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

ရှုမငြီးသည် ကြောက်တတ်သူမဟုတ်။ ဘာအမှားမှမ

လုပ်သူသည် ဘာကိုမှကြောက်စရာမလိုဟု ခံယူထားသည်။ ရာ ခပ်တည်တည်ပင် ဘုန်းလက်ရုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထုတ်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ပထမ ပြောစရာက ကျွန်မရဲ့လက်တိုလက်တောင်ဖော်ဖြစ်တဲ့ အသေးလေးကို ကျွန်မခေါ်လိုက်တယ်. . .”

“ဟင်. . မင်းက ဘာသဘောလဲ. . .”

“အလုပ်ကို ကျွန်မ မကြောက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုအဒေါ်အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ဒေါ်ကြီးညိုအတွက် လက်တိုလက်တောင်း ကူဖော်လောင်ဖက် ရှိသင့်တယ်ထင်တယ်၊ ရှင်ကျွန်မကော့က အပြင်ထွက်အလုပ်လုပ်ကြမှာဆိုတော့. . .”

“နေဦး. အဲဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားကိုကျုပ် ပြောစရာရှိတယ်. . .”

ရှုမငြီးစကားကို ကြားဖြတ်ဝင်ကာပြောလိုက်သည်။ ရှုမငြီးဘုန်းလက်ရုံးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရှင်တွင်းဖောက်တွင်းကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး”

“ဘာရှင်. . . ရှင် ကျွန်မအန္တာကိုယ်ကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်နိုင်မယ့် ကျွန်မရဲ့စိတ် ကျွန်မရဲ့ဦးနှောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိဘူးဦးဘုန်းလက်ရုံးရဲ့. . .”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အန်ကယ်က ခင်ဗျားနေရာမှာ တစ်ဦးအစားထိုးဖို့ ရှာထားပြီးပြီတဲ့၊ ခင်ဗျားက ဒီအလုပ်ကိုစိတ်

ဝင်စားတာမဟုတ်ဘဲ အဖေကိုကူညီရုံသက်သက်ပဲတဲ့၊ အိမ်ထောင်ရှင်မဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ပိုစိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာတဲ့၊ ခင်ဗျားကို ပြောမပြလိုက်ဘူးထင်တယ်”

ရှုမငြီး စိတ်ထဲခံပြင်းသွားသည်။ ဒီစကားတွေကတော့ ကျွန်မအကန်ပင်ဖြစ်သည်။

ရှုမငြီး အလုပ်အပေါ်စိတ်မဝင်စား ဖခင်ကိုကူသည်ဆိုတဲ့အထက် ဖခင်က သူ့ကိုကူညီနေခြင်းက ခပ်များများပင်. . .

ခင်အတွက် အလုပ်ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်က ကူညီမည်ဆိုတာ ပို၍ကောင်းသည်။

“ဖေဖေသဘောအရဆိုရင်တော့လည်း ကျွန်မဘာမှ မထင်ဘူးပေါ့. . .”

“ဟုတ်ပြီ. . . အဓိက ခင်ဗျားအိမ်ရှင်မတာဝန်ကိုပဲ ယူပေမယ့် အခြားဘာပြောစရာရှိသေးသလဲ. . .”

မဆိုင်းမတွပင်. . .

“အိမ်ရှင်မတာဝန်ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်တဲ့ ရှင်မကော အိမ်ထောင်ဦးစီးရဲ့ ဝတ္တရားကို နားလည်မယ်ထင်ပါလားနော်. . .”

“ကျုပ်ဘက်က အများအယွင်းရှိရင် ခင်ဗျားထောက်ပြပေးဗျာ၊ အဲ. . . ခင်ဗျားဘက်က အဓိကထိန်းသိမ်းလိုက်နာရမှာမဟုတ်တော့ လူမှုရေးစည်းကမ်းပဲ အဲဒီကိစ္စကိုတော့ ကျုပ် လုံးဝခွင့်

လွတ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်..”

“နေစမ်းပါဦး ရှင်က ကျွန်မကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုက်တာလဲ..”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုကိုအတွက် ကျုပ်ယူပေးတာ၊ သွေးအလူးလူးနဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး သေလုမော့ပါး ဒဏ်ရာရနေချိန်မှာ ကိုကိုနှုတ်က ရှုမငြီးလို့ သွားတဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သွက်က နာမည်လေးတစ်ခုကြောင့်ပါ”

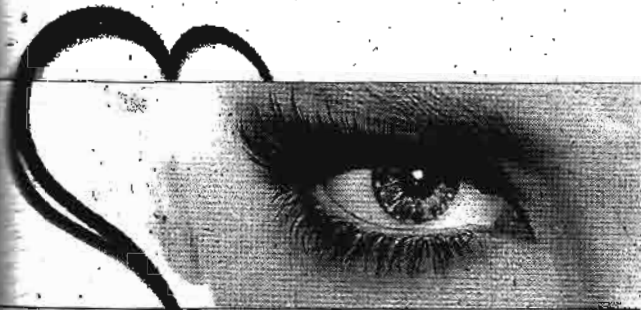
“ကျွန်မ အဲဒီကိစ္စ မသိလိုက်ခဲ့ဘူး”

“ကဲပါဗျာ အဲဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့၊ ခင်ဗျားသွားတော့..”

ရှုမငြီး ဆတ်ခနဲပင်ထကာ သူ့ကိုကျောခိုင်းခဲ့သည်။

ဘုန်းလက်ရုံးထဲမှ အချစ်စကားသည် ထိုနေ့မှစ၍ ကြားရတော့မည်မဟုတ်ကြောင်းကို ရှုမငြီးရင်ထဲ သိလိုက်သလိုဖြစ်နေသည်။

ခက်တာက “အဘကျေးဇူး” ဟူသောအကြောင်းပြချက်ထက် ရှုမငြီးကိုယ်တိုင်က ဘုန်းလက်ရုံးကို ငြင်းပယ်၍ မရနိုင်သော တွယ်တာမှုက နှလုံးအိမ်သို့ ရစ်ပတ်နေခြင်းကြောင့်ပင် ဘုန်းလက်ရုံးကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း(၁၁)

ရှုမငြီးမျှော်မှန်းခဲ့သော အချစ်နန်းတော်သည် မင်္ဂလာဦးဦးမှာပင် ကျေမွပျက်သုဉ်းသွားခဲ့သည်။ ဝိညာဉ်ပေါင်းစုံတို့ ကျင်သည်ကျက်စားရာ ရဲတိုက်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားသည့်အလားအတိုင်း ချစ်ခင်ခဲ့ရသည်။

နာကျည်းစွာကျသောမျက်ရည်တို့ကို ဘုန်းလက်ရုံးမှ သွားမြင်အောင် ရင်ထဲ၌သိမ်းဆည်းထားခြင်းကိုကပင် ရင်ကို

www.burmeseclassic.com

ပို၍ထိရန်ကျင့်စေခဲ့သည်။

နံနက် နေရောင်မြင့်တက်မှ နိုးလာခဲ့သည်။

နိုးနိုးခြင်း သတိရလိုက်သည်က ညက ငရဲခန်း။ ချစ်ခြင်း ရန်နှင့်မွန်းထုံသော မင်္ဂလာဦးညမဟုတ်ခြင်းက သူ့အတွက် ငရဲခန်းပါပဲ။ . .

မည်သို့ဆိုစေကာမူ နိုးနိုးခြင်း လက်ယာဘက်တွင်အိပ်စက်သော ဘုန်းလက်ရုံးကိုကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည်။

အိပ်နေသည့်အခါ အပြစ်ကင်းစင်လှသည်။ မျက်မှောင်ချိုကာ ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောဆိုခြင်းတို့ ကင်းဝေးနေသဖြင့် ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ရှုမငြီး တစ်စိတ်မိမ့်ကြည့်နေမိပြီး အတန်ကြာမှ အိပ်ရာမှထကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်ချေးပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။

ငပလီခရီးစဉ်သို့ သူတို့ (၁၁)နာရီသံတွဲလေယာဉ်ဖြင့် သွားကြမည်ဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း သစ္စာကြည်ဖြူ၍မဟုတ်။ သက်သက် ရုပ်ပြကောင်းစေသော လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဟန်နိုးမွန်းခရီးစဉ်ဟု ရှုမငြီး သဘောပေါက်မိသောအခါ ရင်ဝယ်နာကျင်သွားသည်။

သူ့အတွက် ခရီးနှင့်သင့်တော်မည့် အဝတ်တစ်စုံ ထုတ်ခဲ့လိုက်သည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်နာရီခွဲရှိနေပြီ။ ကိုးနာရီမှ မနီးလျှင် နိုးလိုက်မည်ဟုစဉ်းစားပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။

“မိန်းကလေး.. . စားတော့မလား”

“နေပါစေ ဒေါ်ကြီး၊ သူ့နိုးလာမှပဲစားတော့မယ်”

ဝံပုလွေလို အမှားအယွင်းတစ်ခုကို အလစ်ချောင်းနေကြည့်တို စိုးထင့်ပြီး သူ့ဘက်မှ အစစအရာရာအမှားမရှိအောင် စစ်ဆိုင်လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် မိခင်ဆီဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ငပလီသို့ ဘာမှာဦးမလဲဟု မေးလိုက်သည်။

“ညကပဲ သားဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ အိမ်ကိုလည်း မေမေအားတဲအခါ လာကြည့်ပေးဖို့တောင် အပ်နေသေးတယ်။”

ဟု မိခင်ကတော့ သားမှက်အပေါ် ကျေနပ်စကားပြောထားသည်။ ရှိပါစေတော့မိခင်နှင့် အာလာပသလာပအဲနည်းနည်းပြောပြီးနောက် ရှုမငြီး အပေါ်ထပ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေသော ဘုန်းလက်ရုံးကို သောလှုပ်နိုးလိုက်သည်။

“အင်.. .”

“ရှင် ထတော့မှဖြစ်မယ်ထင်တယ် ကိုးနာရီထိုးပြီ”

“ဟုတ်လား.. .”

ဘုန်းလက်ရုံးက ပျင်းကြောဆဲနိပြီး အိပ်ရာထက်မှထလိုက်သည်။

“ဆယ်နာရီလေဆိပ်ဆင်းရမှာ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးပြီ”

“ဟုတ်လား”

“ပြီးပါပြီ.. .”

မနေ့ကတည်းက အနည်းဆုံး(၅)ရက်၊ အကြာဆုံးတစ်
ပတ်နေမည် ပြောထားသဖြင့် ညနေစောင်း သူ့အပြင်ထွက်သွား
ချိန်တွင် ရှုမငြီးသည် ဒေါ်ကြီးညိုအကူအညီနှင့် ပြင်ဆင်ထားပြီး
ဖြစ်သည်။

ရှုမငြီးဘက်ကတော့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်တို့ထက်
မယား ဝတ္တရားငါးပါးနှင့်အညီ လုပ်ဆောင်ပေးမည်။

သူ့ရေချိုးစဉ်၌ ပစ္စည်းများကို အသေးလေးနှင့် မောင်
ထွေးအားခေါ်ယူကာ အောက်သို့ချခိုင်းထားလိုက်သည်။

သူသည် အသေးအမွှားကိစ္စလေးများကိုတော့ ဇာခွဲ
ပြောတော့ . . ။

“အေးလေခင်ဗျားက အိမ်ရှင်မဆိုတော့ အိမ်ရဲ့ဗာရီ
အလုပ်သမားတွေကိစ္စကတော့ ခင်ဗျားကိစ္စပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့်
မောင်ထွေးကိုတော့ အိမ်ထဲကို မလိုအပ်ဘဲ မခိုင်းနဲ့တော့ပေါ့။”

“ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။”

ဟု သူပြတ်သားစွာပြောခဲ့ပြီး ဒေါ်ကြီးညိုက အကူအညီ
နှင့် မောင်ထွေးကိုခေါ်ခိုင်းကာ . . ခရီးဆောင်သေတ္တာကိုတော့
အောက်သို့ချခိုင်းထားရသည်။ မချခိုင်းလိုကလည်းမဖြစ်။

ဒီလောက်တော့ နားလည်ပေလိမ့်မည်။

“ခုနက မောင်ထွေးအသံ ကြားလိုက်သလားလို့”

“ပစ္စည်းတွေ ချခိုင်းတာပါ။ . .”

“ဟင် . . .”

သူ့မျက်ဝန်း၌ ထူးခြားသော အရောင်တစ်ခုယှက်သန်း
သွားသည်။ ရှုမငြီးက ချက်ခြင်းပင်း . . .

“ဒေါ်ကြီးနဲ့ အတူလာပြီး ချခိုင်းတာပါ။”

သူ ဘာမှထပ်မပြောတော့ . . .

“မင်း စားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး ရှင့်ကိုစောင့်နေတာ”

“လေဆိပ်ရောက်မှ တစ်ခုခုစားကြမယ် စောစောသွား
တာပေါ့ . . .”

“ဒေါ်ကြီးအကုန်စီစဉ်ပေးထားပြီးပြီ အလဟဿ ဖြစ်
တုန်မယ် . . .”

သူက ဖျက်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

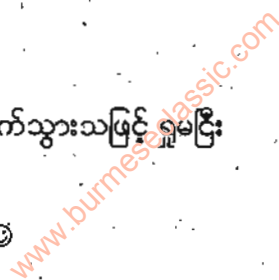
အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်အနေနှင့် အလဟဿကုန်ဆုံး
ခြင်းကို အဖြစ်မခံနိုင်။

“အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ယိုပေါက်က မီးဖိုချောင်ပဲ၊ ကျွန်မဘက်
က တာဝန်ကျေချင်တယ်၊ ရှင်ကြိုက်တဲ့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကို
ပြင်ဆင်ပြီးသားဖြစ်နေတယ် . . .”

ရှုမငြီးကို သူ့ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မှန်ကုတ်ကုတ်နှင့် အ
ဝတ်အစားလဲလိုက်သည်နောက် . . .

“ခဏလာဦး”

ဟုဆိုကာ မီးခံသေတ္တာဆီလျှောက်သွားသဖြင့် ရှုမငြီး
လိုက်ခဲ့သည်။

သောဖွင့်နည်းကိုပြောပြပြီးဖွင့်စေသည်။ လျှို့ဝှက်နံပါတ်ခြင်း ကွဲပြားခြားနားရုံမှအပ အိမ်ကသေတ္တာမျိုးဖြစ်သဖြင့် ရှုမငြီးလွယ်ကူစွာပင် ဖွင့်နိုင်သည်။

“လိုသလောက်ယူပါ. . .”

“ဘာအတွက်လဲ. . .”

“အိမ်အတွက်. . . လက်ဆောင်အတွက်ဝယ်ဖို့. . .”

“မလိုသေးပါဘူး ကျွန်မမှာပါသေးတယ် လိုအပ်မှ. . . ကျွန်မစာရင်းဇယားနဲ့တော့ မလုပ်နိုင်ဘူးနော် စာရင်းဇယားကို အင်မတန်မှန်းတာ ဦးနှောက်နဲ့ပဲ မှတ်လုပ်မယ် တစ်အုပ်ကုန်တစ်အုပ်သုံးမယ်. . .”

“ဒါကတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး. . . ဘယ်အရာမဆို စံနစ်ဇယားတော့ ရှိသင့်တယ်၊ အိတ်ထဲ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိလို့ရှိမှန်းမသိ ပျောက်လို့ပျောက်မှန်းမသိတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ နောက်ရှိသေးတယ် ခဏ. . .”

မီးခံသေတ္တာအတွင်းရှိ မီးခံသေတ္တာဗူးငယ်တစ်ခုကို ထပ်ဖွင့်လိုက်သည်။ အရည်အသွေးကောင်းမွန်သော မြနှင့်စိန်စီချယ်ထားသော လက်ဝတ်ရတနာများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားအတွက် ကိုကိုက မင်္ဂလာဦးလက်ဆောင်အဖြစ် ရည်မှန်းပြီးလုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းလေဗျာ၊ ကိုကို ကိုယ်စားကျွပ်ပေးတယ်၊ ယူလိုက် ဒါမှတစ်လွန်က ကိုကိုကျေနပ်နိုင်လိမ့်မယ်. . .”

ရှုမငြီးလက်ထဲကို ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အတင်းထည့်ပေးသည်။

ရှုမငြီးက ယူပြီး ပြန်ပိတ်ကာ မီးခံသေတ္တာထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“မလိုချင်ဘူး. . . ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မ မနှစ်သက်လို့မရွေးချယ်နိုင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပစ္စည်းကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဘာဗျ. . . ကိုကိုကို ခင်ဗျားမနှစ်သက်ခဲ့ဘူးဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားနဲ့ကိုကို ဘာဖြစ်လို့တဲ့ခွဲကြသေးသလဲ. . .”

ရှုမငြီးအတွက် စောစောစီးစီးရန်ဖြစ်ရမည့်ကိန်းကို မလိုလား. . .

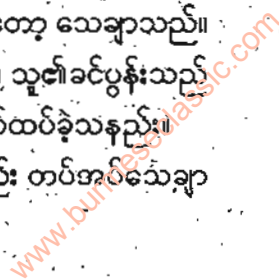
“ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ တွဲသွားကွဲလာလုပ်ခဲ့ပြီး သူ့ကိုလေ့လာခဲ့တာပါ၊ သူမှမဟုတ်ဘူး သူ့အပြင် သုံးလေးဦးကိုလည်း ကျွန်မတွေ့ခဲ့မိတယ်. . .”

“ခင်ဗျားဗျာ. . .”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ထွက်သွားသည်။ မချင့်မရဲငြီးတွားလိုက်ခြင်းပေလား. . . မသိနိုင်. . .

ရှုမငြီးရင်ထဲ မချမ်းမြေ့နိုင်တာကတော့ သေချာသည်။ ချက်ခြင်းပင် သူ့နောက်လိုက်ဆင်းခဲ့သည်။ သူ၏ခင်ပွန်းသည် သူ့ အပေါ် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သနည်း။

အဖြေကို သိနေသလိုရှိသော်လည်း တပ်အပ်သေချာ

စေရန် မမေးရဲ။ မေးလိုက်လျှင် သိသလိုလိုရှိနေသော အဖြေအတွက် ရှုမငြီး ခံစား၍ ရနိုင်မည်မထင်။

ရှုမငြီး ဘုန်းလက်ရုံးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ချစ်မိနေခြင်းကိုက သူ့အတွက် တစ်ပန်းရှုံးနေပြီထင်...။

အခန်း(၁၂)

ဘုန်းလက်ရုံး ရှုမငြီးကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ပင်လယ်ပြင်ကိုငေးကြည့်နေသော ရှုမငြီး၏ အတွေးအိမ်၌ ဘာတွေများ စိုးမိုးနေသနည်းဆိုသည်ကို သူ့သိချင်လာလေပြီ။

“ကိုကိုက ခင်ပွားကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်ခဲ့တယ်လို့ ခင်ပွားထောင်ဘူးလား”

ရှုမငြီး ဆတ်ခနဲ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

ပုန်းညက်ပင်ကြီးအောက်၌ဒရင်းဘက်ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်ကာအပန်းဖြေနေကြသော လက်ထပ်ပြီးခါစ လင်မယားနှစ်ဦးအတွက် ကြည်နူးဖွယ်ရာအလျဉ်းမရှိသောစကားကို ရှုမငြီး နှစ်မြို့နိုင်ခြင်းမရှိဟု ဘုန်းလက်ရုံးနားလည်လိုက်သည်။

“ထင်ခဲ့သားပဲ . .”

“ဘာဗျ . .”

ဘုန်းလက်ရုံး ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဒေါသစိတ်က သူ့သွေးကြောထဲပျံ့နှံ့သွားသည်။

“ထင်ခဲ့ရဲ့သားနဲ့ ခင်ဗျားသူ့အချစ်ကို ဥပေက္ခာပြုရက်သလား”

“အချစ်ကို ရှင်ဘယ်လိုနားလည်ထားလို့လဲ . .”

“ကျုပ်ကိုပြန်မမေးနဲ့ ကျုပ်မေးတာပဲဖြေ . .”

“ဒါကတော့ ရှင်တစ်ဖက်သက်အနိုင်ကျင့်တာပဲ . . ရှင်ကျွန်မကို ဘာလို့လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ၊ အနိုင်ကျင့်ဖို့သက်သက်ပဲလား၊ ရှင်အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အနိုင်ကျင့်ဖို့သက်သက်ပဲလား”

ရှုမငြီးက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်ကာမေးလေသည်။

သူက မျက်လုံးစိမ်းဖြင့် စေ့စေ့ပြန်ကြည့်ကာ နာကျည်းစွာဖြင့် . .

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုအတွက် မင်းကိုကလဲ့စားချေချင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ . .”

“ဟင် . .”

ရှုမငြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး ရုတ်ခြည်းထကာ ထွက်သွားဟန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“နေဦး ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

သူ့ ခတ်ထန်ထန်တားဆီးလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် ရှုမငြီးသည် သူ့စကားနားမထောင်ဘဲ သောင်ပြင်ဘက်ဆင်းချသွားသည်။

သူ့တောက်တစ်ချက်ခေါက်မိလိုက်သည်။ လိုက်ဆွဲကာ စားဆီးလိုက်၍ ရှုမငြီးက မခံဘဲရုန်းဖယ်လျှင် ကူနေထုတ်ပေလိမ့်မည်။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူသွားရာဘက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

လှသလောက် အဆိပ်ပြင်းသော မိန်းမပေပဲ။

ကိုကိုစိုးသာ ဝင်မရှုပ်ခဲ့လျှင် ဤမိန်းမထံက အချစ်တွေ တီးရယူပြီးမှ သူ့အသည်းနှလုံးကို မွေ့ကြေသွားစေရန် သူဖျက်ဆီးခဲ့ က ပထမရည်ရွယ်ချက် . .

ယခုတော့ ကိုကိုစိုးက ဤမိန်းမကို သဘောကျသွားသဖြင့် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်သည်ဟု သိလိုက်ရခြင်းက သူ၏ ဝိထေရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ချိန်မရတော့ဘဲ ဤမိန်းမကို သူ့လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ထံပါး၌ တွန့်မယားတစ်ယောက်လို ထာဝရအကျဉ်း ခံထားလိုက်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်က ရုတ်ခြည်းအခြေ

အနေအရ ပေါ်ပေါက်လာသော နောက်ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မယားတစ်ယောက်။ ခုလောလော့လတ်လတ်ပင် သူ့အမိန့်ကိုမနာခံဘဲ ထွက်သွားသည်။

သွားစမ်း... ဘယ်လောက်အထိ ဘယ်အချိန်ထိသွား နိုင်မလဲ။

အားနွဲ့သော မိမိထက်အင်အားနည်းပါးသော လူတစ် ယောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်စေကားဖို့ကိုတော့ သူမလုပ် ချင်။ သို့သော် ထိုအားနွဲ့သောမိန်းမသားက သူတို့ကဲ့သို့ အင်အား ကြီးမားသော ယောက်ျားသားနှစ်ဦး၏ဘဝကို မှမ့ချေမှုန်း ပျက် သုဉ်းစေခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုတော့ သူ့ခွင့်မလွတ်နိုင် တန်ပြန်ခံစား စေချင်သည်။

အချစ်သည်... လူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးမဟုတ် သော်လည်း တစ်စိတ်တဒေသတော့ အရေးပါသည်။

ရှုမငြီးသည် သူ၏မြင်ကွင်း၌ရှိနေသည်။ ကျောင်းပိတ် ရက်အပန်းဖြေလာဟန်တူသော ကလေးသူငယ်တစ်ဦးနှင့်အတူ ခရုလေးများကို ကွဲကောက်ပေးနေသည်။

ကလေးက ဝကစ်ကာချစ်စရာကောင်းနေသည်။

နောက် ထိုကလေးနှင့်အတူ ဘောလုံးကိုဆော့ကစား ပေးနေသည်။

ဘုန်းလက်ရုံး မှဲပြုံးပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ထိုအပြုံးက သူ့နှလုံးသားကို ထိရှိကာကျင်မှုကြောင့် ဖြစ်

လာသောအပြုံးပင်ဖြစ်သည်။

ဪ မိန်းမသားပီပီ မိခင်စိတ်နှင့် ကလေးချစ်တတ် သည်ဗျေ...။

ဘုန်းလက်ရုံးရင်ထဲ မီးစနှင့်အထိုးခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ပူ သာင်သောဝေဒနာနှင့်အတူ ပင်လယ်ပြင်ကို ကျောခိုင်းကာ ဘယ်ဘက်ပြည်လှည့်ဝင်ခဲ့လေသည်။

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်ကာ... ပုလင်းဖွင့်ကာ ရေခဲရေနှင့်ရောစပ်သောက်ရင်း ခံရခက် သောဝေဒနာဆိုးများကို မေ့ပျောက်ပစ်ရန်ကြိုးစားလိုက်လေ သည်။

မူးလာလျှင် ခံရခက်သောဝေဒနာတို့ လျော့ပါးသွားလိမ့် မည်ဟု သူယုံကြည်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့်... သို့သော်...

အခန်း(၁၃)

“ညီလေး.. ရှုမငြီး ကိုကိုကို ရက်စက်တယ်ကွာ”
“ဗျာ.. ကိုကို”

လက်ျာက အရက်ကလေးဝင်လာသည်နှင့် ရှုမငြီးထဲ
ချင်း၊ လွမ်းချင်းကို ရေရွတ်လေတော့သည်။

“ရှုမငြီး.. သူ့အတွက် ကိုကိုဘယ်လောက်ခံစား
တယ်ဆိုတာကို သူ့နားမလည်ဘူးလားကွာ၊ မဟုတ်ပါဘူး

လည်မှာပါ.. သက်သက်မဲ့ သူရက်စက်တာ..”

“သူနားမလည်လို့နေမယ်၊ သူ့ဘယ်မှာလဲ သူ့လိပ်စာ
ကိုကို သူ့ကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ သူ့အတွက် ကိုကို
ဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သွားပြော
မယ်လေ..”

“သူသိတယ်.. ကိုကို သူ့ကိုချစ်တာ သူသိတယ် ဒါပေ
မယ့် သူ့က လက်မထပ်နိုင်ဘူးတဲ့..”

“ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ကိုကို့လို ဆရာဝန်
ကပ်ယောက်ကို..”

“အေး.. ဘာကြောင့် ကိုကိုအပေါ် စိမ်းကားရက်စက်
တယ်ဆိုတာ ကိုကိုလည်းမသိဘူး”

“သိအောင်ကြိုးစားပေါ့ ကိုကိုရာ”
“ကြိုးစားတယ် အကပ်မခံဘူး၊ ခု နောက်တစ်ယောက်

ကွဲနေပြန်ပြီကွာ..”
“ဟာ.. ဒီမိန်းမမျိုး မေ့ပစ်လိုက်ပါ ကိုကိုရာ..”

ထိုစဉ် ဘုန်းလက်ရုံးအသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်သာရှိ
သည့်။ အမေရိကားဦးစီးပွားရေးပညာ သင်ယူနေစဉ်ကာလ
မှာပင်ပိတ်ရက် အိမ်သို့ပြန်လာစဉ်ဖြစ်သည်။

အရက်ကိုအဖော်ပြုရင်း အသည်းကွဲနေသော အစ်ကို
သူ့ မင်းလက်ျာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ မိဘနှစ်ပါးကလည်း
အရိက္ခာသို့ ရောက်နေသည်။ အဖိုးအဖွားနှင့် သူတို့မောင်နှမ

www.burmeseclassic.com

သုံးယောက်သာရှိသော အိမ်ကြီးအတွင်း အဖိုးအဖွားကလည်း အသက်ကြီးပြီဖြစ်၍ သိပ်အပြောအဆိုမရှိတော့ ကိုကိုသည် ဆေးခန်းပင် မထိုင်တော့ဘဲ စိတ်လေလွင့်နေသည်။

ဟိုတယ်များသို့သွား၊ အရက်သောက်၊ မူးပြီးပြန်လာ၊ ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးက အိပ်ရာထဲပို့ပေးနှင့် သံသရာလည်နေခဲ့သည်။

သူရောက်လာတော့ ကိုကိုမင်းလက်ျာ ထိုသို့ဖြစ်သည်မှာ နှစ်ပတ်မျှသာရှိသေးသည်ဟု သိရသည်။

“တော်ပါတော့ ကိုကိုသိပ်များနေပြီ”

“မေ့လို့မရဘူး ရှုမငြီးကို ကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်. . . ချစ်တယ်ကွာ၊ သေတာတောင် မေ့မှာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ အဲ့ဒီအထိ ချစ်တယ်၊ ဒါတွေကို သူနားမလည်ဘူးလား၊ ခံစားချက်မရှိဘဲ ယောက်ျားတွေကို အရူးလုပ်ဖို့သက်သက် သူတွဲတာလားကွာ”

“ဟာ. . . အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့မိန်းမကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါကိုကိုရာ. . .”

အစ်ကိုလုပ်သူက သောက်ပြီးတော့ ရှုမငြီးတမ်းချင်း တွေ့ရေရွတ်၊ သူက အေးသောတိုင်းပြည်နေသော်ငြားလည်း အရက်မသောက်ခဲ့၊ အရသာခါးသက်သက်ပူးရှိန်းစူးရှပြီး လူကို မှူးယစ်စေသော ထိုအရက်အရသာမျိုးကို သူ မနှစ်သက်၍ လုံးဝမသောက်ခဲ့၊ ယခုလည်း ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည့်အချိန် အခိုက်အတန့်၌ အစ်ကိုနှင့်အတူ အဖော်လိုက်ရင်းမှ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏

အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးသူမှာ ရှုမငြီးမှန်း သိရလေသည်။

“မေ့လို့မရဘူး၊ ပြောသွားတယ် လွယ်လွယ်လေး ပြောသွားတယ်. . .”

“ဘယ်သူကလဲ. . .”

“ရှုမငြီးကလေ၊ ကိုကို သိပ်ချစ်ရတဲ့ ရှုမငြီးကပေါ့ကွာ”

“အရက်မူးနေသူအား Follow လိုက်ပေးရင်း ထိန်းသိမ်းရသည့်အလုပ်က မလွယ်ကူ။

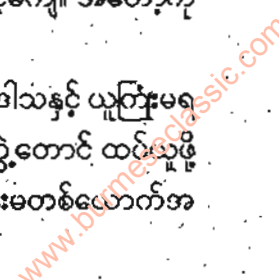
“ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုမင်းလက်ျာ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို သယ်လိုမှ ခံစားလို့မရနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မကို နောက်ထပ်တွေ့ဆုံဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တဲ့လေ. . . အဟင်းဟင်း”

ရယ်တာလား၊ ငိုတာလား ဘုန်းလက်နဲ့ ကွဲပြားစွာမသိဘဲ မင်းလက်ျာထံမှ တဟင်းဟင်းရယ်သံလိုလို ငြီးတွားသံနှင့်အတူ မှေးစင်းနေသောမျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်များက ပြည့်ရွှမ်းနေလာသည်။

ယောက်ျားမျက်ရည်. . . ။

ယောက်ျားမျက်ရည်သည် တော်ရုံနှင့်မကွာ၊ အတော့်ကို စားရ၍သာ ကျဆင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာဒေါသနှင့် ယူကြုံးမရမိလေသည်။ ဆရာဝန်ဘွဲ့ရပြီးပြီ။ ပါရဂူဘွဲ့တောင် ထင်သူဖို့ ထာတာအားထားသည်။ ယခုတော့ သူက မိန်းမတစ်ယောက်အ

တွက် သူ၏အဖိုးတန်အချိန်များကို ဖြုန်းတီးပစ်နေသည်။

“တိုကို ခင်ဗျားယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ယောက်ျား၊ ယောက်ျားဖြစ်လို့ သိပ်လှုပ်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတယ်၊ ချစ်မိလို့ရယူချင်တယ်၊ ပိုဆိုင်ချင်တယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတော့ ခံစားရတယ်ကွာ၊ လူမိုက်တယောက်လို ရှေ့နောက်မစဉ်းစားဘဲ ရယူသိမ်းပိုက်ချင်တယ်တော့ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ သူ့အမုန်းကိုလည်း ငါမခံစားရဲဘူး ညီလေးရ..”

“တော်ပါတော့.. ကိုကိုများနေပြီ ပြန်ကြရအောင်”

“နေပါဦး.. ငါ့အာရုံမှာ သူ့ကိုဖျောက်လို့မရသေးဘူး ဖျောက်သွားအောင် သောက်ပါရစေဦး”

သူစိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည်။ အသက်(၂၀)ရှိသောသူ့အဖွဲ့ရည်းစားမရှိခဲ့သော်လည်း အနောက်တိုင်း၌ ပညာသင်ယူနေရင်းဖြစ်သဖြင့် Girl Friend များတော့ရှိခဲ့သည်။ သို့သော်.. သူ့ထုံးစံကိုမလိုက်လျော့၊ မိမိနိုင်ငံက ထုံးစံမျှလောက်သာ သူတို့က သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းခဲ့သည်။ အချိန်တန်၍ ပညာစုံ၍ အမြန်မှာပြည်သို့ပြန်ရောက်လျှင် အင်မတန်လှပ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မြန်မာယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးတမ်းနှင့်အညီ ပေါက်ဖွားလာသော ပညာတတ်မြန်မာမိန်းမကိုသာယူမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူ့နှလုံးအိမ်၌ သိမ်မွေ့စွာ စိတ်ကူးအိမ်လေး၌ သော့ခတ်သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။

ယခု အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အခြေအနေဆိုးကိုမြင်တွေ့ရတော့ သူ၏ခဲယူချက်က ပို၍ပြင်းထန်လာသည်။ တကယ့်ကို အမိန်းကလေးကို ရှာဖွေရမှာမဟုတ်..။

ထိုည ဆယ့်တစ်နာရီကျော်မှ အစ်ကိုဖြစ်သူ စားပွဲပေါ်သိုင်းငိုက်ဆိုက်ကျသွားခဲ့သည်။

အစ်ကို့ကို စားပွဲထိုးအကူအညီနှင့်တွဲပြီး ကားပေါ်ပို့ရသည်။

ကားနားရောက်တော့ အစ်ကိုလုပ်သူက ကျီဂျော့စ်များပြန်သည်။

“ငါမောင်းမယ် ညီလေး”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကျွန်တော်မောင်းမယ်”

“ငါ ရှုမငြီးအိမ်သွားမယ်၊ ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူအောင်းခဲ့တဲ့ ဒင်းကို ငါခံစားနေရတာတွေ ပြောပြမယ်ကွာ..”

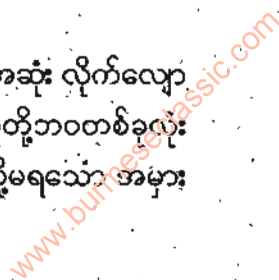
ပြောပြောဆိုဆို ဒရိုင်ဘာနေရာဝင်ယူသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ.. ဖယ်စမ်းပါ ကိုကိုရာ ကျွန်တော်မောင်းပါမယ်..”

“မင်းမောင်းလို့မဖြစ်ဘူး.. မင်း လမ်းမသိဘူး”

“ပြောပြပေါ့ဗျာ..”

ဖယ်ခိုင်း၍မရ.. မတတ်သာသည့်အဆုံး လိုက်လျော့ဆိုက်သည်။ ထိုလိုက်လျော့လိုက်ရမှုက သူတို့ဘဝတစ်ခုလုံး အမှောင်ထုသို့ ထိုးဆင်းသွားစေသည့် ပြင်လို့မရသော အမှား

တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

ရူမငြီးတမ်းချင်းကို နာနာကျည်းကျည်းရေရွတ်ရင် သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေသော မင်းလက်မှာသည် လမ်းဆုံတစ် ဌာ တစ်ဖက်လမ်းကျယ်မှလာသောကားကို ဦးစားမပေး မမြဲ ဟွန်းသံမပေးဘဲ မောင်းချလာရာ . .

“ဟာ... ကိုကို . .”

သူ့သတိပေးကာ လှမ်းပြီထိန်းလိုက်သော်လည်း နောင် ကျသွားလေပြီ။

“ဝုန်း.. .”

မိုးကြိုးပစ်သံအလား ဆူညံသောပေါက်ကွဲထိခိုက် နှင့်အတူ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မြောက်တက်သွားလေသည်။

ပြာဝေသောအကြည့် နာကျင်မှုက မခံမရပ်နိုင်သည့် ကြားက အစ်ကိုဖြစ်သူကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ သွေးသံရဲ့ကြား နှုတ်ခမ်းလှုပ်ကာ တစ်စုံတစ်ဦးကို တမ်းတမ်းတတခေါ်နေသည်။

“ရူမငြီး.. .”

နောက် သူ့ဘာမှမသိတော့ အမှောင်ထုကြီးအတွင်း နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးဆင်းကျသွားလေတော့သည်။

အသန်း(၁၄)

“အား.. . ကိုကို . . ကိုကို”

အသံနက်ကြီးနှင့်လန့်အော်ရင်း ခေါင်းအုံးပေါ်မှ ခေါင်း တခါခါဖြစ်ကာ ရုန်းကန်ရန်ကြိုးစားနေသော ဘုန်းလက်နှစ်ကို ကြည့်ကာ ရူမငြီး ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ပစ်ချပြီး သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

“ရှင်.. . ရှင် ဘာဖြစ်တာလဲ.. .”

www.burmeseclassic.com

ဇောချွေးများနှင့်အတူ ရုန်းကန်သလိုဖြစ်နေသော ဘုန်းလက်ရုံးကိုကြည့်ပြီး အလန့်တကြားမေးလိုက်သည်။

“ရေ . . ရေ . .”

ရှုမငြီး ရေခဲရေတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးလိုက်သည်။ ဘုန်းလက်ရုံး ကုတင်ထက်ငုတ်တုတ်ထိုင်နေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောင်ကြောင်စိစိလေး ခေ့ခဲကြည့်လိုက်သည်။

“အိပ်မက်ဆိုးမက်လို့လား”

ရှုမငြီးက ရေခွက်ကမ်းပေးရင်း မေးလိုက်သည်။ သူ့အမေးကို ဘုန်းလက်ရုံးမပြောနိုင်သေး၊ ရေတစ်ခွက်ကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်သည်။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုမျိုးသည် ယောက်ျားတွေမှာလည်း ရှိတတ်လိမ့်မည်ဟု ရှုမငြီးစာစ်ခါမှ တွေးထင်မထားခဲ့ချေ။ ဇောချွေးများဖြင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျနေသော သူ့ မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းတလျှောက်ကို မွှေးပုဝါလေးဖြင့် သုတ်ပေးလိုက်မိသည်။

“ဖယ်စမ်း . . ခင်ဗျား ကျုပ်အသားကိုမထိနဲ့ . .”

သူ၏ ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားလိုက်မှုကြောင့် ရှုမငြီး ညာလက်ဖမိုးလေး နာကျင်သွားပြီး ပုဝါလေးလည်းလွင့်ကျသွားသည်။

“ရှင် . .”

သူက ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီးနောက် ကုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ပြုတင်းပေါက်၌သွားရပ်သည်။

ညအမှောင်ထုပင်ဖြစ်လင့်ကစား စိုးမိုးထားသော ကြယ်အလင်းရောင်တို့ကြောင့် ပင်လယ်ပြင် လေလှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများသည် ဖိတ်ဖိတ်တောက်လင်းလက်လျက်ရှိသည်။

ရှုမငြီး သူ့နောက်ပါးမှနေ၍ လှမ်းမြင်ရသောပင်လယ်ပြင်ကိုကြည့်မိရင်း ရင်ထဲ၌နှင့်နှင့်သီးသီး စူးရှနာကျင်လာသည်။

ရှုမငြီး စာနာတတ်ပြီ။

ချစ်သူ၏ ရက်စက်မှု ဥပေက္ခာပြုမှုကို ခံစားရသူတို့၏ နှလုံးသားဝယ် ထိရုန်နာကျင်မှုမှာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှအနာတရမျိုးနှင့် လုံးဝမတူ။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အနာတရသည် ခံရလျှင် ခဏသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ယခုတော့ သူ၏စေတနာမေတ္တာယိုစိမ့်မှုဖြင့် ဘုန်းလက်ရုံးအပေါ် ယုယကြင်နာမှု အစပျိုးလိုက်သည်။ ထိုအပြုအမူကို လက်မခံဘဲ ဘုန်းလက်ရုံးပြုမူလိုက်မှုက သူ့နှလုံးသားကို ပုတ်ခတ်ထုတ်လိုက်သလို နာကျင်သွားသည်။

“ကျုပ်လမ်းလျှောက်ထွက်မယ် ခင်ဗျားအိပ်နှင့် သော့ခတ်သွားမယ်”

လှည့်မကြည့်ပဲပြောကာ ညအိပ်အင်္ကျီနှင့် အပြင်ဝတ်ကို လဲလှယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်းလိုက်မယ် . .”

“မလိုက်နဲ့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲလျှောက်ချင်တာယ် . . ခင်ဗျားအနားမှာနေရတာ ကျုပ်သိပ်ပူလောင်တယ် . .”

ရွှေမငြီး ရင်နာနာနှင့်မိုးပြုံးပြုံးကာ . .

“ခါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ယူထားသေးသလဲ . .”

“မုန်းလို့ . .”

“ဟင် . .”

ပြောပြောဆိုဆို တံခါးဖွင့်ထွက်ကာ ဝုန်းခနဲပြန်ပိတ် သွားလေသည်။

ရွှေမငြီးမှာ ကြက်သေသေကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မိန်းမကို မုန်းလို့လက်ထပ်ယူသည့်ယောက်ျား ဒီတစ်ခါ တည်းကြားဖူးသည်။

စောစောက ဘုန်းလက်ရုံး၏ နောက်ကျောပြင်ကို မြင် ကွင်းမှပျောက်ကွယ်မသွားမချင်း ငေးမိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ငေး ရင်းမှ မျက်ရည်စတိုက် အတားအဆီးမဲ့စွာ ကျလာသည်။

သူက ရွှေမငြီးကိုမုန်းသော်လည်း ရွှေမငြီးကတော့ သူ့ကို ချစ်မိသွားလေပြီ။ အိုးရွဲ ကို စလောင်းရွဲနှင့် ဖုံးအုပ်ရမည်လား။

ချင်းစိမ်းနှင့်မိတ်သလင် သူ့ကြင်မှကိုယ်ကြင်ရမည်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုဘုန်းလက်ရုံးမုန်းတီးခြင်း၏ အ ကြောင်းအရင်းကိုတော့ သိအောင်စုံစမ်းရမည်။

မင်းလက်ျာ၏ ချစ်ခြင်းကို ငြင်းပယ်ရုံမျှလောက်နှင့်

ရွှေမငြီး၌ အပြစ်မရှိဟုထင်ပါသည်။ ထိုအပြစ်မျှလောက်နှင့် ဘုန်း လက်ရုံး သူ့အပေါ်မုန်းတီးသည်ဆိုလျှင် မတရား။

ရွှေမငြီး အတွေးတို့ချာချာလည်ရင်း အိပ်မပျော်နိုင်ချေ။

အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်သူပမာဖြစ်နေခဲ့သော ဘုန်း သတ်ရုံးသည် သန်းခေါင်ကျော်မှပြန်ရောက်လာသည်။

“ခင်ဗျား မအိပ်သေးဘူးလား”

“အင်း . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . .”

“ရှင့်ကိုစောင့်နေတာ . .”

“ကြိုက်သွားပြီ . . ဟုတ်တယ်ခင်ဗျား အမြဲတမ်းပဲ ကျုပ် အိပ်မချင်း စောင့်နေပေးရမယ်။ ကျုပ်အနားမှာ ကျုပ်လိုချင် သမျှနံ့သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ်။ ခင်ဗျားဘဝဇာ . . ကျုပ်ရဲ့ အစွမ်းအကျွမ်းထောင်မှာ တစ်သက်လုံးလွတ်ရက်မရှိ နေသွားရ သ်”

ရွှေမငြီးကို အဓမ္မပေ့ဖက်ပြီးနမ်းရှုံ့ကာ ပြောဆိုနေသော ဘေးများကို ရွှေမငြီး မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နှင့် သူ၏ အစွမ်းထိုးဆန်ဆန် အပြုအမူတို့အောက်ဝယ် ရွှေမငြီး မျက်ရည် များနှင့်အတူ တစ်ညတာကို ဖြတ်ကျော်ရပေဦးတော့မည်။

ပင်လယ်ကဦးပင်၊ အုန်းပင်၊ ပုန်းညက်ပင်ကြီးတို့က ပင် ထယ်လေကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေကြမ်းလေရမ်း တို့ကို တဟီးဟီး တဟဲဟဲ ရန်လုပ်ရင်း ညချမ်းသည် မှောင်မိုက် ခြင်း အတိဖြစ်သော . . .

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၅)

လပလီ၌ ငါးရက်ဟူသောအချိန်သာ ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ ရှုမငြီးသိလိုသော အကြောင်းအရာတို့ကို သူ့ဘာမှမပြောချေ။ သူပြောချင်မှပြောသည်။ ရှုမငြီးမေးလျှင် ဖြေချင်မှဖြေသည်။ တကယ့်ကို လင်ကိုကြောက်ရွံ့နေရသော မယားသမီးမိန်းမများ သူဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရှုမငြီး သည်းခံလိုက်သည်။ ဘုန်းလက်နဲ့ နာကျည်းဖွယ်ရာအတိတ်တစ်ခု ရှိနေလိမ့်မည်။

ထိုအတိတ်သည် မင်းလက်နဲ့ပတ်သက်ဖို့သာများသည်ဟုတော့ တွေးထားပြီးသားဖြစ်သည်။

ရန်တုန်ပြန်ရောက်တော့မှ ရှုမငြီးတွေးထင်ထားချက်တို့ နှုတ်ကန်လေပြီဟု သိလိုက်ရသည်။

“လူလေး.. . ဆရာကြီးဆီက ဖုန်းလာတယ်၊ မမကြီးဆီ ဆကောပဲ.. .”

“ဘာတဲ့လဲ.. .”

ဒေါ်ကြီးညိုက ရှုမငြီးကိုကြည့်လိုက်ပြီး ပြောသင့်မပြောသင့်ချိန်ဆနေဟန်တူသည်။ ရှုမငြီးအပေါ် အားတုံအားနာ ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ပြောပါ ဒေါ်ကြီး၊ သူ့ကို အရေးစိုက်စရာမလိုဘူး”

ရှုမငြီးရင်ထဲ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ ဘုန်းယက်ရုံး၏စကားသည် ဇနီးသည်၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုချလိုက်ခြင်းဖြင့် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ကျဆင်းသွားစေသည်ကို ပညာတတ်ဖြစ်သောသူ့ အနေနှင့် သိသင့်ပါသည်။

“ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ လူလေးရယ်၊ ကဲပါ ဆရာကြီးတို့က လူလေး မိန်းကလေးကိုလက်ထပ်လိုက်ခြင်းအတွက် နားမလည်နိုင်သလို အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘူးတဲ့.. .”

“ဟင်.. .”

“ရှင်.. .”

ရှုမငြီးရင်ထဲ အပြင်းထန်ဆုံးသောနာကျင်မှုကို ဖြစ်စေ

www.burmeseclassic.com

သောစကားပင်..။

သိမ်ငယ်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း..

တက်သုံးပင် သူ့ကြောင့်ခံစားခဲ့ရဖူးသူတို့၏ ကျိန်စာသည်များ သူ့အပေါ်တွင် စူးရှစွာသက်ရောက်နေပြီလား။

“အတကော ဒီကိစ္စကိုသိသလား အဘစီစဉ်ပေးလိုက်တာလို့ မပြောဘူးလား”

ဘုန်းလက်ရုံးသည် သူ့မိဘများ၏ သဘောဆန္ဒမပါဘဲ သူ့အားလက်ထပ်ခြင်းပါလားဟု သိလိုက်နေသည်။

ယူကြိုးမရစိတ်၊ နောင်တစိတ်များရောပြွန်းကာ.. ဆောက်တည်ရာမဲ့ခံစားလိုက်ရသည်။ ရပ်တည်၍ မရသည့်အဆုံး အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်ခဲ့သည်။

ကုတင်ထက် ဝမ်းလျှားထိုးချလိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးနှင့်မျက်နှာအပ်ကာ ငိုကြွေးလိုက်သည်။ သူ့အသည်းနှလုံးကို မာကြောခိုင်ခံ့လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့ရသမျှတို့သည် တကယ်တမ်း အခွန်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ သည်းကြွေလုမတတ်ခံစား ငိုကြွေးလိုက်ရလေပြီ။

အတန်ကြာအောင်ငိုကြွေးရင်း မျက်ရည်ခမ်းစပြုခိုက်တွင် အနားသို့ တစ်စုံတစ်ဦးရောက်လာသည်။

ဒေါ်ကြီးညိုဖြစ်နေသည်။

“မိန်းကလေး”

Snow Towel လေးဖောက်ကာပေးပြီး ကုတင်စွန်း

ဆိုင်လိုက်သည်။

ရှုမပြီး ထထိုင်ပြီး မျက်ရည်များစိုစွတ်နေသောမျက်နှာကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေး သိပ်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ဒေါ်ကြီးသိပါသလား စိတ်လည်းမကောင်းဘူး”

“သူကော..”

“ဆရာကြီးဦးဘအိုဆီ ထွက်သွားတယ်..။ အဘကလည်းရောက်ခြင်းလာခဲ့ဖို့မှာထားတာကို သူဆင်ထားတဲ့ဇာတ်

ကောင်ကို သူနိုင်နင်းအောင် ကနိုင်သရွေ့ ကပေရတော့မှာပေါ့”

ရှုမပြီး ဘုန်းလက်ရုံးထံမှ သိခွင့်မရသေးသော အခြားအရာတို့ကို ဒေါ်ကြီးညိုထံမှ သိခွင့်ရတော့မည်ဟု တွက်

မိသည်။ “ကျွန်မ ဘာကိုမှ နားမလည်တော့ဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်”

“အဲဒါကိုက မိန်းကလေးမှားတာ၊ လူလေးက မိန်းကလေးကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လက်ထပ်စာလဲဆိုတာကို ကြိုတင်

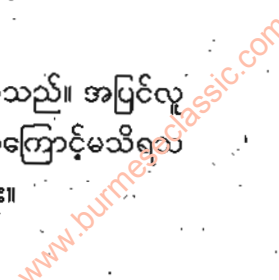
စဉ်းစားခဲ့ဘူးလား..”

“ဟင့်အင်း.. ဒေါ်ကြီးသိလားဟင်..”

“အင်း..”

ရှုမပြီး မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။ အပြင်လူကလေးက သိထားသည့်ကိစ္စကို မိမိကဘာကြောင့်မသိရသလဲ

လူကခတ် ဤမျှအထိညှဉ်းရသလား။

“ပြောပါဦး... ကျွန်မလေ အရမ်းကိုခံစားရတယ် အကြောလှပြီထင်ထားတဲ့ ကျွန်မအသည်းနှလုံးတွေဟာ သူ့နဲ့တွေ့မှပဲ ဖယောင်းတိုင်လို အရည်ပျော်ကျသွားပြီး သိပ်ကိုခံစားတာပဲ ဒေါ်ကြီးရယ်...”

ရှုမငြီးပြောရင်း ရင်ထဲလှိုက်ဖိုတက်လာသဖြင့် ကြေညာပွင့်မျက်ရည်စက်တို့က လိမ့်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ အသေးလေးကို ပင်ကူးစက်သွားပြီး အသေးလေးမှာ ဘုမံသိဘမသိ မျက်ရည်ဝဲလာလေသည်။ ပြီးမှ အသေးလေးကို နှုတ်ပိတ်နေဖို့တိုက်စွဲမိဘမား နားမရောက်ဖို့အရေးကြီးသည်။

“သားကြီးမင်းလက်မှာနဲ့ မိန်းကလေး ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်... မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်သူအဆင့်မရောက်ခဲ့ပါဘူး... boy friend အဆင့်လောက်ပါပဲ၊ တွဲပြီး လေ့လာရုံပါပဲ”

“ခက်တယ် မိန်းကလေးရယ်၊ ဒေါ်ကြီးတို့လို ကိုယ့်ကိုယ်ကို တုန်ဖိုးထားမြတ်နိုးတတ်တဲ့ မိန်းမတွေရဲ့မျက်စိ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ရိုးရာလေ့မျက်စိရဲ့အမြင်မှာတော့ မောင်ဘွားအရင်အချာတွေနဲ့ကလွဲပြီး အခြားသူစိမ်းနဲ့နှစ်ယောက်တည်း တွဲသွားတဲ့လာဆိုရင် သမီးရည်းစားပဲသတ်မှတ်ကြတယ်၊ ဒေါ်ကြီးတို့မိသားစုဘက်က မိန်းကလေးနဲ့ မင်းလက်ကို ချစ်သူလို့ထင်ကြတာ”

“မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး”

“ထားပါတော့လေ ဒီဘက်ကသိတာ မိန်းကလေးက သူ့စွာဖောက်သွားလို့ မင်းလက်မှာ ခေတ်တော်လေးခံစားရပြီး သူ့အရက်သောက်ပြီး ပြောသိမ့်ရာတယ်၊ အဲ့ဒီမှာပဲ မူးမူးနဲ့ရမ်းပြီး မိန်းကလေးကို တမ်းတရင်း ကားမောင်းပြီး မိန်းကလေးဆီကို အသွားမှာ ကားမှောက်သေဆုံးသွားတာ...”

“ဟင်...”

“မိန်းကလေး ပယောဂကြောင့်လို့ တစ်မိသားစုလုံးက သတ်မှတ်ကြတယ်...”

ရှုမငြီးရင်ထဲ ထိရှုမှုဖြင့်နာကျင်လာရာ စကားပုင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲဆို့နှင့်သွားသည်။

အလှအားကိုးနှင့် ယောက်ျားများကို အရှူးလုပ်ခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့သော မိမိအပြုအမူအတွက် နောင်တရမိလေသည်။ ယခုမှ စာနာတတ်လာပြီး ချစ်တတ်သူတွေ၏ခံစားချက်ကို ကိုယ်တိုင် ချစ်တတ်လာမှနားလည်လာသည်။ စိတ်မကောင်း ငြင်းကြီးစွာနှင့် အတူ မင်းလက်မှာ၏ပုံတူပန်းချီကားကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“သားကြီးမင်းလက်မှာဆုံးတော့ သူ့အနားမှာ လူလေး ဘုန်းလက်ရုံးက ရှိနေတယ်၊ သူလည်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်၊ မင်းလက်မှာရဲ့ ခံစားရမှုအနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းကို လူလေးက အနီးတစ်ဆုံး မြင်တွေ့ခံစားခဲ့ရတော့ ရှုမငြီးဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို သိပ် ချီနာကျည်းမုန်းထီးခဲ့တာပေါ့...”

“ဒါ... ဒါဆို...”

“ဟုတ်တယ် မိန်းကလေးကို သူတမင်လက်ထပ်ခဲ့တာ သူ မိန်းကလေးကို နှိပ်စက်ဖို့ လက်ထပ်ခဲ့တာလို့ဒေါ်ကြီးထင်တယ်”

“ရှင်. . .”

ရှုမငြီး ရင်ထဲအောင့်တက်လာသည်။

“ပညာတတ်လူတန်းစားဆိုတော့ မိန်းကလေးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုတော့. . .”

“တော်ပါပြီ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲလား”

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သားသမီးဆိုတဲ့နောင်ကြီးရှိခဲ့ရင်တော့ သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားမှာပါ. . .”

မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ဘဝသည် ဆူးကျလည်းဖက်ဖက်ကျလည်းဖက်ပါပဲလားဟု သဘောပေါက်လိုက်ပြီ. . .

မိမိအမှားက မိမိထံသို့သာ ပြန်လည်ရောက်ရှိတတ်သည်ကို ရှုမငြီးသဘောပေါက်လိုက်သည်။

မိမိ၏အပူကို မိဘုမားထံကူးစက်သွားမှာစိုးရိမ်သည်

“အသေးလေး”

“ရှင်. . . မမ. . .”

“ဒီအိမ်ကအကြောင်း ငါဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေတို့ကိုလည်း အသိမပေးရဘူးနော် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်မမရယ်၊ ဒါပေမယ့် အစိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုရင် ဆရာ့ကိုကွာလိုက်ပါလား”

ရှုမငြီးတုန်လှုပ်သွားသည်။

ထိုစကားကို ဘုန်းလက်ရုံးလိုလားနေမလား။

မိမိကကော. . . ။

“မဖြစ်သေးပါဘူး. . . ၊ ကိုင်း. . . ကျွန်မ နားလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ကြီး၊ ညနေမှပဲ မေမေတို့အိမ်သွားတော့မယ်”

ရှုမငြီး ပြောပြောဆိုဆို အပေါ်တက်ခဲ့သည်။

ဘုန်းလက်ရုံးက သူ့ကိုမုန်းတီး၍ လက်ထပ်သည်တဲ့။

အစ်ကိုအတွက် ကလဲ့စားချေတာတဲ့လား။ ယောက်ျားတစ်ဦး အိမ်ထောင်ကျခြင်းသည် ကံနိမ့်၍ဟု ရှေးလူကြီးများကပြောကြ

သည်။ မိန်းမတစ်ဦး ဇာတာကောင်းလာလျှင် အိမ်ထောင်ကျသည်တဲ့ ထိုအယူကို ရှုမငြီးလက်မခံ။ မိမိဘဝသည် တကယ့်ကို

အောင်နှင့်တူသော အိမ်ထောင်ရေးအကျဉ်းထောင်ထဲကို ကျရောက်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ထိုအိမ်ထောင်ရေးကို မိမိရင်ထဲက လိုလားစွာ

လိုသည်။ ဘုန်းလက်ရုံး၏ ပိုင်စိုးခြင်းကို မိမိကိုယ်တိုင်လိုလားခဲ့၍ ကိုစွဖြစ်မြောက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဘယ်သူမှသိနိုင်

မည်မထင်ပါ. . . ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၆)

အဘဦးဘအိုထံမှ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက်... ဘုန်းလက်ရုံး စိတ်လေးသွားသည်။

မိဘများက ရှုမငြီးကို ကွာရှင်းပေးဖို့တောင်းဆိုသည့်အခါ အဘဦးဘအိုက ကိုကိုလက်ကိုင်ဆုံးမမှုတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ပယောဂကြောင့်ဟုသာ အကြမ်းဖျင်းသိထားသည်။ ဂယနဏမသိချေ။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ရှုမငြီးဖြစ်နေကြောင်း သိရသောအခါ...

“ငါ့တစ်သက် တပည့်သွားချင်းတွေ့ရဲ့အပေါ် ဖေးခဲတဲ့ အာရုံတစ်ခုမှမဟုတ်ဘူးလို့လည်းကောင်း၊ မင်းနဲ့တွေ့မှပဲ အမှားတစ်ခုကူးလွန်သလိုဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းဘာရည်ရွယ်ချက် ရှုမငြီးကို လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ..”

“ချစ်လို့ပါ..”

ဘုန်းလက်ရုံး မုသားသုံးလိုက်သည်။

“ဟေ့.. မင်းလက်ကိုင်သေတာ.. သူ့ကြောင့်သေသွားတယ်ဆိုတာ အင်းလေ.. သူ့ကြောင့်လို့ တိုက်ရိုက်မစွပ်စွဲတဲ့တိုင်အောင် သွယ်ဝိုက်သောနည်းအရတော့ သူ့ပယောဂကြောင့်လို့ ခြားလို့ရတယ်၊ အဲ့ဒီမိန်းကလေးမှန်း မင်းမသိဘူးလား..”

“နောက်တော့မှသိပေမယ့် ကျွန်တော်က ချစ်မိသွားပြီလို့ အဘရယ်..”

ဘုန်းလက်ရုံးသည် မာယာပရိယာယ်ကြွယ်တတ်လာပြီ။

“ဒါကြောင့် မေမေတို့ကန့်ကွက်မှာဖို့လို အဘကို အကူအညီတောင်းပြီး အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ရတာပေါ့..”

“အင်း..”

အဘအို သက်ပြင်းအရှည်ကြီးချလိုက်သည်။ နောက်မှ အစစ်လုံးခြင်း..

“အင်း.. ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက ကြားသုံးကြားမ

www.burmeseclassic.com

ဝင်နဲ့လို့ မှာသွားခဲ့တာကိုး”

“ကျွန်တော် ရှုမငြီးကို ကွာမပေးနိုင်ဘူးအဘရယ်”

“အင်းလေ အိမ်ထောင်မှုဘုရားတည် ဆေးမှင်ရည်စုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုး နောင်ပြင်ရန်ခက်တဲ့အမျိုး . . ပေပဲ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲလေ။ မင်းမိဘများလည်း သမီးရှိတဲ့သူပေပဲ သမီးချင်ကိုယ်ချင်းစာဖို့ ငါဆုံးမလိုက်ပါတယ်။ မင်းသာ မိန်းကလေးအပေါ် နှမချင်းစာနာပြီး ခွင့်လွှတ်ဖြတ်နိုးသွားမယ်ဆိုရင် . . ခုကိစ္စဟာလည်း အဘမမှားဘူးလို့ အဘလိပ်ပြာ အဘလုံချင်တယ်ကွာ”
ဘုန်းလက်ရုံး မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဟန်ပျက်ပင် . .

“စိတ်ချပါ အဘမျက်နှာမပျက်စေရပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို သေတပန်သက်တဆုံး ပေါင်းဖော်သွားမှာပါ”

“အင်း . . သားသမီးသံယောဇဉ်ရခဲ့ရင် မင်းတို့နှောင်ကြီးဟာ ပိုခိုင်မာသွားမှာပါ”

ဘုန်းလက်ရုံး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲတွတ်သွားသည်။ မျက်ဝန်းပင် ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်လာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့အဘအိုကို လက်ဆောင်တွေပေးကာ ကန်တော့ပြီး မြန်လာသာလားခဲ့ရသည်။ အိမ်ကိုမဝင်ချင်သေးသဖြင့် ကုမ္ပဏီသို့ တန်းလာခဲ့ပြီး . . လုပ်စရာအလုပ်များနှင့် ညွှန်စရာများကို တောက်လျှောက်ညွှန်ကြားခြင်းဖြင့် အချိန်များကိုသုံးပစ်လိုက်သည်။

ညနေအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရှုမငြီးကိုမတွေ့ရသဖြင့် ဒေါ်ကြီးညိုအား . . .

“ဒေါ်ကြီး . . သူ့ကော”

“မိန်းကလေး သူ့မိဘအိမ်သွားတယ်”

“ဟင် . . အဲဒီလိုသွားတော့ကောင်းမလား၊ လင်စုံမယားဖက်ရှိတာကို သူ့မိဘတွေ အထင်လွဲမှာပေါ့ . . ”

“ဒီလိုဆိုလည်း လိုက်သွားလိုက်လေ လူလေးရယ် . . ”

“နေပါစေတော့ အမှန်ဆို သူ့စောင့်နေသင့်တယ်”

“လူလေးဘယ်အချိန်ပြန်လာမယ်မှန်းမှ မသိတာ၊ ကိုင်းထမင်းစားတော့မလား”

“မစားတော့ဘူး အပြင်ပြန်ထွက်မယ်၊ အဲဒီမှာပဲစားမယ် ညဆယ်နာရီလောက်မှ ပြန်လာမယ်နော် . . ”

“အေး . . ဪ လူလေးအချိန်ရရင် ဒေါ်ကြီးပြောစရာနို့တယ် . . ”

“ဘာများလဲ ဒေါ်ကြီး”

ဒေါ်ကြီးညိုလက်ပေါ်၌ သူတို့မောင်နှမများ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်ကြီးညိုအပေါ်၌ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူသံယောဇဉ်ရှိခဲ့သည်။ ကလေးဘဝကဆိုလျှင် မိခင်ပျောက်၍ မငို။ ဒေါ်ကြီးညိုပျောက်လျှင် ငိုတတ်သည်။ ဒေါ်ကြီးညိုအပြင်တွက်လျှင် ထဘီစဆွဲပြီး လိုက်တတ်သူဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကြီးညို၏ မျက်နှာသည် အစဉ်အေးချမ်းနေတတ်

သည်။

“လူလေး စိတ်ဆိုးလည်း ခံရမှာပဲ၊ မိန်းကလေးကို လူလေးဘယ်လိုကြောင့်ပဲ လက်ထပ်ခဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်သင့်ဘူး”

ဘုန်းလက်ရုံးပြားသွားသည်။ ဒေါ်ကြီးညိုကို သူ့ရှုမငြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာကြောင်လက်ထပ်ခဲ့ကြောင်း တစ်ခါမှဖွင့်ဟမတိုင် ပင်ခဲ့ပဲလျှက် ဒေါ်ကြီးညိုကသိနေသည်။ လက်ထပ်မည့်နေ့ရောက်မှ . . .

“ကျွန်တော်လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဘယ်နေ့လဲဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဒီနေ့ပဲ . . . ရှုမငြီးနဲ့”

“ဟင်လူလေး . . . မင်း . . .”

ဒေါ်ကြီးညိုပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး သူ့အား တအံ့တဲကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ့ထွက်ခဲ့သည်ကို သတိရလိုက်သည်။

ဒေါ်ကြီးညိုက ဤမိသားစုအကြောင်း ခရေစေ့တွင်းက သိထားသော လူယုံတော်ပေပဲ။

“ကျွန်တော် သူ့ကိုအနာတရဖြစ်အောင် မလုပ်ပါဘူး”

“ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် အနာတရထက် စိတ်ကိုအနာတရဖြစ်စေတာက ပိုဆိုးတယ်၊ မိန်းကလေးက လူလေးကို ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အင်မတန်မာယာများတဲ့မိန်းမ သူ့စကားတွေများ မယုံလိုက်နဲ့”

“မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ပါတယ်၊ လူလေးရယ်၊ မိန်းကလေးတာ လူလေးအပေါ် အမှန်တကယ်ချစ်တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်၊ ဖွယ်လင့်တကူ ကွာမပေးလိုက်ပါနဲ့”

“ကွာရှင်းတယ်ဆိုတာ နှစ်ဦးသဘောတူမှ ဖြစ်တာပါ။ နေပါဦး ဒေါ်ကြီးသူက ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်လို့ ဒေါ်ကြီးဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“သူ့ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံလို့ပါ . . .”

“ပါးစပ်က လေပါပဲ . . . ကျွန်တော်တောင်သူ့ကို ရယူဖို့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို လျှာဖျားလေးနဲ့ပြောခဲ့သေးတာပဲ” သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်သည်။

“လူလေး သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မခံစားရဘူးလား”

“အဖင်း . . . မုန်းတီးခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားမှုကတော့ ရှိတာပေါ့”

“မုန်းတီးသူတစ်ယောက်နဲ့အတူ အိပ်စက်လို့ရတယ်တဲ့ သားကလေးရယ်၊ ကလေးစိတ်ကို ကလေးဆန်းစစ်ပါဦး”

ဘုန်းလက်ရုံးသည် ဒေါ်ကြီးညို၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

ဒေါ်ကြီးညိုကို ပေါသေးသေးထွက်၍ မရ။ သားဖွားဆောင်တာမှ သူ့မိခင်သံယောဇဉ်ဖြစ်၊ မင်းလက်ပြားတော့ သူ့ကို

ထိန်းကျောင်းပေးရာမှ သူတို့အိမ်၏ ရာသက်ပန်အိမ်တော်စိုးကြီး ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ ဒေါ်ကြီးညို၏ သံယောဇဉ်နှင့် မေတ္တာကို သူ့အထင်မသေးရဲ။ အဒေါ်သားချင်းထက်ပင် တွယ်တာသူ ဖြစ်သည်။

သူ့အပေါ်ထပ်သို့ တက်မည်လုပ်ပြီးမှ ဒေါ်ကြီးညိုရှိရာ မီးဖိုသို့လိုက်ဝင်ပြီး . . .

“အဒေါ်ကြီး ဒီကအဖြစ်အပျက်တွေ မေမေတို့လုံးဝမသိပါစေနဲ့နော် . . .”

“မသိပါစေနဲ့နော် လုပ်မနေနဲ့သားရေ၊ မင်းမိဘများက မင်းကို တစ်ခုခုတော့ ဒဏ်ပေးလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ပေးလည်းခဲလိုက်မယ် ဒေါ်ကြီးရာ . . . မသကာ အဖွေ ဖြတ်ရုံပေါ့။ အဲဒီအခါ ဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော်နဲ့လိုက်နေမှာလား”

“လိုက်မှာပေါ့လူလေးရယ် ညရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ် မင်းပြန်လာဖြစ်အောင်ပြန်လာ . . .”

“ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ဒါဆို ကိုးနာရီမထိုးခင်လောက် ရောက်အောင်ပြန်လာမယ်၊ သူ့ကို ဖုန်းပေးမကိုင်နဲ့နော်”

“ဒေါ်ကြီးနားလည်ပါတယ်၊ သူကလည်း မကိုင်ပါဘူး သူ့ဟန်းဖုံးကိုပဲသုံးတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်သွားမယ်”

သူ ကားပြန်ထွက်ခဲ့တော့ လမ်းထဲ၌ ရှုမငြီးနှင့်ကားချင်းဆုံမိသည်။ သူတို့ကားချင်းရှောင်တိမ်းကာ ထွက်ခဲ့လေသည်။

သူစိမ်းတွေလိုပဲ ဆက်ဆံကြသည်။ ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ သူကြည့်မိသည်။

ထို့အတူ ရှုမငြီးသည်လည်း သူ့အား ထိုကဲ့သို့ပင် ခိုးကြည့်လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်လေသည်။

ဒေါ်ကြီးညို၏စကားများသည် သူ့ကိုယ်သူပင် ဆန်းစစ်ရာမလို ဖြစ်နေလေပြီ။ မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် ဘယ်သူမှမပေါင်းဖော်ခြင်း . . .

မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်းတည်းဟူသော ဒုတုဆည်းရဲခြင်းကို လူတိုင်းက ရှောင်ရှားချင်ကြသည်။

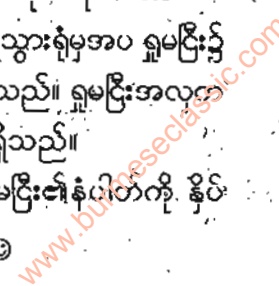
သူတူတော့ ထိုသို့မဟုတ်၊ မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် အတူတကွ ပေါင်းဖော်နေထိုင်သည်။ ထိုသို့နေထိုင်ခြင်းက ဘာအကျိုးများနိုင်မည်နည်း။

သူ့စိတ်ချမ်းသာနေသလား။ စိတ်မချမ်းသာ . . . .။

မိဘများသူ့ကြောင့် သောကရောက်ရပြီ။ ဒေါသဖြစ်ရပြီ။ သူလည်းလိမ်ညာပြီး သူ့အကြံအစည်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ချီမိစေရန် ဖုံးကွယ်ထားရသည်။

သို့ဆိုလျှင် ရှုမငြီးကို ကွာရှင်းပေးလိုက်ရမလား။ တစ်ခုလပ်ဟူသော ဘွဲ့ထူးသစ်ရသွားရုံမှအပ ရှုမငြီး၌ သောကဂျားများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေနိုင်သေးသည်။ ရှုမငြီးအလှတူသူတို့တောင် တချို့တချို့ ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိသည်။

သူ့ဖုန်းကို စက်ခလုတ်ဖွင့်ပြီး ရှုမငြီး၏နံပါတ်ကို နှိပ်

လိုက်သည်။

ရှုမငြီးသည် သူ၏နံပါတ်ကို တွေ့မြင်ပေလိမ့်မည်။

“ပြောပါ..”

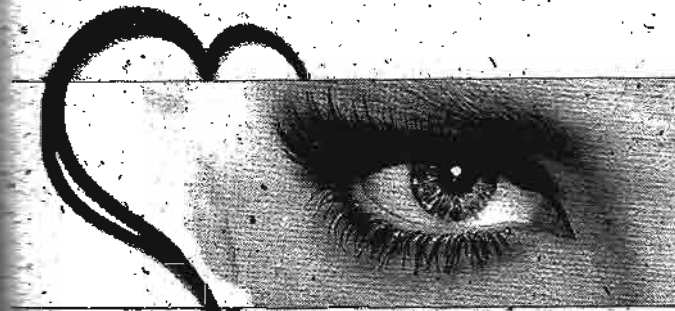
“ကျုပ် ဒီညပြန်မအိပ်ဘူး၊ မေမေတို့ဆီက ဖုန်းလာရင် ဒေါ်ကြီးပဲကိုင်ပြီး ဖြေပါစေ၊ ခင်ဗျားလုံးဝမကိုင်နဲ့နော်”

“ကျွန်မသိပါတယ်”

“ဒါပဲ..”

သူဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။

ရှုမငြီးနှင့်ဝေးရာတွင် ခေတ္တနေကြည့်လိုက်ဦးမည်။

အခန်း(၁၇)

မြို့ထဲ(၃၅)လမ်း၌ သူဝယ်ထားသော တိုက်ခန်းတစ်ခန်း နှစ်နေသည်။ ထိုမှာ သူ့အိပ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ အိပ်၍ မရ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်မက်ဆိုးက မက်ပြန်သည်။

အိပ်မက်တော့ အိပ်မက်ဆိုးမဟုတ် သူ့ဘဝကို ခြောက် သူ့နှစ်နေသော အနိဋ္ဌာရမြင်ကွင်းက သူ့အားနှိပ်စက်နေခြင်းဖြစ်

သည်။

နာရီကြည့်လိုက်သည်။ ညဆယ်နှစ်နာရီ။

သူ့ချက်ခြင်းပင် ညအိပ်အင်္ကျီချွတ်ပြီး အဝတ်အစား ကောက်ဝတ်ကာ မီးများပြန်ပိတ်ပြီး အခန်းကို သေချာစွာသော့ ခတ်၍ပြန်ခဲ့သည်။ ကားစောင့်ကို မနည်းနိုးရသေးသည်။ တော် တော်စိတ်ချရသည်။

(၆)ခိုင်ခွဲရှိ သူ့အိမ်ကြီးဆီသို့ရောက်လာခဲ့သည်။ ကား ဟွန်းသံပေးလိုက်သည်နှင့် ဂိတ်စောင့်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သူပေါ်တီကိုအောက်၌ပင် ကားကိုရပ်ထားလိုက်သည်။ အိမ်မကြီးတံခါးကိုဖွင့်ပေးသူမှာ ဒေါ်ကြီးညိုမဟုတ်ဘဲ ရှုမငြီး ဖြစ်နေသည်ကို သူ့အံ့အားသင့်စွာတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ညအိပ်အင်္ကျီအဖြူရောင်လေး ကပိုကရိုရိုနေသည့်တိုင် အောင် သူ့အလှက မှေးမှိန်မသွား တောက်ပဆဲဖြစ်နေသည်။ ဘုန်းလက်ရုံးက အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ ရှုမငြီးက တံခါး သေချာစွာပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး...

“ဘာစားဦးမလဲ...”

“မစားတော့ဘူး...”

သူ ညစဉ်လိုလို အရက်သောက်ပြီးမှ ရဲဆေးတင်ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ယနေ့မသောက်။ သူ့ကိုယ်သူဆန်းစစ်ရ မည်။ သူ့လုပ်ရပ်သည် အဓိပ္ပါယ်မဲ့နေပြီလား။

သူ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

ရှုမငြီးက သူ့လက်ဝဲတွင် ငြင်သာစွာဝင်လှဲရင်း...

“ကျွန်မနဲ့ရှင်အမေနဲ့ စကားပြောဖြစ်ကြတယ်”

“ဟင်...”

သူ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှုမငြီးသည် သူ့ဘက်သို့လှည့်ကာ... ခပ်စောင်းစောင်း

လေး အိပ်နေသည်။

“မေမေက ကျွန်မနဲ့စကားပြောမယ်ဆိုပြီး ဒေါ်ကြီးကို

ပြောလို့ ဒေါ်ကြီးကခေါ်ပေးတာပါ။”

ဘုန်းလက်ရုံး တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားလိုက်ပြီး...

“ဘာတွေပြောကြသလဲ”

“မေမေက ကျွန်မကိုမေးတယ်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူ့

သားကိုလက်ထပ်တာလဲတဲ့...”

“ခင်ဗျားဘာပြောလိုက်သလဲ...”

ရှုမငြီး မျက်လွှာချလိုက်သည်။ စောင်ကို မေးစေ့နားအ

ထိဆွဲခြုံရင်း

“ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး ချစ်တာတစ်ခုတည်းနဲ့”

“တော်စမ်းပါ...”

ဘုန်းလက်ရုံး တုန်လှုပ်သွားပြီး နေထိုင်ရခက်ခဲသလိုဖြစ်

သွားရာ ပက်လက်အနေအထားသို့ ပြောင်းလိုက်မိသည်။ သူ

ရင်တွေ့လိုက်ဖို့ပို၍ ဝဏ္ဏမငြိမ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေလေသလား။

“မေမေ မယုံဘူး၊ ကျွန်မကို အမျိုးမျိုး ရင်ရင်သီးသီးပြော

ဆိုစွပ်စွပ်ပါတယ်။ ရှင်ကိုကွာပေးဖို့ ကျွန်မတို့ ကြိုက်သလောက်သတောင်းလို့ ပြောတယ်”

“ခင်ဗျား ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“မေမေ့သားဆန္ဒဟာ ကျွန်မဆန္ဒပါလို့ပြောလိုက်တာပဲ။ မေမေက ကျွန်မကိုသူ့ကို မေမေလို့မခေါ်နဲ့လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း ချွေးမအဖြစ် အသိမအမှတ်မပြုဘူးလို့ပြောတာပဲ။ ကျွန်မ မေမေပဲခေါ်လိုက်ပါတယ်”

ဘုန်းလက်ရုံးငြိမ်သက်ပြီး နားထောင်နေလိုက်သည်။ သူလိုလားသည့် ရှုမငြီးထံမှအချစ်ကို သူရရှိလာပြီ။ ချစ်ရသူတစ်ဖက်သက်ခံစားမှုကို ရှုမငြီးခံစားတတ်စေရမည်။

“ခု ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာကျွန်မရဲ့အပြစ်တွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာပါလို့ပဲ ကျွန်မခံယူထားပါတယ်။ နေကျေနပ်နိုင်ပါ့မလား”

ဘုန်းလက်ရုံး လဲ့လျောင်းနေရာမှထပြီး လသာဆောင်ဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ အစစအရာရာ လက်မြှောက်အရှုံးပေးသော ရှုမငြီးကို သူရင်ဆိုင်ဖို့ တုန်လှုပ်သလိုခံစားလိုက်ရသည်။ ရှုမငြီး လိုက်ပါလာသည်။

သူ့နံဘေးလိုက်ရပ်ရင်း . .

“ရှင် ကျွန်မတို့လက်ထပ်ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကျွန်မတို့ပါပြီ”

“ဘာသိတာလဲ . .”

“ရှင် ကျွန်မကို ရှင်အစ်ကိုအတွက် ကလဲ့စားချေတယ်ဆိုတာကိုလေ . .”

“ရှင်အစ်ကိုအတွက် ဟုတ်လား . . ဟင်း . . ဟင်းဟင်း . . ဟားဟား”

ဘုန်းလက်ရုံး ရင်ထဲအောင့်တက်လာသဖြင့် ခြောက်စွပ်စွပ်ရယ်မောလိုက်သည်။ အားနဲ့သောမိန်းမတစ်ယောက်ကို နှစ်ထိလက်ရောက် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းမပြုမှုဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်တိုင်အောင် . . .

ရှုမငြီး၏တုန်ပြန်စကားများက သူ့အနာပေါ်တုတ်ကျသွားသည့်အလား ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်သွားစေသည်။

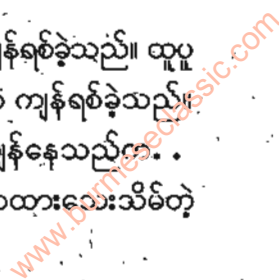
ထို့ကြောင့် သူသည် မွန်ထူသွားပြီး အသိစိတ်တို့ လွင့်ထဲသွားကာ ရှုမငြီးပါးပေါ်သို့ လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်မိသည်။

“ဖြန်း . .”

ရှုမငြီး မျက်နှာလည်ထွက်သွားသည်။ ချက်ခြင်းပြန်မတ်မတ်သည်။ ရုတ်တရက် သူ့အားကြောင်၍ ငေးကြည့်သည်။ အဘယ်အရာကို ချာခနဲလှည့်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ပြန်ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ဘုန်းလက်ရုံး ကြက်သေသေကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထူပူသွားသော သူ၏ဘယ်လက်ကိုဖြန့်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့နားဝယ် ပဲ့တင်ထပ်ကျန်နေသည်က . .

“ကလဲ့စားချေတယ်ဆိုတာ သဘောထားသေးသိမ်တဲ့

အလုပ်ပါ။ အဲဒီလို သေးသိမ်တဲ့အလုပ်မျိုးကိုလုပ်တတ်တဲ့ ငယ်
ကျားတစ်ယောက်အတွက် ခံစားခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မနှလုံးသား
ဒဏ်ခတ်တဲ့ အနေနဲ့ ထာဝရအကျဉ်းချုပ်လိုက်မယ်။ ကျွန်မထာ
မှာ အချစ်ထာဝရဆိတ်သည်းပါစေလို့လေ”

ကျိန်စာတိုက်သွားတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဒဏ်ခတ်ကျိန်
တိုက်သွားတာထက် သူ့ကို သဘောထားသေးသိမ်တဲ့လူဟု
စွဲသွားတာ..

အနာပေါ်တုတ်ကျတာထက် နာကျင်သွားသည်။ ခံ
ခက်လိုက်တာ။ ဘုန်းလက်ရုံးလုပ်ရပ်သည် တကယ်ပဲ သဘော
ထားသေးသိမ်တဲ့လူတွေရဲ့ လုပ်ရပ်ဖြစ်သွားပြီလား။

အား.. .

ဘုန်းလက်ရုံး အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

ကုတင်စွန်းတစ်ဖက်ဝယ် သူ့အားကျောပေးပြီးငြိမ်သက်
နေသော ရှုမငြိုးတို့တွေ့လိုက်ရသည်။

တောင်းပန်ရမလား။

ဘုန်းလက်ရုံး နေထိုင်ရခက်ခဲလာသဖြင့် အိပ်ခန်းထဲ
ထွက်ခဲ့ပြီး အပေါ်ယပ်ဧည့်ခန်း ဆိုဖာရှည်ကြီးထက်ဝယ်
လျောင်းချလိုက်သည်။

အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် ဆရာဝန်ပေးထားသော အိ
ဆေးကို ယူသောက်လိုက်သည်။

သူ့ဘယ်လက်က ထူပူမှုမပျောက်သေး။

ဖွေးဥနုနယ်သော ရှုမငြိုး၏ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်လေး မည်
သို့ဖြစ်နေမည်နည်း။ နာကျင်နေမလား။ ရောင်ကိုင်းနေမ
လား.. .

ဘုန်းလက်ရုံး စိတ်ကိုတင်းထားလိုက်ရသည်။ ရှုမငြိုး
သွေးသားကို တစ်သက်လုံး ခံစားသွားရအောင် ဒဏ်ပေးမည်ဟူ
သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီးကာမှ ခုလိုပျော့ညံ့လာ
သောစိတ်ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်ဖြစ်ရင်း အိပ်ပျော်စေ
နိုင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

မကြာခင် အိပ်ဆေးအရှိန်ဖြင့် သူ့အိပ်ပျော်သွားလေ
ဆာသည်။

အခန်း(၁၈)

ရှုမငြီး ယောင်ကိုင်းနေသော ဘယ်ဘက်ပါးပြင်တီ
ကြည့်ကာ မျက်ရည်ကျလာသည်။ အသားပေါ်ကအနာထင်
ရင်တွင်းအနာက ပိုဆိုးရွားလေသည်။

မျက်ရည်သုတ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ကိုယ်လက်
သန့်စင်ရေချိုးပြီးနောက် သနပ်ခါးရေကျလေးပွတ်လိမ်းလိုက်
သည်။ အဝတ်လဲလိုက်သည်။

နောက် အပေါ်ဧည့်ခန်း ဆိုဖာဆက်တီရှည်ကြီးပေါ်
တွင် အိပ်ပျော်နေသော ဘုန်းလက်ရုံးကိုငုံကြည့်လိုက်သည်။

နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသည်။ အိပ်ပါစေတော့...။
အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ပါးယောင်ကိုင်းမှာစီးသဖြင့် ညက ရေခဲအုံခဲ့သည်။ လင်
ယောက်ျား၏ ရက်စက်မှုကို ခံစားရလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှသူတွေး
ထင်မထားခဲ့ဖူးပါချေ။ ယခုတော့...။

စာနာတတ်ပြီ။ ကိုယ်က အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ရသူ၏
ဥပေက္ခာပြုမှုသည် ချစ်တတ်သူတို့၏ရင်၌ သည်းကြွေလှမတတ်
ခံစားရပါလား။ မင်းလက်ရှာအပါအဝင် အခြားယောက်ျားများ
သူ၏ ဥပေက္ခာပြုမှုအတွက် အတော်ခံစားရပေလိမ့်မည်။

အချစ်သည် ကစားစရာမဟုတ်။ ထို့အတူ ယောက်ျား
များသည်လည်း လှည့်စားစရာ အစမ်းသပ်ခံမဟုတ်ပါ။

ရှုမငြီး မှားခဲ့ပြီ။ မချစ်နိုင်လျှင် မတွဲတာ။ မျှော်လင့်ချက်မ
ပေးတာ အကောင်းဆုံးဟု သင်ခန်းစာရလိုက်သော်လည်း ထို
သင်ခန်းစာက နောက်ကျနေလေပြီ။ ရှုမငြီး နောင်တရမိသည်။

ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီး ဘုန်းလက်ရုံး နီးအလာကို
စောင့်နေစဉ်မှာပင် လွင်မာနှင့်ရိတာထံမှ တယ်လီဖုန်းလာလေ
သည်။

“ဒီနေ့ စနေနေ့လေမချော...။ ယောက်ျားရသွားတာနဲ့
ဧည့်ခန်းကမ်းဖောက်တော့မလား”

www.burmeseclassic.com

“အိမ်ထောင်သည်ဆိုတာ အိမ်ထောင့်စည်းကမ်းရှိတယ်
လေမိန်းမတို့ရဲ့ ကျုပ်သူ့ကို အခြားသွားစရာကိစ္စရှိမရှိ မေးပြီးမှ
ကျုပ်ရှင်တို့ကို အကြောင်းပြန်နိုင်မယ်”

“အလဲ့. . တယ်ဦးကျိုးနေပါလား၊ နေစမ်းပါဦးရှင်က
ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်လေးကို ဘယ်လိုခေါ်တာလဲကျုပ်တို့ကို လက်ချာပေးပါ
ဦး. .”

ရှုမငြီးပြုံးလို့က်သည်။ သို့သော် ထိုအဖြူးသည် မချိဖြူး
သက်သက်သာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဟုတ်တယ် မိန်းမကျုပ်တို့ကိုပြော. .
လွင်မာနှင့်ရိတာ တယ်လီဖုန်းကို ပူးကပ်ပြောနေကြ
သည်။

“ရှင်တို့က ဘယ်လိုခေါ်မယ်ထင်သလဲ”
“မှန်ရင်. . ရှင် ကျုပ်တို့ကိုဘာကျွေးမှာလဲ”
“စားချင်တာ. .”
“ဒါဖြင့်ကျုပ်တို့ပြောမယ်”
“အင်း. .”
“မောင်လို့”

ရှုမငြီးရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခေါ်ချင်တာပေါ့
ရင်ထဲတိတ်တခိုးခေါ်ခဲ့ရသည့် နာမ်စားလေးပေပဲ။

“ဟိတ်. . မိန်းမကြည့်စမ်း ငြိမ်သွားလိုက်တာ၊ မိန်းမ
ကပ်စေးနေပြီထင်တယ်၊ ကဲပါ. . မိန်းမရယ် အဲဒီလောက် ရင်

တုန်မနေပါနဲ့ ကျုပ်တို့က Sea Food လောက်ပဲ စားမှာပါ။ ကိုင်း
ဘယ်အချိန်လာခေါ်ရမလဲ”

“နေဦး. . သူမနိုးသေးဘူး”
“ဟင်. . ဒီအချိန်အထိ မနိုးသေးဘူး၊ ရှင်တို့ဟာ လွန်
လှချည်လား”

“နိုးတာနဲ့ ရှင်တို့ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်၊ ခု ဘယ်သူ့အိမ်မှာ
လဲ”

“ဘယ်သူ့အိမ်မှာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဆီကို နာရီဝက်အ
တွင်း အရောက်လာခဲ့မယ်. . ဒါပဲ. . ဒါပဲ. .”

ရှုမငြီး ဘယ်လိုမှမတားဆီးနိုင်မှီ တယ်လီဖုန်းချသွားကြ
လေသည်။

သူငယ်ချင်းအရင်းအချာကြီးတွေပဲ အပေါ်ထပ် မတက်
ပါနဲ့ဦးလို့ ပြောလျှင်လည်း ရမည်မဟုတ်။ ရှုမငြီး အပေါ်ပြန်တက်
ခဲ့သည်။ ဘုန်းလက်ရုံးက မနိုးသေး။

“ဒုက္ခပါပဲ. .”
ရှုမငြီး မနိုးရက်။ ဧည့်ခန်းဆိုဟ၌ အိပ်ပျော်နေသည်ကို
သူငယ်ချင်းများမြင်ပါက အမေးအမြန်းထူကြဦးမည်။

မနိုးရက်သော်လည်း နှိုးလိုက်သည်။
“ထစော့. .”
“အင်. .”

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေ လာကြလိမ့်မယ်၊ ရှင်ကို ဒီပုံစံ

အတိုင်းတွေ့သွားရင် အမေးအမြန်း ထူကြလိမ့်မယ်”

ဘုန်းလက်ရုံးက ကိုယ်ပေါ်ရောက်နေသော စောင်ကို ကြည့်ကာ ရှုမငြီးကို ဖြတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ ရှုမငြီးက စောင်ကို ယူကာ ခေါက်လိုက်ရင်း..

“ညက ရှင်အိပ်ပျော်နေလို့ မနိုးတော့ဘဲ စောင်ပဲလာခြံပေးလိုက်တာ”

ဘုန်းလက်ရုံးက သူ့ပါးပြင်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး..

“ဆော့ရိုးနော် ညကကိစ္စ ကျုပ်လက်လွန်သွားတယ်.. မရည်ရွယ်ပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အနာတရထက် ရင်တွင်းအနာတရကမှ ကြီးလေးတဲ့အနာတရပါ။ ထားပါလေ့သူကို ခွင့်တောင်းစရာရှိသေးတယ်..”

သူ့ထက်အသက်ငယ်သော်လည်း အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သူ လင်ယောက်ျားအပေါ် ရှုမငြီးတန်ဖိုးထားရှိသေပြလိုက်သည်။

“ဘာလဲ..”

“ဒီနေ့စနေနေ့လေ သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်ကြမယ် ဈေးဝယ်မယ်”

“သိတယ်.. သိတယ် သွားလေ၊ ကျုပ်တော့ မလိုက်နိုင်ဘူးနော်”

“ရပါတယ် သူလည်း အားမှာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့မိခင်အတွက် Orchid မှာ အဆင်ဆန်းရောက်ရင် ဖြတ်ခဲ့ပေးမယ်”

နော်”

“သဘောပဲ၊ မီးခဲသေတ္တာထဲမှာ အသုံးလိုသလောက်ယူသွားနော်”

“မလိုသေးပါဘူး”

“မလိုလို့ဖြစ်မလား၊ ခင်ဗျားဘက်က ကျုပ်အပေါ် တာဝန်ကျေသလို ကျုပ်ဘက်ကလည်း တာဝန်ကျေစေရမယ်ပေါ့.. ထူသုံးပါ”

ရှုမငြီးက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ သူ့အတွက် အဝတ်အစားများ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကားဟွန်းသံကြောင့်..

“ဟော.. လာပြီထင်တယ်ရှင်ကို ကျွန်မ သူတို့ရှေ့မှာ မောင်လို့ခေါ်မယ်နော် ခွင့်ပြုမယ်မဟုတ်လား”

သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ အရေးအကြောင်းများ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ရှုမငြီး သူ့ထံမှ စကားပြန်မစောင်ဘဲ..

“ကျွန်မဆင်းနှင့်မယ်ရှင် ဆင်းလာခဲ့နော် ရှင်လာမှ နေ့စာစားမယ်၊ ဒီနေ့ နန်းကြီးသုတ်ထားတယ်”

ရှုမငြီး ပြောပြောဆိုဆို အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ တော်သေးသည် လွင်မာနှင့်ရီတာတို့ တားပေါ်တီကို

အောက်အရောက်၌ သူလည်းဧည့်ခန်းရောက်သွား၍..

“လာကြ ကော်ဖီသောက်ပြီးကြပြီလား”

“ဒီအချိန်မှတော့ သောက်ပြီးပြီပေါ့၊ ရှင်တို့သာ ဇိမ်နဲ့

အိပ်နေကြ”

“မနာလိုမရှိနဲ့လေ ရီတာ၊ နှစ်ကိုယ်တူအိပ်စက်ကြတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့ အချိန်ကိုမေ့၊ ဆွေမေ့မျိုးမေ့၊ သူငယ်ချင်းမေ့ ပေါ့ဟဲ့”

လွင်မာနှင့်ရီတာ အတိုင်အဖောက်ညီကြသည်ကို ရှုမငြီးက မချိပြုံးပြုံးရင်း..

“မိန်းမတွေ ရှင်တို့လည်း အဲဒီလိုခံစားချင်ရင် ယူလိုက်ကြတော့လေ၊ အရိုးများသလေး၊ ချီးခါးသလေး လုပ်မနေကြနဲ့တော့ပေါ့”

“ရှင်ကတော့ ပြောအားရှိပြီကိုး.. ရှင့်လို ကုသိုလ်မျိုး ကျွန်မတို့ မခိုနိုင်ဘူး၊ ကောင်းလိုက်တာနော် အိမ်ကြီး ကျုပ်တို့ အပေါ်တက်ကြည့်လို့ရမလား”

“နေဦး.. သူသွားမှ..”

“ရှုမငြီး ရှင့်ပါးက ရောင်နေတာလား”

ဖြတ်ထိုးဉာဏ်က.. ရှုမငြီးခေါင်းထဲ အလိုအလျောက် ရောက်လာသည်။

“အေးဟယ် သွားကိုက်လို့လေ၊ ဟိုမှာ အုန်းရည်နဲ့ပင် လယ်စာ၊ ကောက်ညှင်းတွေ အစားများခဲ့လို့ အပူကြွတာ”

“အင်း.. ဖြစ်ရမယ်”

ထိုစဉ် ဘုန်းလက်ရုံးလှေခါးပေါ်မှ အပြုံးနှင့်ဆင်းလာသည်။ အတက်ချိကေ့စ်ကို ကိုင်ဆင်းလာသဖြင့် ရှုမငြီးက ပြေး

ကြိုကာ..

“မောင်က တခါတည်းတန်းသွားတော့မှာလား”

“အင်း.. မ သူငယ်ချင်းတွေရောက်နေပြီပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေကြတော့၊ မောင် ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စရှိလို့ သွားတော့မယ် ဘာမှမစားတော့ဘူး နောက်တောင်ကျနေပြီ၊ မရီတာ နဲ့မလွင်မာ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ရှုမငြီး ကားပေါ်အထိလိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။ ကားပေါ်သို့ အိတ်တင်ပေးအပြီး၌သူက..

“အပိုတွေသိပ်လုပ်ပြမနေပါနဲ့.. ခင်ဗျားအပေါ် ကျုပ်ဘယ်တော့မှကြွေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

ရှုမငြီး ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပင် သူ့ကားထွက်သွားလေသည်။

ရှုမငြီး စိတ်ထဲကြိတ်၍ ကြုံးဝါးလိုက်မိလေသည်။

အလင်းရောင်မှာတောင် ရိုက်လင်းတန်းရှိရင် ပြန်လင်းတန်းဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သေးတာပဲ။ အချစ်ဆိုတဲ့ အင်အားကြီးမားတဲ့အရာကြီးမှာကော အသွားအပြန်တန်ပြန်သက်ရောက်မှုဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူးလို့ ရှင်တပ်အပ်သေချာစွာ ငြင်းရဲပါမလား။

အသန်း(၁၉)

ဘုန်းလက်ရုံး ရုံးခန်းသို့အရောက်၌ မိဘများထံမှ တယ်
လီဖုန်းလာသည်နှင့် ကြုံလိုက်ရလေသည်။

“ဟဲလို”

“သားငယ် မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“သား တောင်းပန်ပါတယ်မေမေ၊ သား သူ့ကို မခွဲနိုင်လို့

ပါ”

သူ၏အကြံအစည်ကို ဘယ်သူမှမရိပ်မိ မသိရှိစေရ။

တစ်ယောက်တည်းကြိတ်၍ ကြံစည်ခဲ့သည်။

“မင်းမို့လို့ကွယ် သတင်းကြားကြားချင်း မေမေတို့ လုံးဝ
မယုံကြည်နိုင်ဘူး၊ သမီးချင်းမစာနာလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး ဒါ
ပေမယ့် ကွာလို့က်ပါသားငယ်၊ မေမေ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ချင်
ဘူး”

ဘုန်းလက်ရုံးရင်ထဲ နာကျင်လာသည်။ ရှုမငြီးက ရှိရှိ
သမျှ အပြစ်ဟူသမျှတို့ကို သူ့ကိုယ်သူသာ ပုံချအပြစ်ယူထားရာ
သည်။

“သားငယ်ထက် အသက်ကလည်းကြီး၊ အတွေ့အကြုံ
ကလည်းများတော့ သားငယ်ကို သူကပဲဖမ်းယူခဲ့တာပါလို့ ဝန်ခံ
တယ်လေ၊ ဘယ်လောက်အရှက်နည်းသလဲလို့”

“ဟင် . . မဟုတ်ဘူးမေမေ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို သူများလက်ပါမှာစိုးလို့ အဘကို အကူ
အညီတောင်းပြီး အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ယူလိုက်တာ”

“သားငယ် မေမေကိုညာနေတာလား”

“မညာပါဘူး မေမေမယုံရင် OG ဒေါ်သန်းသန်းသိ
တယ် မဟုတ်လား၊ သူ့သား ဒေါက်တာအုပ်စိုးနဲ့ဇေ မိဘချင်း
သဘောတူပြီး လူငယ်ချင်းတွေ့ပေးပြီး စိစဉ်ဖို့ကြိုးစားနေတုန်း
သားက ဖြတ်ယူလိုက်တာ”

“သားငယ်ရယ် မိန်းမဒီလောက်ရှားသလား၊ ကိုယ့်
အစ်ကိုရဲ့အသက်ကို တိုက်ရိုက်မဟုတ်တာတောင် သွယ်ဝိုက်

သောနည်းနဲ့ သတ်ခဲ့တဲ့မိန်းမရဲ့မျက်နှာကို သား တစ်စုံစီနဲ့ ကြည့်ရဲသလား”

“တော်ပါတော့ မေမေ၊ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ သားသူ့ကိုမကွာပေးနိုင်ဘူး”

“အေး.. ကွာမပေးနိုင်ရင်လည်း မင်းသဘော၊ မေမေတို့ရဲ့ မိဘဘိုးဘွားပိုင်အိမ်ကြီးမှာတော့ မေမေတို့မကြည်ဖြူနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် သခင်မလုပ်နေတာကိုမခံစားနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ မကြီးညိုကိုပဲ အိမ်အပ်ထားပြီး မင်းတို့လင်မယား တစ်နေရာမှာ ပြောင်းနေကြပေတော့၊ မင်းကုမ္ပဏီအတွက် လိုအပ်တဲ့ ငွေကြေးအကူအညီလည်း လုံးဝထပ်မမေးနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်ပါ၊ အိမ်ကို သံရုံးငှားထားလိုက်မယ်”

ဘုန်းလက်ရုံး မေးကြောကြီးများထောင်ထလာသည်အထိ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။ မိခင်အသံပျောက်သွားပြီး ဖခင်အသံဆက်လက်ထွက် ပေါ်လာသည်။

“ဘုန်းလက်ရုံး”

“ဖေဖေ”

“ဖေဖေလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘောထားကြီးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေရင်ထဲမှာ သားကြီးသေဆုံးသွားခဲ့တာ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ ခံစားနေရတုန်းပဲ ဒါကြောင့်.. မင်း အမေဆန္ဒဟာ ဖေဖေဆန္ဒပဲ၊ မင်းမိန်းမတစ်ယောက် မစွန့်နိုင်ရင် မင်းရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုဟာ (၃၅)လမ်းကတိုက်ခန်းနဲ့ အ

ည့်ပတ်နေတဲ့ စကြာကုမ္ပဏီရဲ့ အစုရှယ်ယာနဲ့ပဲ မင်းကျေနပ်ပိုင်တော့.. ဒါပဲ ဘုန်းလက်ရုံး”

ဘုန်းလက်ရုံး အချိန်အတန်ကြာအောင် ငိုနေပြီးမှ စတင်ပြောခွက်ကို ချလိုက်သည်။

“ခံစားမှုကို ဦးစားပေးတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်ခံစားသွားစေရန် ကလဲ့စားချေ၊ ပညာပေးနေတာပါဖေဖေ”

ဟု သူပြောထွက်သည့်တိုင်အောင် မိဘများက သူ့ကိုယုံကြည်ကြမည်တဲ့လား။ ဘုန်းလက်ရုံး၌ မာနရှိသည်။

ချက်ခြင်းပင် အိမ်သို့ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို.. အမိနဲ့ရှိပါရှင်”

“ဪ.. ခင်ဗျားမသွားသေးဘူးလား”

“သွားတော့မယ်မောင် ခုပဲသွားတော့မလို့”

“ကောင်းပြီလေ စောစောပြန်ခဲ့ပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့ သွားစရာမရှိဘူး”

“ဘယ်နှစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ဖြစ်မလဲမောင်”

မောင်ခြင်းထပ်နေခြင်းသည် အနားမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့နေ၍ ဟု ဘုန်းလက်ရုံးသဘောပေါက်မိသော်လည်း ရင်ထဲ အမည်မသိသော ခံစားမှုတစ်ရပ် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“လေးနာရီလောက်”

“ကောင်းပြီမောင်.. မ ရောက်အောင်ပြန်ခဲ့ပါမယ်”

“ကြည့်စမ်း.. ကြည့်စမ်း.. မိန်းမ ဦးကျိုးနေလိုက်တာ”

တကယ်တမ်း အချစ်နဲ့တွေ့တော့ ဖယောင်းလိုပါပဲလား”

ဟု သူငယ်ချင်းများနောက်မှ ဝိုင်းလှောင်နေသံကိုကြားလိုက်မိသောအခါ သူပြုံးလိုက်မိသည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးသည် မတောက်ပသည်ကတော့ သေချာနေလေပြီ။

ငွေအင်အားလည်ပတ်မှုအတွက်ကတော့ အဆင်မပြေနိုင်ပါ့မလား.. မပြေလျှင် ဘယ်နယ်လုပ်ရမည်နည်း။

ဘုန်းလက်နဲ့ ချက်ခြင်းပင် အတွင်းရေးမှူးကိုခေါ်ထုတ်လိုအပ်သော စရင်းဇယားများကို တောင်းယူကြည့်သည်။ ဒုတိယနေ့ဂျင်းနှင့် တိုင်ပင်ရသည်။

“ဝင်ရမယ့် Income Amount က နောက်လမှဆောင်ပေးဖို့ ဒီလထဲပေးရမယ့်ငွေနဲ့ဆို သိန်းနှစ်ထောင်လောက်တော့ လိုလိမ့်မယ်”

အမှန်ဆို ဒီငွေလောက်ကတော့ သူ့ဖြည့်ဆည်းလုပ်ပတ်ပေးရုံသာရှိသည်။ ရှာကြံရမည်။

“ဪ.. ဟိုတယ် လေလံဆွဲမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကော အဲဒါဆို လိုဦးမယ်ထင်တယ်”

“နောက်နေ့ အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာပေါ့ချယ်ရီ”

သူ့အကြံအစဉ်ကလေးသည်။ သူ့လက်ထဲရှိအစုရှယ်ယာငါးဆယ်နှစ်ရာခိုင်နှုန်းရှိသည်ဆိုသော်လည်း ဖဲခင်က (၂၅% မိခင်နှင့် သူတို့မောင်နှမနှစ်ဦးက (၁၀%) စီဖြစ်နေသည်။ ဘဏ်

လည်း သူ့ကိုယ်ပိုင်ငွေစာ သိန်း(၁၀၀၀)လောက်သာရှိသည်။ ကိစ္စတော့မရှိနိုင်ဘူးဟု သူထင်သည်။ အမှုဆောင်အဖွဲ့အဝေးခေါ်ယူဆုံးဖြတ်ချက်ယူလိုက်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မည်။

လောလောဆယ် အိမ်ပြောင်းဖို့.. ။
ဒေါ်ကြီးညိုဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး အကြံဉာဏ်ယူရသည်။

“မပြောင်းနဲ့ပေါ့ လူလေးရယ်၊ မမကြီးတို့လည်းလာနိုင်တာမှမဟုတ်တာ”

“သံရုံးငှားဖို့ပြောပြီးပြီပြောတယ်၊ ဘာပဲပြောပြော မိဘကြည်ဖြူတဲ့အိမ်မှာ ဖက်တွယ်ပြီးတော့ မနေချင်ဘူး၊ ဒေါ်ကြီးညိုတို့(၃၅)လမ်းအိမ်ကိုသာ သွားရှင်းထားလိုက်ပါ။ အင်း အိမ်ကထပ်ခိုးရိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် အဖော်မိန်းကလေးထားရတာတော့ ကျွန်တော်စိတ်ကျဉ်းကြပ်မိမှာပဲ”

“မိန်းကလေးကို ရှင်းပြပြီးပြီလား.. .”

“မပြောပြရသေးဘူး ကျွန်တော် သူမရောက်ခင်ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ခက်တယ်လူလေးရယ် မမကြီးတို့ဖုန်းဆက်ရင် ဒေါ်ကြီးတောင်းပန်ပြီး အသနားခံကြည့်ဦးမယ်”

“နေပါစေ ဒေါ်ကြီး၊ ကျွန်တော့်အတွက်ဆို လုံးဝမပြောနဲ့.. ဘယ်သူကမှ ရွှေဖွန်းကိုကိစ္စမေးဖွားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ယောက်ျားပါ။ မှန်တယ်ထင်လို့ လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စအတွက်

မြေပေါ်

အကောင်းအဆိုးကို ကျွန်တော်ပဲတာဝန်ယူမယ် ရွှေတောင်ကြားမှာဝယ်ထားတဲ့မြေကွက် ရှိသေးတယ်။ အဲဒီမှာ တဖြည်းဖြည်းဆောက်ယူတာပေါ့။ ဒါပဲနော်ဒေါ်ကြီး ပစ္စည်းတွေသိမ်းထားပြီး ပြင်ဆင်ထားပေးပါ။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ညနေပဲပြောင်းမယ် ညဖုန်းဆက်ပြီး နှင်ချတာမျိုးကို ကျွန်တော်မခံစားနိုင်ဘူး။”

သူကပဲ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ရှိလွန်းတာလား မိဘတွေက သူ့အပေါ် ရက်စက်လွန်းတာလား။ သူမတွေ့ချင်တော့...။

သို့သော်... ဘုန်းလက်ရုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသုံးသပ်မိတာတော့ရှိသည်။ သူမှန်သည်ထင်၍လုပ်သော အလုပ်အတွက် ဘယ်တော့မှ နောက်ဆုတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ရှေ့သို့သာ ဖွတ်တတ်မည်။

သူ ဒေါ်ကြီးညိုနှင့် စကားပြောပြီးနောက် သူ၏အခင်အခဲများကို ဖြေရှင်းပေးနေကျ အဘအိုထံသို့ထွက်ခဲ့သည်။

အဘအိုက အကောင်းဆုံးအကြံ ဉာဏ်ပေးသည်။

“လူလေးအတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကတော့ ငွေကြေးအခက်အခဲရှိပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အမှုဆောင်တွေ မသိဖို့ လိုတယ်။ ကိုယ့်အပေါ် ယုံကြည်မှုမနည်းသွားစေနဲ့။ အသက်အရွယ်ကြီးပြီး အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်တဲ့သူတွေကို ဆောင်နေရတာဆိုတော့ မင်း သူတို့ရဲ့ယုံကြည်မှုကို ရဲရဲတင်းတင်းခံယူပါ။ ကိုယ်က ငွေကြေးအခက်အခဲရှိကြောင်း မတင်ပြလုပ်ငန်းသဘောအရ ငွေဘယ်လောက်လိုတယ် ငွေချေးမယ်

စစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည်ပေါ့။ အတိုးဘယ်လောက် ဆတ်မှတ်မယ်၊ ဘယ်သူ ပါဝင်ချင်သလဲမေး၊ အနည်းဆုံး ဘယ်သူကပါဝင်ရမယ်ပေါ့ကွာ၊ အေး... အဲဒီအခါ တစ်ဦးစနစ်ဦးစလာမယ်။ ကျန်ငွေအားလုံး မင်းတာဝန်ယူလိုက်ပါ။ ခိုင်မာတဲ့ငွေအားလုံးလုပ်လိုက်ပါ။ အဘ မင်းကို (၁၀၀၀)လောက်တော့ ညှိနိုင်မယ်။ သဘောပေါက်တယ်နော်...”

“ပေါက်ပါတယ် အဘ၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်”

“အေး... ကျေးဇူးတင်လို့ အဘကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်။ မင်းကိုယ့်ကြည်လို့ အဘဩဇာမလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ အဘကို ကြည်ပြီး မိဘတွေက မင်းလက်ထဲ ဝကွက်အပ်လိုက်တဲ့ သမီးမငြီးကို မင်းဘယ်သောအခါမှ ဒုက္ခမပေးရဘူး တန်ဖိုးထားရမယ်”

“ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ်”

ရွှေမငြီးကို တန်ဖိုးထားဖို့ဆိုတာတော့ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်မထင်။ သူ့စိတ်နှလုံးကို ဒုက္ခပေးဖို့ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်ပဲ။

သို့သော် အဘအိုကိုတော့ သူလွန်ဆန်၍မရ။ အဘအိုဩဇာ အဘအို၏လောင်းရိပ်အောက်က သူရုန်းထွက်၍ ရဦးမည်မဟုတ်ချေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၀)

ရှုမငြီး ဝမ်းမနည်းပါ။ (၃၅)လမ်းပထမထပ်ရှိ အလက်နဲ့ ပိုင်တိုက်ခန်းသည် (၂၅x၅၀) အကျယ်အဝန်းရှိသည့် ထပ်ခိုးက ဂျပေအမြင့်ရှိပြီး ပေ ၂၅ပတ်ဝန်းကျင် အကျယ်အဝန်းသာရှိသဖြင့် အိပ်ခန်းအပြည့်တစ်ခန်းသာ ဖွဲ့စည်းထားခဲ့သည်။ Aircon အပေါ်ထပ်(၁)လုံး အောက်ထပ်၌ (၂)လုံး တပ်ထားသည်။

“အငယ်လေးကို အိမ်ပဲပြန်ထားလိုက်တော့မယ်”

“အိမ်ပြန်ထားရင် လူကြီးတွေသိကုန်မှာပေါ့”

“ဖိုးကွယ်ထားလို့ရတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ကုမ္ပဏီအတွက်အသုံးလိုလို့ (၆)မိုင်ခွဲကခြံကို သံရုံးကိုနှစ်ချုပ်နဲ့ငှားလိုက်တယ် ဆိုရင်ပြီးတာပါပဲ”

“ငွေပေါ်တာနဲ့ ရွှေတောင်တန်းကမြေကို တစ်ခါတည်း ဆောက်ပေးမယ်”

“အင်း. . .”

“လူလေးနဲ့မိန်းကလေး ဒေါ်ကြီး ထမင်းဖွဲ့ပြင်ထားခဲ့ပြီး ပြီ အငယ်လေးကို ပြန်ခေါ်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဒီနေ့တော့ ဒေါ်ကြီးနဲ့ပဲထားလိုက်ပါ၊မနက်ပြန်မှ ကျွန်မလာခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဒေါ်ကြီးညိုနှင့် အငယ်လေး၊ မောင်ထွေးတို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာဖြင့် ပြန်သွားကြလေသည်။

ရှုမငြီးက တိုက်ခန်းကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းထားမှုကတော့ လိုလေသေးမရှိ၊ ပါကေးခင်း ကြွေပြားကပ်ထားသည်။ အပေါ်ထပ်ကို ခန်းလုံးပြည့် အိတ်လီလုပ်ကော် ဇောခင်းထားပြီး ကျွန်းငါးထပ်သားနှင့်ဖွဲ့စည်းကာရံထားသည်။ ကျွန်းကွက်များမှာ ပေါ်လစ်ရောင်ဖြင့် အဆင်အသွေးလှပနေသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ပြူတင်းပေါက်များရှိသည်။ အောက်ထပ်ထပ်ခိုးလွတ်နေရာတွင် ဘုရားခန်းသဘော ထားရှိ

ပြီး ဧည့်ခန်းနှင့်တဆက်တည်း ထမင်းစားခန်းကို ကျွန်းနှင့် ထူနုတ်ဖော်ထားသော ခန်းစီးကာရုံမှအပ သီးခြားအခန်းဖွဲ့မထားချေ။ နံရံကပ်ဘီဒိုများ၌ ပန်းကန်များနှင့် အရက်ပုလင်းအချို့ထားထားလေသည်။ ထမင်းစားခန်း၌ ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံးထားရှိပြီး မီးဖို၌တစ်လုံး ရှိသည်။ အဝတ်လျှော်စက်တစ်လုံးလည်းရှိသည်။ ဂတ်စ်မီးဖိုနှင့် လျှပ်စစ်မီးဖို၊ ထမင်းပေါင်းအိုးအစုံအလင်တို့ကို ဒေါ်ကြီးညိုတို့ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေးသွားသည် ထင်ပါသည်။

ရှုမငြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဘုန်းလက်နဲ့ ရောက်လာပြီး..

“ကျုပ်လည်း တတ်သမျှမှတ်သမျှတွေဝယ်ပြီး လုပ်ထားတာပဲ။ အချိန်ကနည်းနေတော့ ခင်ဗျားစိတ်တိုင်းကျပါမလား”

“ရပါတယ်၊ လိုတာ ကျွန်မနောက်နေ့ ဖြည့်လုပ်လိုက်မယ် ယာယီပဲဟာ၊ ရှင် ထမင်းစားတော့မလား”

သူ စိတ်မောလူမောဖြစ်နေပုံရသည်။ မျက်နှာသည် ညိုနွမ်းနေပြီး အရင်ကလို မျက်နှာကြောကြီးတင်းမနေချေ။

“သွားစရာရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျားနေရဲမလား လိုက်မလား”

“နေရပါတယ်၊ အိမ်မှာ လုပ်စရာလေးတွေ ရှိနေသေးတယ်”

အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှတော့.. ရှုမငြီး အ

ကောင်းဆုံးနေအိမ်တစ်ခုကို ဖန်တီးပေးချင်သည်။

“ဟင်.. ဘာတွေလိုအပ်သေးလို့လဲ”

“လိုအပ်တာပေါ့၊ ဘာရယ်တော့ မယ်မယ်ရရပြောလို့ မရဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ အိမ်သစ်လိုဖြစ်နေလို့ ရှင်အား မယုံတစ်ရက် ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေးသဘောမျိုး ဆွမ်းကျွေးပြီး ပရိတ်လေးဘာလေးရွတ်ပြီး အိမ်သစ်တက်သဘော လုပ်ရအောင်”

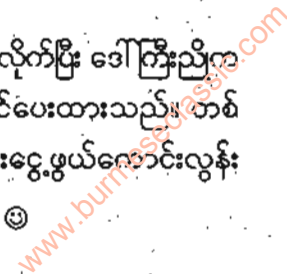
“ဒါတွေတော့ ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူတွေ ဖိတ်လို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း မဖိတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေမေတို့ကတော့ သိသွားမယ့်အတူတူ ကျွန်မမိဘနဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုတော့ ဖိတ်လိုက်မယ်နော်”

“ခင်ဗျားသဘောပဲလေ၊ သွားမယ်.. သော့တွဲယူသွားတယ်၊ သိပ်မကြာပါဘူး..”

ရှုမငြီး ခေါင်းညိတ်ကာ တံခါးဝအထိလိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။ ဘာပဲပြောပြော ချစ်သူနှင့်အတူနေခြင်းဟူသော သုခကတော့ ရှုမငြီးမှာရှိနေပြီ။ ဘုန်းလက်နဲ့အတွက်ဆိုလျှင် ဘာပဲပေးဆပ်ရပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ချင်နေသည်။

ရှုမငြီး ထမင်းအုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ဒေါ်ကြီးညိုကတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။ တစ်ယောက်တည်းစားသောက်ရသည်မှာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလွန်း

လှသည်။

စားသောက်ဆေးကြောပြီးနောက် မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်ကာ ရွှေတောင်တန်းမြေနှင့်ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းများ စာချုပ်များ ဂရန်များကိုစစ်ဆေးလိုက်သည်။ ပါဝါမိတာ၊ ရေနှင့်ဖုန်း ပါပါပြီးသား ရှေးအိမ်အိမ်ပျက်တစ်ခုပေပဲ။ အသစ်ပြန်ဆောက်ဖို့ အိမ်ဆောက်ပါမစ်ကျပြီးသည်ကိုတွေ့ရသည်။ နောက်ဘက်စာရင်းစာအုပ်။ ဘက်၌ထားသည့်သိန်းတစ်ထောင်ကျော်သာရှိသည်။ ဗက်ဝတ်လက်စားက စိန်ရံထားသော မြတစ်ဆင့်စာနှင့် ယောက်ျားဝတ်စိန်လက်စွပ်နှင့် ရွှေချောင်းတစ်ချောင်းတစ်ပိဿာချောင်းဖြစ်မည်။ နောက် ကားနှင့်ပတ်သက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများ။

ရှုမငြီး ကော်ဇောပေါ်၌ထိုင်ကာ စာရွက်စာတမ်းများကို သီးသန့်အိတ်များနှင့် သိမ်းဆည်းပြီး ထည့်လိုက်သည်။ မိမိ၏ လက်ဝတ်ရတနာများကိုလည်း တပေါင်းတစည်းတည်းထားလိုက်သည်။ နောက် နံရံကပ်ဗီဒိုဖွင့်ကာ အဝတ်အစားများကို စိတ်တိုင်းကျ ချိတ်ဆွဲလိုက်သည်။

သူ့ချစ်ကိုမရပေမယ့် ကိုယ်ချစ်ကိုရပြီပဲ။ နှလုံးသားကို အကျဉ်းချကာ ချစ်သူအတွက် ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပေးဆပ်လိုက်မည်ဟု ရည်ရွယ်သည်။

စကြာဗိုလ်ကုမ္ပဏီ၏ ရှယ်ယာလက်မှတ်များကိုကြည့်ပြီး ဘုန်းလက်နဲ့ မျက်နှာမကောင်းခြင်းကို ရိပ်မိလိုက်ပြီ။ စာကြည့်

စားပွဲ၌ နှင်းဆီပန်းအိုးထိုးပေးလိုက်သည်။ (၆)မိုင်ခွဲမှအိမ်နှင့်စာလျှင်တော့ ဆီးစေ့နှင့် မြင့်မိုရ်တောင်ပမာ ကွာခြားနေပြီ။

xxxတူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာနေရxxxချစ်တာ ချစ်တာ ပခါနလို ဆိုချင်ပါတယ်xxx

သီချင်းလေးတအေးအေးနှင့် အိပ်ခန်းဧည့်ခန်းတို့ကို စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်ပြီးသွားချိန်၌ရေခိုးပြီး ညအိပ်အင်္ကျီလဲကာ ကုတင်ပေါ်၌ပင်လုံလျောင်းကာ ဗီစီဒီအခွေကြည့်ကာ အပန်းဖြေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် တံခါးဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံကြားပြီး ဘုန်းလက်နဲ့ပြန်ရောက်လာသည်။ သူဆင်းကြိုမည်လှုပ်စဉ် သူကထပ်ခိုးသို့တန်းတက်လာသဖြင့် ကိုယ်ရိုက်သပ်လိုက်သည်။

“ရေခိုးလိုက်ဦးမယ်”

အင်္ကျီကို ကူချွတ်ပေးမည်ပြုစဉ်။

“နေနေ. . ရတယ်”

သူတားဆီးသည့်ကြားက ရှုမငြီးက ဝိုင်းကူပေးလိုက်သည်။ အောက်ထပ်ဆင်းသွားပြီး ရေခိုးရသည်။ ရေခိုးခန်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ ကိုယ်သုတ်သဘက်များကို ရှုမငြီး အဆင်သင့်ထားပေးထားပြီးဖြစ်သည်။

တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးကမှ သူနှင့်ရှုမငြီးကို ပိုမိုနီးကင်းစေသည်။ နွေးထွေးမှုပိုစေသည်။

သူတက်လာစဉ် ညအိပ်အင်္ကျီကိုကမ်းပေးလိုက်သည်။

သူ ချွတ်လိုက်သောပုဆိုးကိုယူကာ အဝတ်ခြင်းထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်.. ကျုပ်အလုပ် ကျုပ်လုပ်ပါမယ်၊ နေ့စဉ် ထမင်းဟင်းကို ဒေါ်ကြီးပဲချက်ပြုတ်ပြီး မောင်ထွေးကို လာပို့ခိုင်းလိုက်တယ်”

“တာ.. မလိုပါဘူး ကျွန်မချက်နိုင်ပါတယ် ဘာအလုပ်မှ လဲမရှိဘဲ၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့ကိုပြောချင်တာတစ်ခုရှိတယ်၊ သူ့လုပ်ငန်းထဲ ငွေလည်ပတ်ဖို့ လိုအပ်ချင် လိုအပ်လိမ့်မယ် ကျွန်မကားကို ရောင်းလိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

“ဘာ..”

သူသည် လှဲလျောင်းနေရာမှ ဆတ်ခဲနံ့ထထိုင်ပြီး ရှုမငြီးကိုမျှတ်မှောင်ချိ၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဘာတွေသိထားလို့ ကျုပ်ကိုဒီစကားပြောတာလဲ”

“ညနေသုံးနာရီခွဲလောက်က.. ကျွန်မ ရှင့်ရုံးခန်းကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ ရှင့်ဆက်ခံကက်ထရီနဲ့ စကားပြောဖြစ်ကြတယ် ကုမ္ပဏီရဲ့အကြောင်း မေးမြန်းရင်း သိခဲ့တာ”

“ခင်ဗျား စပ်စုစရာမလိုဘူးလေ”

“လင်မယားဆိုတာ ဆိုးအတူ ကောင်းဘက်လေ၊ တစ်ယောက်အခက်အခဲရှိရင် တစ်ယောက်ဖြေရှင်းပေးရမှာပဲ၊ လိုအပ်ရင် အပိုဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မကားကိုရောင်းလိုက်ပါ စိန်တွေ

လည်းရှိသေးတယ်”

“တော်ကွာ.. ကျုပ် မင်းကိုယူတာ မင်းဘဝကို ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်အကျွေးအဖြစ် ရာသက်ပန်သိမ်းပိုက်သွားဖို့တစ်ခုပဲ၊ ခင်ဗျားဆီက ဘာမှမမျှော်ကိုးဘူး၊ ကျုပ်မသိဘဲ ခင်ဗျားဘာမှမလုပ်ရဘူး.. ဒါပဲ”

ထိုစဉ်.. မီးပျက်သွားသဖြင့်..

“ဟင်.. ဒုက္ခပါပဲအိုက်တော့မှာပဲ”

သူက မီးခလုတ်ထပိတ်လိုက်သည်။

“အင်ဗာတာ ဖွင့်ဦးမလား”

“ဟင့်အင်း.. အိပ်တော့မယ်..”

ဘုန်းလက်ရုံး ပြောပြောဆိုဆို ပြန်လှဲလိုက်သည်။ အနည်းငယ်လှောင်သဖြင့် ရှုမငြီး နောက်ဘက်ပြုတင်းပေါက်များကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ခြင်လုံကောက်တော့မဖွင့်..။

“အမိ..”

“ရှင်..”

“စိတ်ညစ်နေပြီလား”

“ဘာကိုလဲ..”

“ခုလိုတိုက်ကျဦးလေးမှာနေရမယ်လို့ အမိအိပ်မက်မက်ခဲ့ဖူးရဲ့လား..”

ရှုမငြီး အမှောင်ထဲ၌ပြုံးလိုက်မိသည်။

“မမက်ခဲ့ဖူးပေမယ့် မက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မှော်ဘီကလို့ ခြံမျိုးကို

အဘူ အိပ်မက်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တာပဲ”

“အင်း.. ဟုတ်သားပဲ အဲဒီမှာသွားအိပ်ရအောင် လေ
လေးတဟူးဟူးနဲ့ဖိမိပဲ..”

“ခုလည်း အိပ်ပါ.. ယပ်ခပ်ပေးမယ်”

ရှုမငြီးက ယပ်ခပ်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ကြာကြာခပ်ပေးခွင့်မရလိုက်ချေ။ ယပ်ခပ်ပေး
နေသော ရှုမငြီး၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ တားဆီး
လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ကျုပ်အပေါ် အဲဒီလောက်လုပ်ပြဖို့မလိုပါဘူး.. ကျုပ်
က ခင်ဗျားအပေါ် ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်မှမဟုတ်တာ”

ရှုမငြီးက လက်ကိုရုန်းကာ..

“ကျွန်မ ဘာမှမမျှော်လင့်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကိုလုပ်ပေး
ချင်တယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ပေးခွင့်ရနေတာကိုပဲ ကျွန်မကျေနပ်ပျော်
ရွှင်နေမှာပါ”

“ဟာကွာ..”

ရှုမငြီး သူ၏ မချင့်မရဲထွေးပိုက်မှုကိုခံလိုက်ရပြီး သူ့ရင်
ခွင်သို့ အလိုအလျောက်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ရှုမငြီးအတွက် နွေးထွေးသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ
သည်။

တစ်နေ့နေ့မှာ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်ဝလာမှာပါ။

လင်မယားဟူသော သံယောဇဉ်ကတော့ သူတို့နှစ်ဦးကို ချည်
နှောင်ရစ်ပတ်သွားလိမ့်မည်ဟု ရှုမငြီးမျှော်လင့်ရင်း..

အခန်း(၂၁)

“ဟင်... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အိမ်မှာပဲ ပြန်လာနေကြပါလား”

မိခင်ခေါ်မြင့်မြတ်က မယုံကြည်နိုင်သလိုဖြစ်ပြီး မြောလိုက်သည်။

“မနေချင်ပါဘူး... တိုက်ခန်းကကောင်းပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘောက်ထော်ကအိမ်မှာ သွားနေကြပါလား၊ အိမ်ငှားတွေကို ထပ်မတင်တော့ဘူးလေ၊ နောက်လဆိုပြည့်ပြီ”

“သူလက်ခံပါမလားမသိဘူး”

“အိုကွယ် ညည်းခုလို ကျဉ်းကျဉ်းကျုံ့ကျုံ့နေရတာတော့ မေမေ မကြည့်ရက်ပါဘူး”

“ကောင်းပါတယ် မေမေလိုက်ကြည့်လေ၊ တိုက်ခန်းဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်းရှိတာပဲ၊ ပြီးတော့ ရွှေတောင်ကြား မှာသူ့အိမ်ရိတ်ယ် အဟောင်းကိုဖြိုပြီး ကားဂိုဒေါင် အလုပ်သမားတန်းလျားသဘော ဆောက်ပြီးပြီ အဲဒါ သူဆက်ဆောက်မယ် ပြောတယ်..”

“အေးလေ... ချစ်လို့ အလောသုံးဆယ် စိုးရိမ်ယူကြပြီးမှတော့ ချစ်သူအတွက်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့ သူ့ဖန်တီးပေးမှာပဲပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် အိမ်သန့်ရှင်းရေး၊ အချက်အပြုတ်၊ အလျော်အဖွတ်အတွက်ကတော့ အငယ်လေးကို သူ့ရုံးသွားချိန် လောက်လွှတ်ပေးမယ်..”

“ရပါတယ် မေမေ... ရက်ခြားလောက်ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ် အိမ်မှာစားဖြစ်ကြတာနည်းနည်းပါ၊ ဒါထက် ဖေဖေ ခုံမန်နေဂျင်းနေရာ ရွေးလိုက်ပြီလား”

“မရွေးရသေးဘူး သမီးကို ခွင့်ရက်ရှည်အနေနဲ့ပဲထားထားတာ..”

“ဒါဖြင့် သမီးပြန်ဝင်လုပ်ချင်တယ် မေမေ..”

“ယောက်ျားယူပြီးမှများအေး၊ တော်ကြာ သားသမီးရလာရင်..”

“အဲဒီအခါလည်း အဲဒီအလျောက်ပေါ့... လောလော ဆယ်တော့ သူသွားရင် သမီးပျင်းတယ်မေမေ...”

“အင်း... ဒါဖြင့် ညည်းအဖေကိုသွားပြောလိုက်လေ”

“ဒါဖြင့် ကုမ္ပဏီပဲလိုက်သွားတော့မယ်”

“ဟဲ့... ထမင်းစားသွားဦးလေ”

“ဟင့်အင်း... မဆာသေးဘူး မေမေရဲ့”

ရှုမငြီး ပြောပြောဆိုဆို ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ အငယ်လေး ကိုတော့ သေသေချာချာနှုတ်ပိတ်ထားသဖြင့် မိဘများကို ပြော လိမ့်မည်မထင်ချေ။

ဖခင်ထံရောက်သွားတော့ ဖခင်က လျှော့လျှော့ရှုရှုပင် ခွင့်ပြုလေသည်။ ဖခင်၏ခွင့်ပြုချက်ရပြီးမှ ရှုမငြီး ဘုန်းလက်ရုံးခွင့် ပြုပါမလားဟု စိုးထိတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖုန်းဆက်ကာ ခွင့်ပန် လိုက်သည်။

“ဦးဘုန်းလက်ရုံးလား... ကျွန်မပါ...”

“ဆို...”

“ဒုမန်နေဂျင်းအတွက် ဖေဖေမှာအခက်အခဲဖြစ်နေလို့ ကျွန်မ ခဏဝင်ကူပေးချင်တယ်ဖြစ်မလားဟင်...”

ရှုမငြီး အပျော့ပျောင်းဆုံးနှင့် အငြင်သာဆုံးတောင်းပန် တိုးလျှိုးလိုက်သည်။ တဘက်မှ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေ ပြီးမှ...

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှာတဲ့ဝင်ငွေနဲ့ ခင်ဗျားစည်း

အပြည့် နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆလိုက်လို့များ တမင် နှိပ်စက်လုပ်နေတာလား... အမိ”

“အိုမဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ တို့က ဖေဖေကိုကူညီချင်လို့ ဒုမန်နေဂျင်းရာထူးဆိုတော့... သူသိပါတယ် စိတ်ချရတဲ့သူမှ ဖေဖေမှာ သူမကြိုက်ရင်တော့လည်း”

“ကြိုက်တော့မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒယ်ဒီ အကူအညီ ပေးတယ်ဆိုရင်တော့လည်းလုပ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အမြဲတစေတော့ ဟုတ်ဘူးနော်...”

“So Thanks”

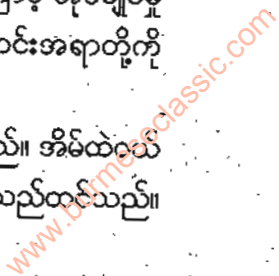
ရှုမငြီး တယ်လီဖုန်းခလုတ်ပိတ်လိုက်သည်။

ဘုန်းလက်ရုံးသည် ထင်သလောက်မဆိုးလှပေ။ ကလေး ချေလို၍ ယူလိုက်ပါသည်ဆိုတော့ မိန်းမတစ်ယောက်အ တွက် သူ အားကြီးမာန်တက် ရှာဖွေနေပြီ။

ရှုမငြီး စိတ်ချလက်ချပင် ဒုမန်နေဂျင်းစားပွဲပေါ်ရှိ ဖိုင်တွဲ များကိုဖွင့်လိုက်သည်။ နောက် အတွင်းရေးမှူး မိန်းကလေးကို ခေါ်ယူကာ သိလိုသည်တို့ကို မေးမြန်းလိုက်သည်။

အလုပ်က ကျွမ်းကျင်နေပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့် အုပ်ချုပ်မှု ဒုမန်နေဂျင်းကိုခေါ်ယူကာ လိုအပ်သည့်အကြောင်းအရာတို့ကို မေးမြန်းလိုက်သည်။

ညနေ(၅)နာရီအမိ အိမ်သို့ပြန်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲဝယ် နေထိုင်နေသည်။ ဒေါ်ကြီးညို လာရှင်းပေးထားသည်တင်သည်။

ဆီပြန်ဟင်းလျာများက အုပ်ဆောင်းအောက်ဝယ် ဆင်သင့်ခူးခပ်ထားသည်။ မီးဖိုချောင် White Board ၌ ယားဟင်းချိုကို စားခါနီးနွေးသောက်ပါ (ဒေါ်ကြီး) ဟုရေးထားလေသည်။ အဝတ်အစားဟောင်းများကိုလည်း လျှော်ဖွတ်တိုက်ပေးပြီးဖြစ်လေသည်။ သူ့ထာဘီကိုပါ တိုက်ပေးသွားသဖြင့် ရှုမငြီး အားနာရလေသည်။ စိတ်ထဲထင်၍ မနက်ကလျှော်ဖွတ်၍ တော်သေးသည်။

ထိုစဉ် ဘုန်းလက်နိုးပြန်ရောက်လာသည်။ မျက်နှာခြုံနီရဲပြီး အပေါ်ထပ်သို့တန်းတက်ကာ အိပ်ရာထဲထိုးအိပ်လိုသဖြင့် ရှုမငြီးစိုးရိမ်သွားသည်။

“သူဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းဘူးလား”

အငြင်သာဆုံးသောလေသံနှင့် မေးလိုက်သည်။ သူ့မှ တုန်ပြန်မှုမကြားရ ခေါင်းအုံးနှင့်မျက်နှာကပ်ထားသည်။ ထိုခုခုအတွက် ခံစားနေရပုံရသည်။

ရှုမငြီးက သတိရပြီး သံပုရာရည်တစ်ခွက်ကို ဒေါ်ကြည့်လက်ရာအတိုင်းဖျော်ပြီး သူ့အပါးပြန်တက်ခဲ့သည်။

“သံပုရာရည်သောက်လိုက်ပါလား။ နေမကောင်းလား။ . . တို့ဘာလုပ်ပေးရမလဲ. . .”

သူ ခေါင်းမထောင်သေး တစ်ဖက်ကိုစောင်းလိုက်သည်။

“ဘုရားရေး သူငိုနေပါလား” ဟု ရင်တွင်း တအံ့တမြည်တမ်းလိုက်သည်။ ယောက်ျားမျက်ရည်. . .

ယောက်ျားမျက်ရည်သည် ဤမျှလောက်လွယ်လိမ့်မည် ဟုထုတ် သူ့ခံစားချက်သည် အင်မတန်ပြင်းထန်၍ သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

နောက် ဖုန်းကောက်ကိုင်ကာ ဖုန်းဆက်ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား၊ ဘယ်လောက်အေးပေးရဗျာ ဈာပနမို့မှဖြစ်မယ်”

တစ်ဖက်ကပြောသံကို မကြားရ. . .

“တစ်ပတ်တော့ထားမှာပဲ. . .”

“.....”

“မေမေတို့လည်း အရောက်သွားမှာပါ. . .”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်သွားချင်တယ်”

“.....”

“ကျေးဇူးပါပဲ. . .”

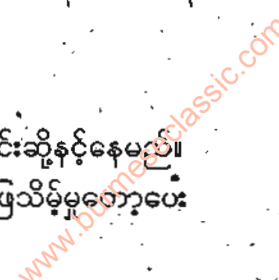
ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ နောက် အိပ်ရာထက် ပြန်လှဲချပြီး တစ်စုံစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ရှုမငြီး. . .”

“သူဘယ်သွားမလို့လဲ. . .”

“.....”

သူ့ရင်မှာ သောကလုံး ဆို့နှင့်ကောင်းဆို့နှင့်နေမည်။ သို့သော် ထိုသောကလုံးအတွက် ဖြေသိမ့်မှုတော့ပေး

သင့်သည်ထင်ပါသည်။ အကြောင်းအရင်းမှန်ကို မသိတော့ဘဲ
သည်။

“သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တို့ မျှဝေခံစားပေးချင်တယ်”
ဘုန်းလက်ရုံး မျက်ဝန်းဖွင့်လာသည်။ သို့သော် မျက်ရည်
များနှင့်အကြည့်ခါတ်ဖုံးကာ ရီဝေသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်
သည်။

“ရှုမငြီး”

“ပြောလေ..”

“ညီ.. ညီမလေး.. ဆုံးသွားပြီ..”

“ဟင်..”

ရှုမငြီး ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်ကာ ကြက်သေသေသွား
သည်။ သူလည်း စကားပြောဖို့ အားယူနေပုံရသည်။

“ဂျပန်မှာ ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ညီ-
မလေး မွန်တာရာလား”

သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရှုမငြီးမောင်လည်း မွန်တာရာကဲ့သို့ပင် ဂျပန်၌ကျောင်း
တက်ရင်း အလုပ်လုပ်နေသည်။ ကိုယ်ချင်းစာတရားတို့ဖြင့် ရှုမငြီး
ရင်ထဲ ကြေကွဲဝမ်းနည်းကာ..

“ဖြစ်ရလေ သူ့ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ကားအက်ဆီးဒင့်လို့ပြောတာပဲ”

“အို.. တို့စိတ်မကောင်းပါဘူးတို့ ဘာကူညီပေးရမယ်

“ကျွန်တော် လက်မှတ်ရတာနဲ့သွားမယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား
ဒီဘာအိမ်ပြန်နေချင်နေပါ”

“ဟင့်အင်း.. မနေပါဘူး၊ အငယ်လေးကို ညအိပ်ဖော်
ခေါ်ပြီး ဒီမှာပဲနေမယ်၊ သူ့ရဲ့အငွေ အသက်တွေက ဒီမှာရှိတာပဲ၊
အိမ်ထောင်ကျပြီးမှတော့ တို့ဘဝကို သူပဲပိုင်သွားပြီသူ့အရိပ်ကို
ပဲ တို့မို့ခိုအားထားတယ်၊ သူ့ဘာတွေယူသွားမလဲ မေမေအတွက်
ဝယ်ထားတဲ့အစတွေနဲ့ ထိုးခိုင်းထားတဲ့ သုံးပင်လိမ်ဆွယ်တာ
ခေါင်းစွပ်တွေကို ထည့်ပေးလိုက်မယ်နော်”

“ရပါတယ်..”

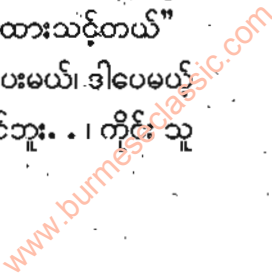
“တို့လိုက်ခဲ့ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့ကိုမြင်ရင် သူ့မိဘ
တွေ သောကအပေါ် ဒေါသဆင့်မှာလည်းစိုးတယ်၊ သူ့ငွေလိုမယ်
ထင်တယ်”

“ရတယ် ဒါတွေဘာမှမပူနဲ့ ဟိုမှာနည်းနည်းကြာချင်ကြာ
မယ်၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်တာကိုလုပ်ရ
အောင်ခင်ဗျားကို GP လွှဲထားခဲ့မယ်”

“ဟင်.. သူ့ ဒုမန်နေဂျင်း လုပ်လို့ရရဲ့သားနဲ့”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကကျုပ်မယားပဲလေ၊ ခင်ဗျားပိုင်
ဆိုင်တဲ့ကုမ္ပဏီပဲပေါ့၊ ခင်ဗျားလည်းလေ့လာထားသင့်တယ်”

“သူ့ကို ဝိုင်းကူညီလုပ်ဖို့ဆို တို့လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့်
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေဘာတွေတော့ တို့လက်မခံနိုင်ဘူး.. ၊ ကိုင်း သူ
ထမင်းစားမလား.. တစ်ခုခုပေါ့”

“မစားချင်သေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘုရားသွားကြရအောင်လား၊ သူညီမလေးအတွက် အမျှအတန်းဝေပေးကြရအောင်လား”

“အင်း.. ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

ရှုမငြီးရင်ထဲ သက်သာရာအနည်းငယ်ရသွားသည်။

ဘုန်းလက်ရုံး၏ သောကဝေဒနာများ လျော့ပါးသွားစေချင်သည်။ ရှုမငြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း မောင်တစ်ယောက်က ဂျပန်၌ ပညာသင်ရင်း အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ နောက်... စီးပွားရေး ပါရဂူဘွဲ့ ယူပြီးလျှင် ပြန်လာခိုင်းပြီး သူရိန်ကုမ္ပဏီမှ မိမိနေရာအား လွှဲပြောင်းပေးလိုက်တော့မယ်။

ရှုမငြီး သူ့အတွက် ပုဆိုးနှင့်ရှုပ်အင်္ကျီကိုထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဘုန်းလက်ရုံးသည် အမြဲတစေ ဘောင်းဘီဝတ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ အိမ်ကိုလည်း ညအိမ်မှပြန်လာသဖြင့် ညအိပ်ဝတ်စုံနှင့်သာ တွေ့ရသည်ကများသည်။

ဘုန်းလက်ရုံး ရေချိုးခန်းမှထွက်လာတော့ ရှုမငြီးက ရေစက်ရေပေါက်အကြွင်းအကျန်တို့ကို ကူသုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ထင်ထားတာတွေ.. တစ်ခါတစ်ရံ မှားယွင်းနေတတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားကို အလှမာန်နဲ့ အတော်မာန်ကြီးလိမ့်မယ်ထင်ထားခဲ့တာ”

“ရွှေအကြောင်း ဖယောင်းမှသိသလို လူအကြောင်း ခေါင်းမှသိတယ်တဲ့၊ ပုဆိုးဝတ်မယ်မဟုတ်လား.. ထုတ်ထားမိတယ်”

“အင်း.. ဘုရားသွားတာပဲ ပုဆိုးပဲကောင်းတယ်”

“တို့ကားမောင်းမယ်နော်”

“မိန်းမတစ်ယောက်မောင်းတဲ့ကားကို အမိန့်သားထိုင်မခံချင်ဘူး”

“အဲဒီမိန်းမဟာ အခြားသူမဟုတ်ဘဲ သူ့ရဲ့မိန်းမလေ၊ ဒါ့ သူစိတ်သောကုရောက်နေတယ်မဟုတ်လား အေးအေးဆေးဆေးပဲ နားနားနေနေလိုက်ခဲ့ပါ တို့မောင်းမယ်နော်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကားသော့ပဲယူ”

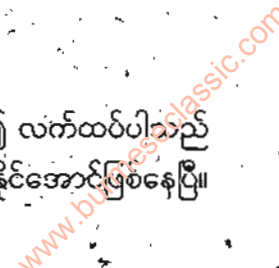
ကားသော့နှစ်တွဲယှဉ်ချိတ်ထားရာ ရှုမငြီးက မိမိကားသော့ယူရန် လက်လှမ်းလိုက်သော်လည်း သူ့ကဟန်တားလိုက်သဖြင့် သူ့အလိုကျလိုက်လျော့လိုက်သည်။

“ပြန်လာရင် ထမင်းစားရမယ်၊ ဒေါ်ကြီးက သူ့အကြိုက်ဆီတ်သားခါးပတ်ကြော်ထားတယ်”

တိုက်ခန်းတံခါးကို ရှုမငြီးပိတ်မည်လုပ်သောအခါ ဘုန်းလက်ရုံးက..

“ဆင်းနှင့်ကျုပ်ပိတ်လိုက်မယ်”

ဘုန်းလက်ရုံး၏ ကလဲ့စားချေချင်၍ လက်ထပ်ပါသည်ဟူသောရည်ရွယ်ချက်ကို ရှုမငြီးနားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပြီ။

ရှုမငြီး စိတ်နှလုံးကို အကျဉ်းချသိမ်းပိုက်ထားမည်တဲ့ လား။ ဒီလိုသိမ်းပိုက်ပုံမျိုးတော့ ရှုမငြီးတို့ ဒီဘဝမက ဆယ်ဘဝ မျှပင် ခံလိုက်ချင်သေးသည်။

ကားမောင်းရင်း... အလုပ်ကိစ္စများ သူ့ကိုမှာကြားနေ သေးသည်။ ဘုရားကိုရောက်တော့ ပန်းကပ်လျှာသည့်အခါလည်း ရှုမငြီး ထံမှပန်းကို စောင့်ယူကာ အတူတကွပေါင်းစည်းပြီးမှ ပန်းအိုးထဲစိုက် ကာကပ်လျှာသည်။

“ညီမလေးက ကြာသပတေးသမီးမှတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီထောင့်မှာ ပန်းရေချမ်းကပ်လျှာပြီး ဆုတောင်းအမှု ဝေပေးရအောင်နော်”

ဟု ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ရောက်ရောက်ခြင်း ရှုမငြီး ပြောသော်အခါ ‘ကျေးဇူးပဲ’ ဟုသူကဆိုသည်။

သူ့ထံမှ ပထမဦးဆုံးသော ကျေးဇူးတင်စကားပင်။

ဘုရားရိပ်၏အေးချမ်းမှုကြောင့် သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ သောကအရေးအကြောင်းများ လျော့ပါးသွားလေသည်။

ရှုမငြီးအတွက်တော့ တကယ်ကိုပင် မောင့်မျက်နှာကို တစ်ရွာမှတ်ထင်ကာ အချစ်နှောင်ကြီး အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်မီ လေသည်။

အခန်း(၂၂)

ရှုမငြီးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ၌ တစ်ခုခုခံစားနေရသည်။ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမည်။ ဒေါ်ကြီးညိုနှင့် မောင်ထွေးနှင့် အတူ ရှုမငြီးက လေဆိပ်သို့လိုက်ပို့သည်။

“ဒေါ်ကြီး တိုက်ခန်းမှာသွားနေပေးနော်၊ ကျွန်တော် စိတ်ချမယ်”

“စိတ်ချပါ...”

www.burmeseclassic.com

ရှုမငြီးမျက်နှာ နှမ်းလျနေသည်။ တကယ်တမ်းခွဲခွါခြင်း အတွက် ခံစားနေရပြီလား။

ထိုစဉ် ဒေါက်တာအုပ်စိုး ရောက်လာသည်။ ဒေါက်တာ အုပ်စိုးက သူ့လက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသောမွန်တာရာကို အင် မတန်ချစ်ခင်သူဖြစ်သည်။

“ညီမလေးအတွက် ကိုယ်ဆုတောင်းပေးတယ်ကွာ... ရော့ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကိုဆက်သွယ်လိုက်။ သူတို့ ညီလေးကို လာ တွေ့လိမ့်မယ် ကိုကိုစိုးသွယ်ချင်းတွေပဲ”

“ရပါတယ်ကိုကိုစိုး...”

“မဟုတ်ဘူး ညီလေး၊ မင်းက မဆက်သွယ်ရင် သူတို့ရှာ ဖွေရခက်လိမ့်မယ်။ ကိုကို ဖုန်းတော့ဆက်လိုက်မယ် ညီမလေး အတွက် ကိုကိုကုသိုလ်လည်းပါဝင်ဆုတောင်းပေးချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်လိုက်ပါမယ်”

ဘုန်းလက်ရုံး ဒေါက်တာအုပ်စိုးအား ရှုမငြီးကိုမအာပ်။ အစ်ကိုညီမကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါဟု ပြောသင့်သလား။ မ ပြောသင့်ဘူးထင်ပါသည်။

တစ်ကယ်ဆို ရှုမငြီးအပေါ်၌ သူ့နောက်ဆံမတင်းသင့်။

“ကိုင်း... ကိုကိုကိစ္စရှိလို့ပြန်ဦးမယ်၊ ပြန်ဦးမယ်နော် ညီမလိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ကိုယ့်ဆီကိုဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့ ကွယ် အန်တီဆီပြန်မနေဘူးဆို”

“သတင်းတွေက တယ်မြန်ပါလား”

သူ့စိတ်ထဲကွဲပြားတိုမိလေသည် ထို့ကြောင့် အပြုံးနှင့်အ ငေါ်တူးစကားဆိုမိသည်။

“မြန်ဆို မေမေနဲ့အန်တီသန်းနဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းအ ရင်းကြီးတွေကို မောင်ရယ်၊ ထစ်ခနဲရှိ မေမေက အန်တီသန်း ကိုပဲ ပုဏ္ဏားတိုင်လုပ်နေကြဖြစ်နေပြီ”

“ကိုင်း... ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပြန်ပြီညီလေး”

“ကောင်းပါပြီ... ကိုကိုစိုး”

ဒေါက်တာအုပ်စိုး ပြန်သွားသည်။

ဘုန်းလက်လုံးစိတ်ထဲ မရွှင်ပျနိုင်ချေ။

“မမိဘအိမ်ပဲ ပြန်နေချင်နေလိုက်ပါလား၊ ချယ်ရီတို့ လည်း မင်းမမဆီနေ့တိုင်းဝင်ထွက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ...”

“မဟုတ်တာမောင်ရယ် မလည်းအလုပ်နဲ့ သူတို့လည်း အလုပ်နဲ့ အားချိန်ရှိကြတာမဟုတ်တာ၊ မအတွက် ဘာအကူ အညီလိုရမှာလဲ”

ဘုန်းလက်ရုံး ရှက်သွားသည်။ သူ့စိတ်တွေမရိုးသား တော့ ဘူးထင်သည်။ ပုံမှန်အနေအထားကော ဟုတ်ပါလေစ။ မုန်းတီးပါသည်။ ယူပြီး ဒီမိန်းမကို ပညာသားပါပါနှင့် နှိပ်စက်ပြလိုက်မည်။ ဥပေက္ခာပြုလိုက်မည်။ ကိုယ်ချစ်ကြောင့် နှလုံးအိမ်ကို ဆယ်အတိုင်းအတာအထိ ထိရှခံစားစေတတ်

ကြောင်း ဒီမိန်းမနားလည်ကာ ဝင့်လည်သွားစေရမည်ဟူသော

ရည်ရွယ်ချက်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သွားလေပြီလား။

ပြည်ပခရီးစဉ်ကို ခေါ်ဆောင်နေပြီဖြစ်ရာ သူ့ လိုက်လံပို့ဆောင်သူအားလုံးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သူမှာ ဇနီးသည်ဖြစ်နေသည်။

“မသွားမယ်”

ရှုမငြီးခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်များက ရစ်သိုင်းဖွဲ့နေပါလား။

သူ့ရင်ထဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားပြီး ချက်ခြင်းပင် ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။

ပြည်ပခရီးစဉ်ကို မကြာခဏသွားခဲ့ဖူးသည်။ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမများနှင့်လည်း ခွဲခွါသွားဖူးသည်။ ဤကဲ့သို့သော ခံစားချက်မျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးပါလား။

ကားပေါ်မှအဆင်း လေယာဉ်လှေခါးပေါ်တက်ခါနီး လှမ်းကြည့်မိသည်။ ပိုးပုဝါအဖြူလေးရမ်းကာပြနေသော ရှုမငြီး၏ပုံရိပ်ကို သူကောင်းစွာလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

လက်ကိုယောင်ရမ်းကာ ယမ်းပြလိုက်သည်။

နောက်သတိရလိုက်သည်။

ဒီလောက်အထိ အသည်းမပိုသင့်ဘူးဟုထင်သည်။

ဒါ သံယောဇဉ်ဖြစ်ဖျားခံခြင်း၏ အစပေလား။

ဘုန်းလက်ရုံးလက်ကို ရုတ်သိမ်းလိုက်ပြီး အကြည့်ကို လေယာဉ်လှေခါးဆီသို့ပို့ပြီး တောက်လျှောက်ပင်တက်ခဲ့သည်။

လေယာဉ်ပေါ်ရောက်တော့ ပြုတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ငေးကြည့်မိသည်။ ရှုမငြီးရှိနေဆဲဟု မှန်တိမ်းလှမ်းမြင်နေရသည်။ လူအများကြားမှ သူ့ရှုမငြီးတစ်ယောက်ထဲကို ရွေးကာ တွဲတွဲပြားပြားမြင်နေရခြင်းသည် ဘာကြောင့်နည်း။

ရှုမငြီးတစ်ယောက်ထဲကိုပဲ သူ့ရွေးချယ်ကြည့်ခဲ့မိ၍သာ သူ့မြင်ဖြစ်မည်။ ဩော်သံယောဇဉ်ဟူသော ကြီးတစ်ချောင်းသည် အနေနီးခြင်းကပဲ စတင်ပေါက်ဖွားလာလေသလား။ ။

လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်မှသည် ဝေဟင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့တက်လာစဉ် မမြင်နိုင်တော့ပြီဖြစ်သော ရှုမငြီးရှိရာသို့ မှန်းဆကြည့်ရင်းမှ လူကသာလေယာဉ်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်လိုက်ပါတာရသည်။ ဘုန်းလက်ရုံးစိတ်အလျဉ်ကတော့ ရှုမငြီးထံ၌သာ ထွန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ဒုတိယ (၃)

အခန်း (၂၃)

ရှုမငြီး လွမ်းဆွေးခြင်းဟူသောဝေဒနာကို ခံစားရလေ
တစ်ဖက်သတ်အချစ်၏ နှိပ်စက်မှုကို ခံစားရပြီ။

ဘုန်းလက်ရုံးမှ ဘန်ကောက်လေဆိပ်သို့အရောက်တွင်
သတ်လိုက်သော တယ်လီဖုန်းလာသောအခါ ဝမ်းသာအားရပင်
လိုက်မိသည်။

“အမိ..”

“မောင်လား မောင်ဘယ်ကဆက်တာလဲ နေကောင်းရဲ့လား”

မျက်ရည်စများဝဲရစ်ပြီး မေးခွန်းများကို တရစပ်ခံနေလိုက်မိလေသည်။ သို့သော် ဘုန်းလက်ရုံး၏ တုန့်ပြန်မှုက စိမ်းကားလွန်းလှသည်။

“အနားမှာ ဘယ်သူရှိနေလို့လဲ”

“ရုံးခန်းမှာ”

“ဪ ငြီးရော ကျုပ်ကိုမောင်လို့မခေါ်နဲ့၊ ဟန်ဆောင်ခေါ်ရတာကလွဲရင်ပေါ့။ ခု ဘန်ကောက်ကဆက်တာ ဂျပန်သွားမယ့်လေယာဉ်ကို စောင့်ရင်း အချိန်ရတာနဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်..”

“ခင်ဗျား ငိုနေသလား”

အသံနှုန်းထား မညီညာ တုန်ခါမှုကို ဘုန်းလက်ရုံးရဲ့ သွားလေပြီလား။ ငိုနေပါသည်ဟုပြောလိုက်လျှင် သူ့အားမူရည်လက်နက်နှင့် သိမ်းသွင်းသည်ဟု ထင်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်...

“ဟင့်အင်း.. မောင်ခရီးလမ်း ချောမွေ့ပါစေလို့ တို့တောင်းပေးနေပါတယ်”

“အမိ မိဘအိမ်ပြန်နေပါလား”

“မနေချင်ဘူးမောင်၊ မောင် အငွေအသက်လေးတွေ နေတဲ့မောင်တိုက်ခန်းမှာပဲ ကျွန်မနေချင်ပါတယ်”

ဟု သူကြားသာရုံ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

ရှုမငြီး၏ရုံးခန်းထဲ ဘယ်သူမှရှိမနေကြောင်း သူမသိနိုင်။ ထိုသို့ ရင်ထဲစာစကားကိုကွယ်ဝှက်ထားခြင်း မပြုတော့ဘဲ တိုးတိုးကလေးပြောချလိုက်သည်။ မိမိအပေါ် အထင်မကြီးသော သောကျားအနေဖြင့် အရှက်နည်းစွာနှင့် သူ့ထံမှအချစ်ကို ရရန် ဖြူးယောင်းခြင်းဟု ယုံဆကောင်းယူဆလိမ့်မည်ကို တွေးမိလိုက်သော်လည်း မတတ်သာ။ လင်မယားသံယောဇဉ်က သူ့အား အစတစ ချည်နှောင်သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

ချစ်လာလျှင်တော့ အပြစ်မြင်တော့မည်မဟုတ်..။

“ဂျပန်ရောက်မှ ပြန်ဆက်တော့မယ် ဒါပဲ၊ ဒေါ်ကြီးကို ခေါ်ထား”

“နေပါဦး.. မောင်”

သူ့ထံမှ ဖုန်းကပ်မကုန်သေးဘဲ မချစေလို့..။

“ဟင်.. အာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ”

ရှုမငြီး အရဲစွန့်လိုက်သည်။

“မောင်ကိုစွဲပြီးရင် ပြန်လာခဲ့ပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“မောင့်ကိုလွမ်းလို့..”

ဟုပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။

ရင်ခနဲခြင်းများနှင့်အတူ မိမိကိုဘယ်လိုကောက်ချက်ချမည်ကို သိချင်နေသည်။

အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်မပါတော့။ ညနေအိမ်ပြန်လာ
သည်နှင့် ဒေါ်ကြီးညိုကဆီးကြိုသည်။ ဒေါ်ကြီးညိုမျက်နှာ သိပ်
ကောင်းလှ။ သူ့လက်ပေါ်ကြီးပြင်းခဲ့ရသောသူတွေ တစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးမှုအပေါ် သူခံစားရပေလိမ့်မည်။

“မိန်းကလေး”

“ရှင် ဒေါ်ကြီးဘာပြောစရာရှိလို့လဲဟင် ပြောပါ”

ဒေါ်ကြီးညို တစ်ခုခုချိန်ဆနေသည်။ သောက၏ဖိစီးနှိပ်
စက်မှုဝေဒနာကို ခံစားထားရပုံရသော ဒေါ်ကြီးညို၏မျက်နှာ
ညှိုးနွမ်းလျက်ရှိလေသည်။

“ကျွန်မကိုအားမနာပါနဲ့ ကိုယ့်တူမသားချင်းလိုပဲ
ဘောထားပြီးပြောပါ ဒေါ်ကြီး”

“အင်း.. လူလေး သွားခါနီးလာခါနီး မပြောရက်ဘဲ
မပြောလိုက်ဘူး.. မီးငယ်လေးကို ဒေါ်ကြီးတွေ့လိုက်ရတာ

“ဟင်ဘယ်မှာလဲ”

“အိပ်မက်လိုလိုပါပဲ၊ သူ့မှာ နေစရာမရှိတူးတဲ့ ဝတ်စား
လည်းမရှိ စားစရာလည်းမရှိ အရမ်းဒုက္ခရောက်နေတယ်၊ အိပ်
ထဲဝင်ဖို့လည်း အဲဒီကအစောင့်တွေက လက်မခံဘူးတဲ့ကွယ်

ရှုမငြီး ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သော ဝိညာဉ်တို့၏ဘဝကို
တဝက်ယုံတဝက်ရှိခဲ့သည်။ လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့ နားမလည်
ချေ။

“ဟင်.. သနားပါတယ်သူ မကျွတ်ဘူးပေါ့နော်”

“ရက်မလည်သေးတော့ သူ့ကိုယ်သူ သေမှန်းတောင်
သိဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်ကြီးအထင်တော့ မီးငယ်ဝိညာဉ်က
အိမ်ကဲ့ပဲ ပြန်လာတာဖြစ်မယ်၊ ဟိုမှာ ဆွမ်းကျွေးလည်းအလကား
ဒါမှာ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး သင်္ကန်းလျှူအမျှအတန်းဝေပေးမှ
သူ့ရုဏ်မှာ”

“ဒီလိုဆိုလည်းလုပ်လေ ဒေါ်ကြီးရယ်”

“လုပ်ဆိုအိမ်ရှင်တွေမရှိတော့”

“ဒါဖြင့်ကျွန်မလိုက်နေပြီး စီစဉ်ပေးပါမယ်၊ သူတို့ကြိုက်
တာမကြိုက်တာ တစ်ကဏ္ဍပေါ့ မွန်တာရာ ကောင်းတဲ့ဘုံဘဝကို
ဆုတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်လုပ်ပေးတာပဲလေ
သူတို့ငြိုငြင်တော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့”

“သာဓုသာဓုသာဓု မိန်းကလေးရယ်စေတနာရဲ့ အကျိုး
အားရမှာပါ”

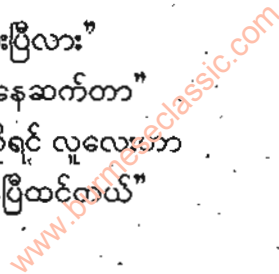
“ရပါတယ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဒါထက် သူ့ဆီကဖုန်းလာတယ်
သိထားဒေါ်ကြီး”

ရှုမငြီးက စိတ်ထဲမှသူခဝေဒနာကိုလည်း မျှဝေပေးလိုက်
တယ်။

“ဟင်.. ဟုတ်လားဂျပန်ရောက်သွားပြီလား”

“မရောက်သေးဘူး ဘန်ကောက်ကနေဆက်တာ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် လူလေးမှာ
အလေးအပေါ် စိတ်နှစ်ခွနဲ့ တွယ်တာနေပြီထင်တယ်”

ရှုမငြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“တုတ်တယ် သိစိတ်နဲ့မသိစိတ် ဒွန်တွဲနေပြီး မသိစိတ်က ကျွန်မကိုစွဲလမ်းနေတယ်။ သိစိတ်က အဲဒီစွဲလမ်းမှုဟာ မုန်းတီးမှု လိုလက်ခံထားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ်ဒေါ်ကြီးရယ်။ ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အရာရာကိုအောင်မြင်နိုင် လိမ့်မယ်လို့လေ”

“အေးပေါ့မိန်းကလေးရယ်၊ ဒေါ်ကြီးလည်း အဲဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်။ မမကြီးတို့လည်း တစ်နေ့နေ့မှာ သမီးအပေါ် နားလည်လာမှာပါ။ ကဲဒါဖြင့် ပစ္စည်းသိမ်းလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ပုတ်သိုးတတ်တာနဲ့ အဝတ်စားအိတ်တစ်အိတ်ဆို ရပြီ သုံးရက်လောက်ပဲဟာ။ သပိတ်သွပ်နဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းက တစ် ရက်တည်းပဲလုပ်ရမှာပေါ့နော်”

“အေးလေ... ခုနှစ်ရက်ထားမှာဆိုတော့လည်း အဲဒီလို ပဲ လုပ်ရမှာပေါ့”

ရှုမငြီးသည် ယခုမှ လူ့ဘဝသို့ အပီအပြင်ရောက်ရှိလာ သူ တစ်ဦးပမာ ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

ယခင်က... မိဘများကလည်း ကုံလုံကြွယ်ဝ၍ သုံးနိုင် ဖြန့်နိုင်သည်။ အခြားလူမှုရေးကိစ္စများကလည်း မိဘများကသာ ဦးဆောင်လုပ်သွားသဖြင့် ဘာမှလုပ်စရာမလိုခဲ့...။

ယခုတော့ ဘဝပေးသင်ခန်းစာအရ တစ်လအတွင်း သူ သည် လူကြီးအရာရောက်သွားပြီး ဒုက္ခ၊ သုခကို ဘုံနီးလက်ရုံးတို့

သားစုနှင့်အတူ မျှဝေခံစားရလေပြီ။

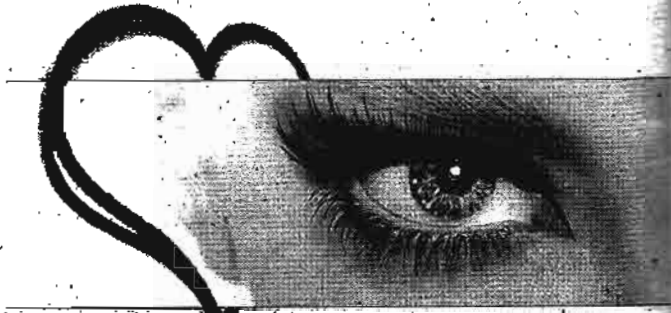
ဘုန်းလက်ရုံး၏ ဆွေမျိုးမိတ်သဟာများကို အဘဦးဘ ဆိုနှင့်ဒေါ်ကြီးညို၊ ဦးလေးတစ်ယောက်၏ အဆက်အသွယ်နှင့် မိတ်ကြားကာ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးကိစ္စ၊ သတင်းစာထဲ နာရေး ဆီစွဲတို့ကို ရှုမငြီး အကောင်အထည်ဖော်ပေးလိုက်သည်။

ရှုမငြီး နားထဲစွဲနေသောအသံများက ရှိနေသည်။

“ဦးမြတ်ခေါင်နဲ့ ဒေါ်ထိပ်တင်ထားတို့အတွက်က... ကံ ကောင်းပါသေးတယ်။ သမီးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားပေမယ့် သမီးတစ်ယောက် အစားပြန်ရလိုက်သလိုပါပဲ ချွေးမလေးက ဆက်ရှာသားပဲ”

ဟူသောစကားမင်။

အခန်း(၂၄)

“ဟဲလို. .”

“မလား. . မောင်ပါ. .”

ဘုန်းလက်ရုံး ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ဟိုတယ်မှနေ၍ လွတ်လပ်စွာဆက်သော်လည်း ရှုမငြီးကို ‘မ’ဟုသုံးစွဲလိုက်မိသည်။

“ပင်ပန်းနေသလားမောင်၊ ကိစ္စအားလုံးပြီးစီးသွားပြီနော်”

“အင်း. . ဆိုပါတော့”

“မေမေတို့ကော နေကောင်းကြရဲ့လား”

“လူကတော့ကောင်းကြပါတယ် စိတ်ကတော့”

“ဒါပေါ့ မောင်ရယ်ပဋ္ဌာစာရီလိုက်နားနီးပါး ဆိုက်တာပဲတို့၊ ခံစားရမှာပေါ့”

“မကော တော်တော်ပင်ပန်းသွားပြီလား”

ဘုန်းလက်ရုံး ရှုမငြီးကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ မာနကို ခဝါချကာ သူတို့အိမ်ကြီးဆီပြန်ကာ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးအတွက် စိတ်ရောကိုယ်ပါမြှုပ်နှံကာ လုပ်ပေးခဲ့သည့်အကြောင်းကို အဘအိုနှင့် ဒေါ်ကြီးညိုထံမှသိခဲ့ရသည်။ ရှုမငြီးကတော့ သာမာန်ကာလျှံကာမျှသာ. . “ဒေါ်ကြီးက ဒီမှာလည်း ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးလုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေလို့ တို့လုပ်ပေးလိုက်မယ်နော်” ဟုသာ ခွင့်ပန်သလိုလိုနှင့် အသိပေးခဲ့လေသည်။

“မပင်ပန်းပါဘူး မောင်၊ မောင်တို့ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟင်”

“ကိစ္စတွေအားလုံးပြီးပြတ်ရင် ပြန်လာခဲ့မယ်မ ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာပါဘူးမောင်၊ မောင်ပြန်လာရင်ပဲ မဘဝက ပြည့်စုံပါပြီ”

ဘုန်းလက်ရုံး ရင်ထဲတဆစ်ဆစ်နာကျင်လာသည်။ သူတို့ဘဝပြည့်စုံခြင်းဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ မရောက်ရှိနိုင်ဟု

www.burmeseclassic.com

သူသိနေသည်။

ရှုမငြီးထံမှ သံယောဇဉ်စကားတို့ကို သူကြားနေရပြီ။ သူလိုသောအခြေအနေကို ကောင်းကောင်းဆိုက်ရောက်နေမှန်း သူသိသည်။ သို့သော် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မပျော်ရွှင်နိုင်ချေ။ သူသည် အဘအိုပြောသလို သိုးငယ်ကိုအပြစ်ရှာမိသော ဝံပုလွေပမာ ဖြစ်နေပြီလား။

“မနက်ဖြန် တို့တိုက်ခန်းပဲပြန်နေတော့မယ်”

“အဲဒီမှာပဲနေပါလား. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

“မေမေတို့စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်အလုပ် တို့မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ခုတောင်မလွဲသာလို့ လာနေပေးတာပါ။ အိမ်ကို စောင့်ရှောက် ရမယ့်ဝတ္တရားကိုတော့ ဒေါ်ကြီးနဲ့တင် လုံလောက်လို့ တို့ထား ခဲ့တာပါ”

“မေမေတို့လည်း စိတ်ခါတ်အကြီးအကျယ် ကျသွားပြီး မာန်မာနတွေပျောက်ဆုံးကုန်ပါပြီ။ ကိစ္စအားလုံးပြီးတာနဲ့ မြန်မာ ပြည်ပပြန်လာပြီး ဘုရားရိပ်တရားရိပ်တွေမှာပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေတော့မယ်လို့ ပြောနေကြပြီ”

“ဟုတ်လား. . . တို့ဝမ်းသာပါတယ်၊ တို့ကြောင့်တော့ စိတ်ထိခိုက်မှုမျိုးမဖြစ်စေချင်ပါဘူး. . . တို့လေတို့. . .”

ရှုမငြီးထံမှ အသံတိတ်ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် ဘုန်းလက်ရုံးရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရှုမငြီးငိုနေသလား။ ငိုပါစေ. . . ငိုရမည်။ ယောက်ျားများ၏ ခက်ခဲသောမျက်

ရှည်စများကို ကျဆင်းအောင်ဖန်တီးနိုင်သော မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် ဝင့်ဆိုတာရှိသင့်သည်ပဲ။

သို့သော် ဘာကြောင့်များ သူ့ရင်သည်ရှုမငြီး၏ မျက် ရှည်စ၏ ထိမှန်ခြင်းကို မခံစားနိုင်ရသနည်း။

“အမိ ငိုနေတာလား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆောရီး မောင်၊ တို့ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချထားပြီး အားပါ။ တို့ဘက်က ပေးဆပ်စရာရှိတာမှန်သမျှကို တို့ပေးဆပ်မှာ ပါ။ အဲဒီပေးဆပ်မှုမှန်သမျှဟာလည်း မောင်အတွက်ပါ။ မောင် လှုပ်ချင်တာမှန်သမျှကို မောင်စဉ်းစားခဲ့ပါ။ မောင် တို့တို့လေ မောင်ကိုသိပ်ချစ်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချသွားသည်။

“ဟဲ့လို့. . . ဟဲ့လို့. . .”

ဖုန်းပြန်ခေါ်ရန် စဉ်းစားလိုက်သော်လည်း လက်တွေ့မ ခေါ်ဖြစ်တော့။

ရှုမငြီးထံမှ ချစ်စကားသည် သူ့နှလုံးသားတံခါးကို ဝုန်း ခနဲတိုးဝင်ကာ ထံခါးရွက်များပြုတ်ကျသွားသည့်အလား နှလုံး သား ဆတ်ဆတ်ခါတုန်လှုပ်သွားစေသည်။

“မောင်ကို သိပ်ချစ်တယ်တဲ့လား မရယ်”

သူ့နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

အခြေနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ကြည့်တိုင်း ရင်ဝယ်ထိရှိ နာကျင်လာသည်။ ခဲရာခဲဆစ်ယောက်ျားမျက်ရှည်တို့က သူ့မျက်

ဝန်းကို အံ့မှိုင်းဖွဲ့ဆင်လာသည်။

“ဒင်းဂြိုဟ်မွေတာ၊ ဒင်းကြောင့် သားကြီးသေရတယ် ဒင်းအိမ်ပေါ်ရောက်လာပြီးမှ သမီးသေရတာ၊ ခိုက်တာ ခိုက်တာ လူ့အဝင်အထွက်မတော်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ”

မိခင်က မတရားစွပ်စွဲသည်။ ကိုကိုမင်းလက်မှာနှင့်ပတ် သက်၍ လက်ခံနိုင်သော်လည်း သေသေချာချာတွေးကြည့်တော့ ကိုကိုစိတ်ပျော့ညံ့၍ ဟု ကောက်ချက်ချနိုင်သည်။

ညီမလေးမွန်တာရာသေဆုံးမှုက ရှုမငြီးနှင့် ဘယ်လိုမှမပတ်သက်။

“မဆိုင်ပါဘူးမေမေရာ၊ မေမေနှင့်ချလို့ သားတို့အမေ အိမ်က ဆင်းပြီးနေကြတာပဲ၊ ကံတရားပေါ့ မေမေသေနေစေ တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကများ ဆွဲထားနိုင်မှာလဲ . . . သူ့ သင်္ချိုင်း ရှိတဲ့နေရာ သူ့လာခေါင်းချရတာပဲ”

“အေးပေါ့လေ မင်းကတော့ မဘက်ပါတော့ မိုက်ဘက် ပါပြီပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေသားက အမှန်တိုင်း”

“တော်ပါတော့သားရယ် မေမေတို့မှာသားတစ်ယောက် တည်းကျန်တော့တာ သားကလည်း အိုကွယ် မေမေတို့ သားကို တော့ ထပ်အဆုံးရှုံးမခံပါရစေနဲ့ သားနဲ့အတူနေချင်တယ် . . . အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာကိုတော့ လုံးဝမမြင်ချင်ဘူး သား စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ပါ”

သူရင်နာစွာဖြင့် စဉ်းစားရလေပြီ။

သို့သော် ရှုမငြီးနှင့်ခွဲခွါဖို့အရေး ဆိုတာတော့။

တစ်သက်လုံးမခွဲဘဲ သူ့ဘဝအကျဉ်းထောင်မှာ ထာဝရ

စံမြန်းနေစေရမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကိုပဲ အလျှော့ပေးကာ ဖျက်သိမ်းလိုက်ရတော့မည်လား။ မဖြစ်နိုင်။

ရှုမငြီးထံမှ ယုယမှုနှင့် အကြင်နာအချွဲအနှံ့အပေါ် သူ ကျေနပ်နေမိပြီ။ သူ့လုပ်ရပ်မမှားနိုင် . . .

ရှုမငြီးကိုကွာရှင်းဖို့ . . . ။ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်လာသည်။

ယောက်ျားတွေကို အရှူးလုပ်တဲ့မိန်းမ နွားဖားကြီးတပ်ဖွဲ့ ကြီးစားတဲ့မိန်းမ မင်းဘဝလည်း ရူးသွပ်သွားစေရမယ်။ ဆုံလည် နွားတစ်ကောင်လို ငါ့ရဲ့ချည်တိုင်မှာ မင်းလည်ပတ်နေစေရမည် ဟု သူ့ကြုံးဝါးခဲ့သည်။

ယခုတော့ တစ်လမျှပင်မပြည်သော ပေါင်းသင်းဆက် ဆံနေထိုင်ခဲ့သော မယားကို လွမ်းသလိုလိုခံစားလာရပြီ။ ဘာပဲ လုပ်လုပ် သူ့အရိပ်လေးများကို ဘုန်းလက်ရုံးမြင်တတ်လာပြီ။ ဒါသံယောဇဉ်လား။ အချစ်လား။

သံယောဇဉ်ကြောင့် အချစ်ဖြစ်လာတာလား။ အချစ် ကြောင့် သံယောဇဉ်ဖြစ်လာတာလား။

ဘုန်းလက်ရုံး တွေးတောမိလာလေပြီ။

“သား . . . ဘယ်သွားနေတာလဲ . . .”

“ဖုန်းသွားဆက်တာ . . .”

“ဘယ်သူ့ဆီကိုလဲ...”

“မိန်းမဆီကို...”

“အင်း... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ”

သူ့ဘာမှမပြောဘဲ သူ့အခန်းထဲဝင်ခဲ့လေသည်။

မိဘများအမြင်တွေ့... သူသည် မယားကိုအလွန်ချစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု မြင်ပေမည်။

အမှန်တကယ်လည်း သူ့ရှုမငြီးကို ချစ်နေပြီလား။

ရှုမငြီး လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်စဉ်က သူငယ်ချင်းများ

ရိုက်ပေးသဖြင့် ရလာသော ဓါတ်ပုံများအနက် အကောင်းဆုံး

သော စုံတွဲပုံကိုယူလာခဲ့ပြီး ဖူဂျီကုမ္ပဏီမှ ပန်းကန်ပန်းချီကား

အပ်နှံမိသည်။ အယ်လိုကြည့်ကြည့် လှသည့်မိန်းမပင်။ အလှ

အားကားနှင့် မိမိဘဝတစ်ခုလုံးကို သိမ်းကြားအနိုင်ယူသွားတော့မှာ

လား။

မိခင်က လိုက်ဝင်လာပြီး ဓါတ်ပုံပန်းချီကားကိုမြင်သော

အခါ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အင်း... လှလည်းအတော်လှပေတာကိုး၊ ဒါကြောင့်

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး အရူးအမူးဖြစ်ရပေတာကိုး”

သူ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

“မကြီးညိုတောင် သူ့ဘက်က ရှေ့နေလိုက်ပြီး မေ့ရောင်

ပြောဆိုနေပုံထောက်ရင် ဒီမိန်းကလေးမှာ ဘာများဆေးဝါး

ဆောင်ကောင်းတွေရှိနေသလဲ မပြောနိုင်ဘူး”

“ကြဲကြဲဖန်ဖန် မေမေရယ်”

“မေမေတောင် အိမ်ပြန်ရမှာ ခပ်လန့်လန့်ပဲ၊ တော်ကြာ

မေမေတို့ပါ သူ့ဆေးပိသွားရင်”

“စိတ်ချပါဇေဇေ၊ မေမေတို့မမြင်ချင်တဲ့မုက်နှာ မမြင်

စေရဘူး”

မိခင်မာန်ကျသွားပြီဆိုသော်လည်း ဗီဇက မပျောက်နိုင်

သေး။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေနဲ့မေမေတွေ့ သား အဲ့ဒီမိန်းက

လေးနဲ့ကွာရှင်းပြီးမှပဲ အိမ်ပြန်လာတော့မလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“မဆိုင်လိုက်တာ မေမေရာ၊ သားတို့ဖာသာ တအိမ်နေ

တာပဲ၊ မေမေမမြင်ချင် မခေါ်လာရုံပဲရှိတာပဲ၊ သူကလည်း နား

လည်မှုရှိပါတယ်”

“သားထက် ဘယ်နှစ်နှစ်ကြီးသလဲ”

“နှစ်နှစ်”

ဘုန်းလက်ရုံးတွေးမိတော့ ပြုံးမိသည်။ ကြီးမှန်းသိသော်

လည်း... သူ့၏လက်ဝဲဘက်၌ ခပ်လျှော့လျှော့လေးအိပ်တတ်

သည်။ သူ့အား တို့ဟုသုံးနှုန်းသော်လည်း အိမ်ဦးနတ်အနေနှင့်

အစစအရာရာ တရိုတသေပင် ဦးစားဖေးတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ငယ်သောသူက မိန်းမရင်ခွင်

၌အိပ်ဝင်အိပ်စက်သည့်အခါ သူ့ဆံပင်ကြား လက်ချောင်းကလေး

များထိုးကာ ဖွတ်စားတတ်သည် သူ့မဟာနဖူးကို ခိုးနှင်းတတ်

www.burmeseclassic.com

သည်တို့ကို အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေသောသူက အားလုံးသိနေ
သော်လည်း မရုန်းရက်၊ ခပ်မာမာ မငြင်းဆန်ရက်ခဲ့။

သို့သော် မီးပျက်၍ အိုက်သည့်အခါ ယပ်ဟောင်းဟစ်
ချောင်းနှင့် ထိုင်ခတ်ပေးနေသော မိန်းမလက်များကိုတော့ ဖယ်
ရှားပေးတတ်ခဲ့သည်။ စဉ်းစားကြည့်တော့ သူ့စိတ်တို့သည် မိန်းမ
အပေါ် ယိမ်းယိုင်တွယ်တာနေပါလား။

“သားရယ် အချိန်တိုတိုအတွင်း အကြောင်းမသိဘဲ
မိန်းမတစ်ယောက် ကောက်ကာငင်ကာ ယူရလောက်အောင်
သားမိုက်မဲလိမ့်မယ်လို့ မေမေမထင်ဘူး”

သူဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ စကား
နည်းရန်စဲက အကောင်းဆုံးသောနည်းလမ်းပင်။

ညီမ၏ လျှော်ကြေးဆုငွေ၊ ရှယ်ယာကိစ္စများပြီးစီးလျှင်
သူပြန်ရမည်။ မိဘများကတော့ အရင်ပင် အမေရိကားသို့ ပြန်
မည်။ ဟိုမှာ စီစဉ်စရာရှိတာစီစဉ်ပြီး မြန်မာပြည်သို့ပြန်နှင့် မည်
ဖြစ်သည်။

သူပဲ အရင်ပြန်ရောက်မလား၊ မိဘတွေက အရင်ပြန်
ရောက်မလားမသိ။ သူကတော့ သူ့အရင်ပြန်ရောက်ချင်သည်။
မိဘများနှင့် ရှုမငြီး ထိပ်တိုက်မတွေ့စေချင်။

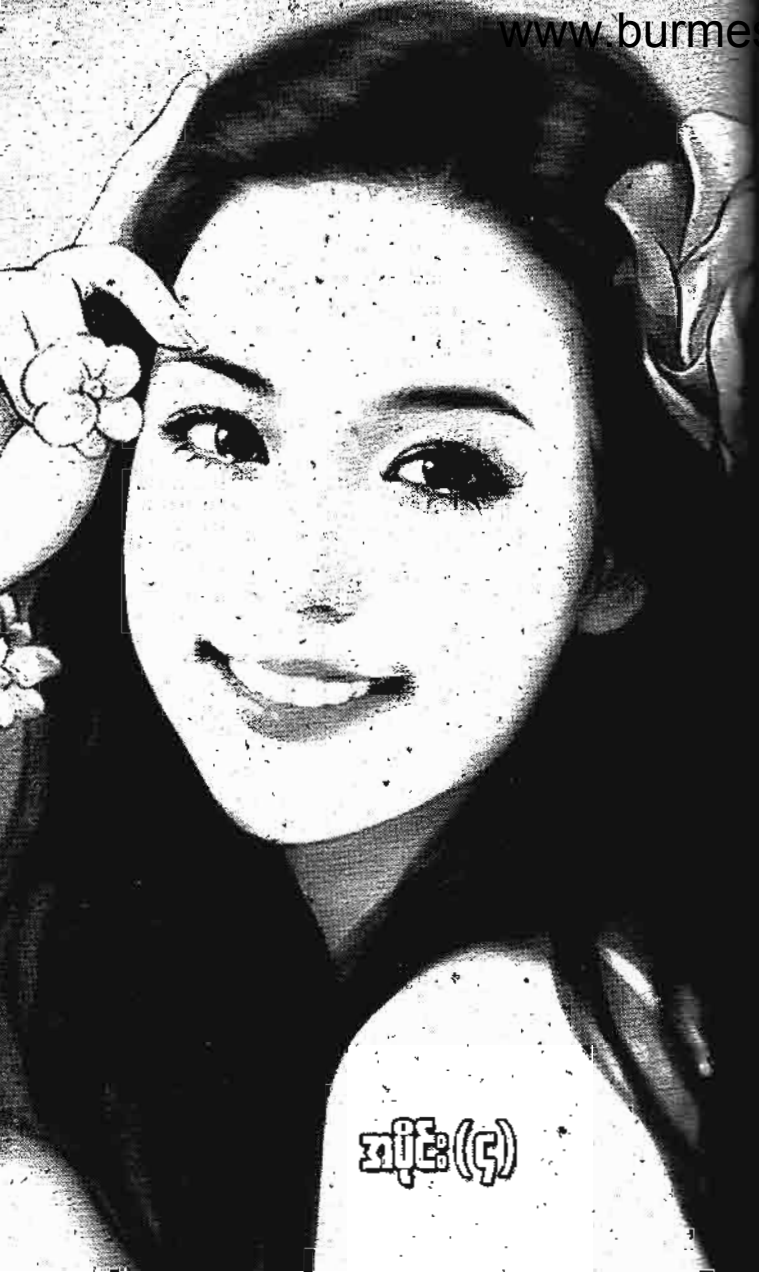
“ကဲပါလေ မေမေတို့မှာလည်း သားတစ်ယောက်တည်း
ရှိတော့တာဆိုတော့ သားကိုမခွဲနိုင်ဘူး။ သူ့မျက်နှာမမြင်ရဝေ
မယ့် သားမျက်နှာကိုတော့ နေ့စဉ်တွေ့ချင်တယ်၊ မေမေပဲ စိတ်

လျော့ဖို့ ကြိုးစားမှာပါ။ ခုလို ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးကိစ္စတွေ
ဘာတွေ စီစဉ်မေးတဲ့အတွက် . . မေမေက ကျေးဇူးတင်တဲ့အ
ကြောင်းတော့ ပြောပြလိုက်ပါ။ ကဲကဲ . . သားနားတော့ . . ”

မိခင်ပြန်သွားသည်။
မိခင်စကားအသွားအလာအရ အခြေအနေတွေ အား
လုံးကောင်းလာသည်။ ဝမ်းသာစရာလား ဝမ်းနည်းစရာလား သူ
တွေ့တတ်။ ရင်မှာ နာကျင်စွာခံစားနေရတာတော့ သေချာ
သည်။ ထိုအနာတရသည် ဘယ်တော့မှ ပျောက်နိုင်လိမ့်မည်
တုတ်ချေ။

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း (၄)

အခန်း(၂၅)

“မ...မ...လား”

“ဟုတ်တယ်... မပါမောင်”

“တော်သေးရဲ့မရယ်၊ မောင်လန့်သွားတာပဲ နေ့ခင်း ဖုန်း
ဆက်တော့ မ မူးလဲလို့ဆေးခန်းသွားတယ်ဆိုလို့ ခုကော ဘယ်
ထဲ နေကောင်းသွားပြီလား”

ရှုမငြီး ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ရောထွေးကာ

“မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်းလာသည်။ ဘုန်းလက်ရုံးဆီ
အကြင်နာစကားတွေကို သူ့ကြားနေရပြီ။

ဒါ ဟန်ဆောင်စကားတွေ မဟုတ်နိုင်။

ရင်ထဲကစကားတွေပါ။

သူ့ကို ဘုန်းလက်ရုံး သံယောဇဉ်ရှိနေပြီဟု သိလိုက်ရ
သဖြင့် ရှုမငြီး မျက်ရည်ကျသည်အထိ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟင် . . မပြောလေ၊ အမှန်တိုင်းပြောပါမောင်သိချင်
တယ်”

“တို့လေ ခုမောင့်တိုက်ခန်းလေးမှာပါ။ မောင်သွားတာ
တစ်လရှိပြီနော်”

“ဒီနေ့ပဲပြီးပြီ လေယာဉ်လက်မှတ်ရတာနဲ့ ပြန်လာမှာ
ပြောလေ မဘာဖြစ်တာလဲ ဖျားတာလား”

ဘုန်းလက်ရုံး၏ စိုးရိမ်တကြီး အလောသုံးဆယ်လေ
သံက ရှုမငြီးကို ပို၍လွမ်းဆွေးအောင် ပြုစားနေသလိုပင်။

“ဟုတ်တယ် လွမ်းဖျားပါမောင်၊ မောင့်ကိုလွမ်းလို့ အိမ်
လို့မပျော်ဘူးစားလို့လဲမဝင်ဘူး၊ အဲဒါ အားနည်းပြီး မူးလဲသွား
တာပါမောင်၊ မ မျှော်လင့်သလိုဖြစ်မလာတော့ ဝမ်းနည်းတယ်”

“မက ဘာကိုမျှော်လင့်တာလဲ”

ရှုမငြီး ရုတ်တရက်မပြောရဲ။ ရှက်ရွံ့သလိုလိုပင်။

“ပြောလေ . . ”

“အိုဂျီနဲ့သွားပြမိတယ် . . ”

တစ်ဖက်မှ မပီသသော အာမေဇိုတ်သံတစ်ခု ကြား
သိုက်ရသည်။

“မောင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ခိုင်မှာတဲ့ လူသားသံယောဇဉ်
ကြီးတစ်ချောင်းရှိမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့”

ဖုန်းလိုင်းပြတ်တောက်သွားသည်။

“ဟင် . . ဟဲလို . . ဟဲလို မောင်မောင်”

ရှုမငြီး အရှူးအမူးပင် ဟစ်အော်မိသည်။ ဖုန်းခလုတ်ကို
ပြန်ဖွင့်ထားပြီး ပြန်ခေါ်နိုးပြန်ခေါ်နိုး စောင့်နေမိသော်လည်း

ဆိုညက ဖုန်းလုံးဝဆက်မလာချေ။

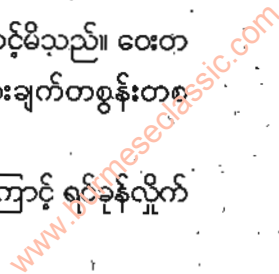
ရှုမငြီး မျက်ရည်စများကိုသာအဖော်ပြုရင်း အိပ်စက်
သိုက်ရသည်။

မိမိစကား၌ဘာများအမှားပါသွားသနည်းကို စဉ်းစား၍
မရချေ။

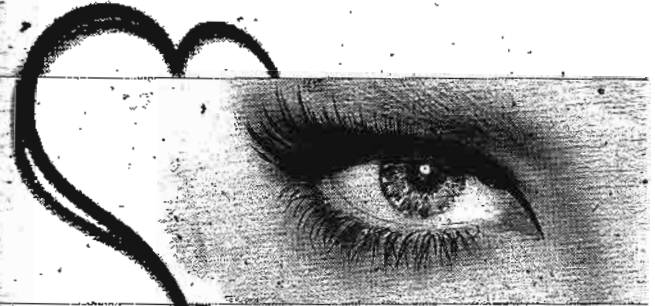
မိမိ သူ့အပေါ်နှောင်ဖွဲ့ဖို့ကြိုးစားခြင်းကို သူမကြိုက်ဘူး
လား . . သူ့ကကော ဘာဖြစ်၍ညတိုင်းလိုလိုဖုန်းဆက်ကာ မာ
ကြောင်းသာကြောင်းမေးရသနည်း။ သုံးစွဲပုံနာမ်စားများကလည်း
မနှင့်မောင်ဟု တာကြောင့်သုံးနေရသနည်း။

ဘုန်းလက်ရုံးထဲမှအချစ်ကို သူ့မျှော်လင့်မိသည်။ ဝေးတ
သက်သက်ဆိုသလို ဘုန်းလက်ရုံးထဲမှ ခံစားချက်တစွန်းတစ
တို့ကို သူတွေ့မြင်နေရပြီ။

ပြန်တွေ့ရတော့မည်ဟူသောအသိကြောင့် ရင်ခုန်လှိုက်

မောခြင်းနှင့်အတူ ရှုမငြီးပျော်ရွှင်သွားသည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ
တပွေ့တပိုက်ကြီးနှင့် ချစ်ရသူခင်ပွန်းသည်အား စောင့်မျှော်ရမ
တော့မည်။

အခန်း(၂၆)

မျက်နှာလေးအနည်းငယ်ချောင်သွားသည်မှအပ အလှ
ပျောက်သော ရှုမငြီးကို သူ ခိုးကြည့်မိသည်။

“မောင် အသားပိုဖြူလာတယ်”

နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်သော်လည်း မောင်ဟုပင်သုံး
ခြင်း အပေါ်၌ သူကျေနပ်စွာခွင့်ပြုလိုက်မိသည်။

သူကတော့ ‘မ’ဟုသုံးစွဲရမည်ကို ရှက်သလိုလိခစားနေ

ရသည်။

“ဒီလိုဘာနဲ့မလာဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မောင်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စကားပြောချင်လို့၊ မောင်ဒီနေ့ပြန်ရောက်မယ့်အကြောင်း ဘယ်သူ့တို့အသိပေးမထားဘူး”

ဘုန်းလက်ရုံးရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဖယ်လေ... ဒါဖြင့် မောင်မောင်းမယ်”

“နိုး... နိုး၊ မောင် လိုင်စင်ယူမလာဘူး အေးအေးဆေးဆေးပဲထိုင်စီးပါမောင်ရယ်”

မိန်းမတစ်ဦး၏ သာယာပျော့မြောင်းစွာ ပြောတတ်သော အတတ်ပညာတစ်ခုသည် ဆွဲအားတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူမယုံကြည်ခဲ့။ ယခုတော့ ထိုနူးညံ့ညင်သာမှုလေးတွေကို သာယာတတ်လာပါလား။

ဒါသာယာတာပါ။ အချစ်မဟုတ်နိုင်ဟု သူ့ကိုသူ့အားတင်းလိုက်သည်။

“မောင်ကို ခွင့်ပန်စရာကိစ္စတွေ ရှိနေသေးတယ်”

ယောက်ျားကိုအထင်မသေးဘဲ ဦးစားပေးလိုက်ခြင်းကို ကပဲ သူ့အတွက် နောက်ဆုတ်ပေးရအောင် ဖန်တီးနေသကဲ့သို့ပင်...။

“ဘာများလဲ...”

“ရွှေတောင်ကြားမှာရှိတဲ့ မောင်ရဲ့ခြံကို ကျွန်မ စတင်

ဆောက်နေပြီမောင်...”

“ဟင်... ခင်ဗျား”

သူ့ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်သွားသည်။

သို့သော်...

“မောင် စိတ်ဆိုးသွားသလား မောင်ကိုခွင့်မတောင်းဘဲ ကျော်လုပ်မိတဲ့အတွက် ခွင့်လွတ်ပါ။ မောင် ကျွန်မကြောင့် အနေအထိုင်ဆင်းရဲသွားတာ ကျွန်မ မကြည့်ရက်လို့ပါ”

“ဘယ်သူ့ငွေနဲ့ဆောက်တာလဲ”

ယောက်ျားမာနဖြင့် သူမေးလိုက်မိသည်။

“မောင်ရှယ်ယာအမြတ်နဲ့ စဆောက်တာပါ။ မောင်က ကျွန်မကို GP လွှဲထားတော့ လုပ်ရတာ အဆင်ပြေသွားတယ်၊ ဒီအတွက် မကိုခွင့်လွတ်ပါနော်မောင်”

“ခင်ဗျားအနေဆင်းရဲတဲ့အတွက် ဆောက်တာကို လက်ခံတယ်၊ ကျုပ်အတွက်ကတော့ အရေးမကြီးဘူး”

သူ စိတ်ထဲမကျေနပ်ချင်။

သို့သော် ရှုမငြီး၏ နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် သူ့ရင်အစုံ ပွင့်ထွက်မတတ်ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“မ အံ့တွက်ဆို ခုလိုတိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မောင်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲနေရတာကို ပိုကျေနပ်တယ်၊ မောင်ရဲ့အသံ မောင်ရဲ့ရုပ်ကို အနီးကပ်မြင်တွေ့နေရတဲ့အတွက်ပါ။ ဒါပေမယ့် နောင်ကျွန်မသာဘုန်းလက်ရုံးလေးတွေနဲ့ဆိုရင်တော့ သိပ်ကျဉ်းနေမှာကို

“စိုးရိမ်မိလို့ပါမောင်”

ဘုန်းလက်ရုံး မျက်လုံးအစုံကို ကမန်းကတန်းမှိတ်လိုက် ပြီးနောက် ကူရှင်သို့မှီချလိုက်သည်။ အတင်းတိုးဝှေ့ထွက်လာ မည်ဖြစ်သော ကြေကွဲပွင့်တို့ကို ရှုမငြီး မမြင်စေလို။

ရင်မှာ နှင့်သီး နာကျင်ဝေဒနာတို့၏ နှိပ်စက်မှုကို ခါးသီး စွာခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟင် မောင်...”

ကားသည် အရှိန်လျော့နည်းသွားပြီး တစ်နေရာရာ လမ်းဘေး၌ ထိုးကပ်ရပ်လိုက်ပုံရသည်။

“မောင်... မောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းဘူးလား မောင်”

နုထွေးညံ့သက်သော လက်ကလေးက သူ့နဖူးပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ ဆတ်ခနဲတုန်လှုပ်သွားသည်။

သူ သတိဝင်လာသည်။

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။ စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေသော မျက်ဝန်းက သူ့ဘဝကို ဒုက္ခပေးခဲ့သည်မိန်းမ၏ အရက်စက်ဆုံး မျက်ဝန်းပါ။ ဒီမျက်ဝန်းပိုင်ရှင်မိန်းမအပေါ် သူ ဘာကိစ္စတွယ် တာရသနည်း။

“ဖယ်စမ်းကွာ အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားကိုကျုပ်မှန်း တယ်”

လက်ကိုပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆတ်ခနဲ

ဆင်းခဲ့လေသည်။

နောက် အသင့်ပြေးလာသော Taxi တစ်စီးကိုလှမ်း တားလိုက်သည်။

“မောင်...”

သူ့နောက် ပြေးဆင်းလိုက်ကာခေါ်သော ရှုမငြီးကို သူ ဥပေက္ခာပြုလိုက်သည်။

Taxi ပေါ်တက်ကာ တံခါးကို ဂျိုင်းခနဲပိတ်ပြီး။

“မောင်... မြန်မြန်မောင်”

“ဘယ်ကိုလဲ ဆရာ”

“ခြောက်မိုင်ခွဲ...”

ရှုမငြီး ကားနောက်မှလိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

လိုက်ပါစေစမ်း။

မိုးမြေဆုံးအထိ မိမိအပါး၌ အမြဲတစေလိုက်ပါနေနိုင် မည်လား။

အခန်း(၂၇)

အိမ်ရောက်တော့ သူ့အံ့အားသင့်သွားသည်။ မိဘနှစ်ပါး ပြန်ရောက်နေကြသည်။

ခြံစောင့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးရန် မှာကြားပြီးဖြစ်သဖြင့် စိတ်ချစွာနေနိုင်သော်လည်း သူ့လက်ထဲ ဘာပစ္စည်းမှပါမလာ။ Taxi သမားကို ကားခရုင်းစရာပင် မရှိသဖြင့် ခြံစောင့်ဆီက ယူပေးလိုက်ရသည်။

သူ့ခြံတံခါးပိတ်ပြီးချိန်၌ ရှုမငြီးကားရောက်လာသည်။
“လုံးဝဖွင့်ပေးနဲ့ . . .”

ကားဟွန်းသံကြားလိုက်ရသည် ကြာရှည်တော့မဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသေးသည်။ သူ့ကိုချစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့်တော့ သူ့၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုဦးညှာကာ . . . ဟွန်းကြာရှည်စွာတီးလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူယုံကြည်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . သား ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ . . .”

“ခဲပဲ မေမေတို့ကော . . .”

“မနေ့က . . .”

“အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ကားကော . . .”

သူဘာမှမရှင်းပြချင်။ ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည်။ ရှုမငြီးဖုန်းဟု သူ့အတတ်သိလိုက်သည်။ မိဘတွေ ချီနေသည်ဆိုတော့ ပြဿနာမတက်ချင်သဖြင့် . . .

“နေနေ . . . သားကိုင်မယ်ဖေဖေ . . .”

ဖုန်းကိုင်တန်ပြင်လိုက်သော ဖခင်ကို သူလှမ်းဟန့်ကာ တမန်းကတန်း သွားကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို . . .”

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် . . .

“မောင် . . .”

www.burmeseclassic.com

ဦးသံနှင့်အတူ အသံကံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ချစ်သူ၏ ပြောပြမှုကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွားပြီထင်ပါသည်။

“မလား မေမေတို့ပြန်ရောက်နေပြီ မောင် သူတို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ညစာစား စကားပြောပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အိမ်မှာပဲပြန်စောင့်နေ . . ဒါပဲကွာ”

သူ ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ မိဘများ၏ အကဲခတ်နေသောမျက်လုံးကို သူရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သား . . ဘာဖြစ် . . .”

မိဘနှစ်ပါး၏ လေသံကတပြိုင်နက်ထွက်လာသည်။

သူ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“သားတို့ချင်းကိစ္စ . . .”

“ကဲ . . ထားပါ။ ဂျပန်ကကိစ္စတွေ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“ကဲ . . ဒါဖြင့် ရေချိုး တအောင်နားပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ရင်ထဲအနည်းငယ် သက်သာရာရသွားသည်။ အပေါ်ထပ်ပြေးတက်ခဲ့ပြီး ပြုတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်ချိန်၌ ကားသည်နောက်ဆုတ်ကာကွေ့ပြီး ပြန်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားသည် သူ၏ Land Cruiser ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ရှုမငြီး ကားဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ရောင်းလိုက်ပြီလား။ ဒီမိန်းမ ဘာတွေလုပ်နေသနည်း။

“လူလေး”

“ဟင် . . ဒေါ်ကြီး လှလို့လို့ပါလား၊ လက်ဆောင်တွေကိုနောက်နေ့မှလာမို့တော့မယ် . . .”

“လူလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ . . .”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မဖြစ်ရင် အိမ်ပြန်ခင် ဦးဘအိုဆီ အရင်ဝင်သွားလိုက်နော် . . .”

ဘုန်းလက်ရုံး ဒေါ်ကြီးညိုကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ကြီးညို မလိုအပ်ဘဲစကားကို အပိုမပြောတတ်ကြောင်းသိသည်။

“နောက်နေ့မှ ပစ္စည်းတွေနဲ့ကန်တော့ရင်း သွားတော့မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း . . မိန်းကလေးအပေါ် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ရန်မရှာပါနဲ့၊ မိန်းကလေးက သားကိုသိပ်ချစ်ရှာတာကဲကဲ . . လူလေးအတွက် အကျိုးထုတ်ပေးခဲ့ပြီ ရေချိုးပြီး ဆင်းလာခဲ့နော် . . .”

“ဟုတ် . . .”

ဘုန်းလက်ရုံးခံစားနေရသော ဝေဒနာတို့ အနည်းငယ် လျော့ပါးသွားသည်နှင့် ရှုမငြီးထံပြေးသွားချင်စိတ် ပျက်ပြစ်ပေါ်လာ

သည်။ ထမင်းကို တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း စားလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲသား၊ မင်းမိန်းမ ထွက်မပြေးပါဘူး”

“ဟို. . သားဘာမှမယူလာခဲ့ရလို့၊ နောက် ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လိုတင်မလဲလို့”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“လေယာဉ်ကွင်းကနေ ဒီကိုတန်းဝင်လာတာ မေမေတို့ က သူ့ကိုမမြင်ချင်ဘူးဆိုတော့ သားမခေါ်ရတာရယ် မေမေတို့ ကိုလည်း အရင်ဆုံးတွေ့ချင်တာရယ်ကြောင့်”

“သာဓုသာဓုသာဓုပါ။ ကဲ. . ပြန်တော့သား မေမေတို့ လည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် ဆုံးမနေပါတယ်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ သားမိန်းမကို ခွင့်လွှတ်လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ. . အခု လောလောဆယ်တော့ ရင်ထဲနာနေသေးလို့ပါကွယ်”

ဘုန်းလက်ရုံးအတွက် အတိတ်သည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဖြစ်လာပြန်သည်။ မေ့၍မရနိုင်သောကိစ္စများပင်။

သို့သော် မှောင်စပျိုးစ ညီအစ်ကိုမသိတသိအချိန်တွင် ရှုမငြီးရှိရာသို့ မောင်ထွေးတို့ပြန်ပို့ခိုင်းရလေသည်။

သူမနေနိုင်ပါ။ နှစ်လနီးပါးခွဲခဲ့ရသောနေ့ရက်များက သူ့နှလုံးသားကို နှိပ်စက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ယခုတစ်ဖန်ပြန်နှိပ်စက်ဦးမည် ဆိုပါက သူ အလွမ်းဝေဒနာကို မခံစားချင်တော့ပါ။ ။

အခန်း(၂၀)

ဒေါ်ကြီးညိုဖုန်းဆက်ထားမှုကြောင့် ဘုန်းလက်ရုံးပြန် လာပြီဟု သိလိုက်ရချိန်၌ ရှုမငြီး ဝမ်းသာသွားသည်။ မှီအစ်နေ သောမျက်နှာကို မျက်နှာသစ်ကာ သနပ်ခါးရေကျနှင့်ဖုံးကွယ် လိုက်သည်။

ထမင်းပွဲကို ဘာတွေလိုအပ်သေးသနည်း ကြည့်လိုက် သည်။ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံမြည်လာချိန်၌ တဒိတ်ဒိတ်ရင်

www.burmeseclassic.com

ခုန်သံကိုပင် ကျယ်လောင်စွာကြားလိုက်ရသည်။

တံခါးကို အပြေးအလွှားသွားဖွင့်လိုက်ချိန်၌သူ့ကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက မျက်ရည်က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

ကိုယ်ကိုမုန်းပါသည်ဟု ကြွေးကြော်ထားသော ယောကျ်ား၏ရင်ခွင်ကို တိုးဝင်ကာ အားရပါးရင်ချလိုက်မိသည်။

တွန်းဖယ်ပြီး ရိုက်ချင်ရိုက်ပါစေတော့... ကိုယ်က ချစ်ရသည်ပဲ။

သို့သော်...

အတန်ကြာသည်အထိ သူ့ထံမှတုန်ပြန်မှုမရ ပြန်လည်ထွေးပိုက်ခြင်းမရှိသလို တွန်းထုတ်ခြင်းလည်း မရှိသောအခါ ရှုမငြီး သောကကြေပျက်သွားပြီး ဘုန်းလက်ရုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်သီးနှစ်ဖက်ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားသော ဘုန်းလက်ရုံးကို ထိတ်လန့်စွာတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်... မောင်...”

မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်များတသွင်သွင်စီးကျလျက်ပါလား။

ရှုမငြီး သူ့ရင်ခွင်မှခွါထွက်လိုက်သည်နှင့် သူသည် ကမ္ဘာ့ရှုထိုးပင် အပေါ်ထပ်ပြေးတက်သွားသည်။

ရှုမငြီး တံခါးနှစ်ထပ်ကို သေချာစွာပိတ်ပြီးမှ ဘုန်းလက်ရုံး နောက်သို့ပြေးလိုက်နိုင်သည်။

“မောင်မောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကိုပြောပါလားမောင်”

မှောက်အိပ်နေသော ဘုန်းလက်ရုံးကိုဆွဲထူရန် ကြိုးစားသိတ်သည်။ ဘုန်းလက်ရုံး အလိုက်တသင့်ပင်ပါလာပြီး သူ့ရင်ခွင်၌မျက်နှာအပ်လိုက်သည်။ ရှုမငြီးက မိခင်ကရင်သွေးကိုပိုက်ထွေးလိုက်သည့်အလား ထွေးပိုက်လိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ သူ့ငြိမ်သက်သည်ပြီးနောက်...

“ကျုပ်အရက်သောက်ချင်တယ်...”

“သောက်လေမောင် အဆင်သင့်ပဲ၊ ရေခဲလည်းရှိနေတာပဲ၊ အတော်ပဲ မလည်းထမင်းမစားရသေးဘူး မောင့်ကိုစောင့်နေတာ”

ယောက်ျားမာနကတော့ ရှိနေသည်။ မျက်ရည်များကိုသူ မမြင်တွေ့စေရန် ဘယ်အချိန်ကများ သုတ်ထားသည်ကို ရှုမငြီး မသိလိုက်ရ။

ထမင်းစားခန်းပြန်ဆင်းလာကြပြီး ဘုန်းလက်ရုံးအတွက် ဝီစကီကို ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

“မကောထမင်းစားလေ...”

“မောင်ကောထပ်စားပါလား”

မိုးလေဝသအခြေအနေ ပြန်ကောင်းလာပြီဟု ရှုမငြီးသိလိုက်သည်။ အခြေအနေထပ်မံမဆိုးရွားစေရန် သတိထားစကား

ပြောရတော့မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ပစ္စည်းတွေဘယ်လိုတင်သလဲ။”

“ကုမ္ပဏီက အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ဝင်ခေါ်ခဲ့ရတာပေါ့၊ အသေးလေးလည်းရှိနေတယ် ရောက်ပြီးမှ ပြန်လွှတ်လိုက်တာ။”

ပစ္စည်းတွေ ဧည့်ခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ပုံချထားသည်။ လက်ရာခြေရာမပျက်။

“စားလေ...”

“မောင် ဘာလိုအပ်သေးသလဲ၊ အမြည်းထပ်လုပ်ဖူးမလား။”

“တော်ပါပြီကွာ၊ အမိ ကျုပ်အပေါ်ဒီလောက်မကောင်းနဲ့ကွာ ကျုပ်က မင်းအပေါ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။”

“မောင် ကျွန်မအပေါ်ကောင်းတယ် တာဝန်လည်းတွေ့လင့်ဝတ္တရားငါးပါးလည်း ကျေပွန်တာပဲ မောင်ရယ်၊ မဘက်ထသာချို့ယွင်းချက်တွေရှိကောင်းရှိနေမှာပါ။ မအမှားရှိရင် မောင်ပြောပါ ကျွန်မချက်ခြင်းပြင်ပါ့မယ်”

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခခယယ ပြောဆိုဆက်ဆံလိမ့်မည်ဟု ရှုမငြီးတစ်သက်တစ်ခါမှ အိပ်မက် မမက်ခဲ့ပါချေသို့သော် အချစ်သည် အရာရာကိုလွှမ်းမိုးသွားနိုင်သည်ကို အဘောပေါက်က အောက်ကျသည်ဟုမထင်။ သိမ်ငယ်သည်လည်း မမြင်တော့အဓိက ချစ်သူစိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။

“မစားလေ”

ကြက်ကုန်းဘောင်ကြီးကျော်ကိုခပ်ကာ မိမိပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် ရှုမငြီးရင်၌ အတိုင်းမဆသောကြည်နူးမှုတို့ တိုက်ခတ်သွားသည်။

“မောင်ကောစားလေ”

“မဝိန်သွားတယ်”

“မောင့်ကိုလွမ်းတာကိုး”

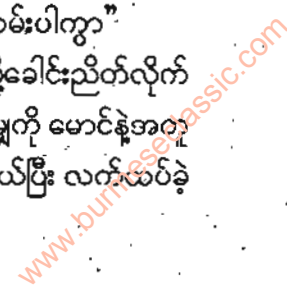
“မရယ် ခင်ဗျားကို ကျုပ်မုန်းချင်တယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် နန်းလို့မရတာခက်တယ်၊ ကြာရင် ကျုပ်ရှားသွားလိမ့်မယ်သိလား”

ရှုမငြီး မိမိကိုရီဝေသောမျက်လုံးအစုံနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ပြောနေသော ဘုန်းလက်ရှားကိုကြည့်လိုက်သည်။ ‘ယမကာလေး အနည်းငယ်ဝင်တော့ နေသာထိုင်သာရှိသွားပုံရသည်။ အရက်မူးသာပါက ကျွဲခိုးပေါ်တော့မည်။’

“မုန်းချင်မုန်းပါမောင်၊ မောင့်ကို အရှူးတော့အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“မောင့်ကိုမချစ်နဲ့ကွာ မောင့်ကိုမုန်းလိုက် နာကြည်းလိုက်တော့ မောင်နဲ့ကွာရှင်းဖို့ မတောင်းဆိုလိုက်စမ်းပါကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမောင် မမောင့်ကိုယူဖို့ခေါင်းညိတ်လိုက်တာတည်းက မောင့်ရဲ့ဆိုးမွေကောင်းမွေမှန်သမျှကို မောင်နဲ့အတူဘူ သေတပန်သက်တဆုံး ခံစားသွားဖို့ရည်ရွယ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာပါ”

“မောင့်လိုလူကို ချစ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် အမိနှလုံးသားထဲ တစ်သက်လုံးအကျဉ်းချုပ်လိုက်မယ်ဆိုကွာ”

ယစ်ရွှေရည်ဆိုသည့်အတိုင်း ပိုက်ထဲသို့ပင်ရောက်ပြီး မကြာခင်၌ရစ်လေပြီ။

“ဟုတ်တယ်လေ မတစ်သက် မောင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ ကိုမှချစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မနှလုံးသားဟာ မောင့်အ တွက်ပဲဆိုပြီး အကျဉ်းချသောခတ်ထားလိုက်ပြီ”

“မ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုကွာလိုက်တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်၊ ကျွန်မကို မောင် ဘဝတစ်သက် တာအလုပ်အကျွေးပြုဖို့ ကျွန်မယားတစ်ယောက်အဖြစ် သိင် ပိုက်ထားတာဆို မောင်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားကို ကျုပ်သိမ်းပိုက် ထားတာ၊ ခင်ဗျားဘဝထဲ အကျဉ်းချထားတာ၊ ဒါပေမယ့် ဒါပေ မယ့် မဖြစ်တော့ဘူး ခင်ဗျားကို ကျုပ်သနားတယ်၊ ခင်ဗျားထံ ကျုပ် ချစ်တယ်၊ ကျုပ်ကို ကွာလိုက်တော့ဗျာ...”

ပြောရင်း... မျက်ရည်ကျလာသည်။

“မောင် မူးနေပြီ တော်တော့နော်”

“မတော်ဘူးဗျာ ခင်ဗျားဖယ်ဗျာ သောက်ဦးမယ်”

“အနားယူပါတော့ မောင်ရယ်... အရက်ဟာ ဗိုလ် ကောင်း ကျိုးမပေးကြောင်း မောင်လည်းသင်ခန်းစာတွေရခဲ့ နဲ့ သားနဲ့”

“အဲဒီလို အရက်သောက်အောင် ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ ဟားဟား... ခင်ဗျားပဲလုပ်တာ ခင်ဗျားပဲလုပ်တာမဟုတ်လား ဒေါ် ရှုမငြီး၊ ကိုကိုအရက်သောက်တာ-ခင်ဗျားကြောင့်... ခု ကျုပ် အရက် သောက်တာလည်းခင်ဗျားကြောင့်...”

“မောင်...”

“ကျုပ်ကို မောင်လို့မခေါ်နဲ့၊ သွားသွား... ခင်ဗျားဟာ စုန်းမကြီး ကျုပ်ကိုပြုစားတယ်၊ ကျုပ်အစ်ကိုကိုပြုစားတယ် ကျုပ် ကိုမိသားစုဘဝပျက်ရတာ ခင်ဗျားကြောင့်... ခင်ဗျားကြောင့်... ခင်ဗျားကို သိပ်မုန်းတယ်... မုန်းတယ် ဘယ်တော့မှ မကျေနပ် ဘူးသိလား”

ပြောပြောဆိုဆို ယိမ်းယိုင်နေသောသူ့ကို ဖက်တွဲပြီး တုတင်ပေါ်ရောက်အောင်ပို့ဆောင်ရသည်မှ မလွယ်ကူ။ ရှုမငြီး ဘဝ၌အရက်သောက်သော လင်ယောက်ျားတစ်ဦးကို တွဲရလိမ့် မည်ဟုလည်း အိပ်မက်ပင်မမက်ဖူးခဲ့ပါချေ။

“ခင်ဗျားကိုမုန်းတယ် ကျုပ်တို့ဘဝပျက်ခဲ့တာ ခင်ဗျား ကြောင့်၊ ကျုပ်လူညွန့်တုံးခဲ့ရတာ ခင်ဗျားကြောင့် ဒေါ် ရှုမငြီး ခင်ဗျားကို ကျုပ်သိပ်မုန်းတယ်မုန်းတယ်... မုန်းတယ်မုန်း...”

ရှုမငြီး မုန်းတေးကို ရွတ်ဆိုရင်း အိပ်ပျော်သွားသော ဘုန်းလက်ရုံးကိုကြည့်ကာ ရှုမငြီးသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ရှုမငြီးရင်ထဲ သံသယဝင်လာသည်။ ထိုသံသယက... ‘ကျုပ်လူညွန့်တုံးခဲ့ရတာ ခင်ဗျားကြောင့်’ ဟူသောစကားပင်...။

ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သနည်း။

ဘုန်းလက်ရုံးကို နေသားတကျဖြစ်စေရန် ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်။ အအေးမပတ်စေရန် သုတ်ပေးပြီး အကိုပါလဲလှယ်ပေးလိုက်သည်။

နောက် အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ ဘုန်းလက်ရုံးဘေးတွင် အိပ်စက်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုညက ဘုန်းလက်ရုံးထုံးစံအတိုင်း အိပ်မက်ဆိုးမက်ဟန်တူသည်။

လန့်အော်ပြီးနိုးလာခဲ့ရာ ရေတိုက်ပေးရင်း..

“မောင်အိပ်မက်ဆိုးမက်ပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်မရယ်၊ မောင် အဲ့ဒီအိပ်မက်ဆိုးကနေလွတ်မြောက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မောင် သေမှပဲရမှာ..”

“မောင်ဘာကြောင့် ဒီလိုအားလျော့တဲ့စကားမျိုး ပြောရတာလဲ၊ မောင်ဟာ အလုပ်လုပ်ရင်လည်း ရဲရင့်ပြတ်သားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ မောင် စိတ်ဓါတ်ခိုင်မာရဲရင့်ပါလျက်နဲ့”

“မ မသိတာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မောင်ကို မနားမလည်စေချင်ဘူး၊ ကဲ.. မလည်း မောင်အတွက် စိတ်ရောလူပါပင်ပန်းနေပြီအိပ်တော့နော်”

ရှုမငြီးအတွက်တော့ ချမ်းသာသူနှင့် ခုကွဆင်းရဲကို တလှည့်စီခံစားနေရသော ဘုံဘဝတစ်ခုကို အရှင်လတ်လတ်

ရောက်ရှိနေသည့်အလားပင်၊ ယခုတော့လည်း ဘုန်းလက်ရုံးသည် စောစောတ သူမဟုတ်သည့်အလားပင်..။

ရှုမငြီး သက်ပြင်းသူခိုးလေးချုပ်၊ ချစ်ရသူ၏ရင်ခွင်သို့ တိုးဝင်ခဲ့လို့လိုက်လေသည်။

ဘုန်းလက်ရုံးကလည်း လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးကြောက်သည့်အလား တင်းကြပ်စွာပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်ကို ကြည်ကြည် မွေ့မွေ့လေးခံစားရင်း ရှုမငြီးခံစားခဲ့ရသော သောတဒုက္ခဆင်းရဲတို့ တဒင်္ဂတော့ ပျောက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၂၉)

ရှုမငြီး ရိက္ခာနှင့်လွင်မာတို့နှင့်အတူ ဈေးဝယ်ထွက်သည်။

“ရှင်ဝယ်တာတွေက ရှင့်အတွက်မပါဘဲ ယောက်ျားအတွက်ချည်းပါပဲလား”

“မောင်ကလည်း ကျုပ်အတွက်ချည်းပဲ ဝယ်လာတာကိုး အေ. . ကျုပ်ကလည်း မောင့်အတွက်ပြန်ဝယ်တာပေါ့. . ”

“အမလေး. . သဲကြကဲကြပါပေ့. . ”
“ဪ. . အမေနှစ်မေအတွက် ဝယ်ရဦးမယ်”
“ကျုပ် မရှင်းလို့မေးရဦးမယ်ရှင်တို့ Wedding ကကော ဒီနှစ်လုပ်ဖြစ်ဦးမှာလား၊ ကလေးကင်ပွန်းတပ်နဲ့ ရောကြတော့မှာလား”

ရှုမငြီးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘုန်းလက်ရုံး၏ အတွင်းအဖွဲ့တို့ကို သရုပ်မခွဲနိုင်သေး။ မိမိအပေါ် ချစ်လိုက်၊ မုန်းသည်ဟုကြေငြာလိုက် ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို ထိုကိစ္စဘယ်လိုလုပ်ပြောရမည်နည်း။

မေမေတို့ဆီသွားလျှင်လည်း မေးကြသည်။ လူသိရှင်ကြား တရားဝင်လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ထပ်ပြီးရုံနဲ့တင် လုံလောက်ပြီဟု ထင်ထားသည်။

သို့သော် နှစ်ဦးစလုံး၏ အလုပ်အကိုင်အရကော ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟအသိုင်းအဝိုင်းအရပါ အင်အားကကြီးမားနေသည်။ မိဘများက လုပ်ပေးချင်ကြသည်။

“သမီး ညည်းယောက္ခမတွေ ပြန်ရောက်နေပြီဆို၊ ကျုပ်တို့ကိုလာမတွေ့တာ ဘာသဘောလဲ၊ သံရုံးမငှားဖြစ်တဲ့အိမ်မှာ သူတို့ကနေပြီး ညည်းတို့လင်မယားကို ခေါ်မထားတာကတော့ ဘာသဘောလဲ”

မိခင်ကလည်း မျက်စိပွင့်နားပွင့်နေသူဆိုတော့ မကျေနပ်ချက်တွေ များနေသည်။

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ မောင်နဲ့သမီးက လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်ကြလို့ပါ”

“အိုး.. အိမ်ကြီးကလူတစ်ရာလောက် နေတာတောင် ပျောက်နေနိုင်တဲ့အိမ်မျိုးမှာ မလွတ်လပ် ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ ယူတ္တိမတန်ပါဘူး၊ ညည်း မေမေကို တစ်ခုခုဖုံးကွယ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးမေမေ”

မနက်ကတင်.. မိခင်နှင့် ထိုကိစ္စ အချေအတင်ဖြစ်ရသည်။

ယခု သူငယ်ချင်းတွေက လာပြန်ပြီ တချို့။

“ရှင်ယောက္ခမတွေ ပြန်ရောက်လာတော့ သံရုံးမငှားဖြစ်တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ရှင်တို့ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မနေကြတာလဲ”

“လွတ်လပ်ချင်လို့ဟေ့၊ နှစ်ယောက်ထဲနေချင်လို့ ရှင်းပြီလား”

“ရှင်တို့ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ကိုင်း Wedding ကကော နှစ်ဘက်မိဘရှိနေပြီဘာ ဖြစ်လို့မလုပ်သေးလဲ..”

“ဒါ ပကာသနအလုပ်ပါ၊ ကျုပ်ကော မောင်ကော မကြိုက်လို့ ရှယ်ယာအမြတ်တွေပေါ် တဲ့နေ့မှာ ကျုပ်တို့မင်္ဂလာဦး ဝါနအဖြစ် အလှူအတန်းတွေလျှောက်လုပ်မလို့ စိတ်ကူးထားလို့ ရှင်းပြီလား”

ရှုမငြီး စိတ်ရင်းအမှန်အတိုင်း ပြောချလိုက်သည်။ ထိုကိစ္စ ဘုန်းလက်ရုံးနှင့် တစ်ခါမှ မဆွေးနွေးဖြစ်ကြသေး။

“ရှင်မှာတော့ ဆင်ခြေချည်းပဲ၊ ဒါထက် ဂျူနီယာဘုန်းလက်ရုံးရောက်လာမယ့် အလားအလာကော ရှိပြီလား”

ရှုမငြီးရင်ထဲ မောဟိုက်သွားသည်။

အရိပ်အယောင်မျှမမြင်သေး။ သူငယ်ချင်းဒေါက်တာရီ တာကို အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်သည်။

“မမြင်ရသေးဘူး ကျုပ်ဆီမှာ ချို့ယွင်းချက်ရှိနေလို့လား”

“ရှင်မှာလည်း အန်တီသန်းတစ်ယောက်လုံး ရှိနေရဲ့နဲ့ ကွာ သွားစမ်းသပ်ပါလား”

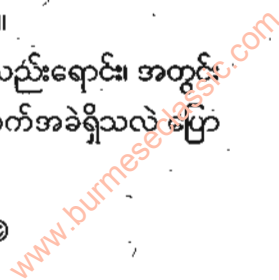
“ကျုပ်ရှက်လို့..”

“မရှက်ပါနဲ့ ယောက်ျားတော့ယူတတ်ပြီ၊ ကဲ ဒီနေ့ ရှင်အဲ့ဒီကိစ္စ အရင်လုပ် ကျုပ်တို့လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

ရှုမငြီး သူငယ်ချင်းများ၏အကူအညီနှင့် ဒေါက်တာဒေါ်သန်းသန်း၏ အထူးကုဆေးခန်းသို့ရောက်ခဲ့သည်။ စစ်ဆေးမှုများအတွက် လိုအပ်သည်တို့ကိုယူထားပြီး နောက်နေ့ထပ်ချိန်းလိုက်သည်။

ထိုကိစ္စ ဘုန်းလက်ရုံးကိုမပြောရဲ။

“ရှင်နော် ယောက်ျားရပြီးမှ ကားလည်းရောင်း၊ အတွင်းပစ္စည်းတွေလည်း ပွန်းပဲ့နဲ့၊ ရှင်မှာ ဘာအခက်အခဲရှိသလဲ ပြောစမ်းပါဟာ..”

ဘုန်းလက်ရုံး၏ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သူငယ်ချင်းများကို လုံးဝဖွင့်မပြောခဲ့။

“ရှင်တို့မသိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းလည်ပတ်တဲ့အခါ မှာ ငွေအရင်းအနှီး ထပ်တိုးရတဲ့အခါလည်း ရှိတာပေါ့။ မောင်ကို အပူမကပ်ချင်ဘူး”

“လင်မယားဆိုတာ အေးအတူ ပူအမျှ အကောင်းအ ဆိုးမျှဝေခံစားရမှာပေါ့။ ရှင်ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး”

သူငယ်ချင်းများက တိုက်ခန်းသို့ပြန်ပို့ပေးပြီး ပြန်သွား သောအခါမှ ရှုမငြီး အသက်ရှူချောင်သွားလေတော့သည်။

တစ်နေ့လုံး စိတ်မောလူမောဖြစ်ကာ . . အိပ်ရာထဲလှဲ လျောင်းရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

အဘယ်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိလိုက်။ နဖူးပြင်ပေါ်သို့ ညင်သာနွေးထွေးသောအနမ်းနှင့်အတူ ပူနွေး စွတ်စို သောအထိအတွေ့ကြောင့် ရှုမငြီးလန့်နိုးသွားသည်။

ဘုန်းလက်ရုံးပြန်ရောက်နေပြီ။

“ဟင် . . မောင် . .”

အိပ်မှုနံ့စုံမွှားပဲ ဖြစ်နေ၍လားမသိ။ ဘုန်းလက်ရုံး၏ မျက်ရည်ရောပြွန်းသော မျက်ဝန်းအစုံကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမျက်ဝန်းကိုဖုံးကွယ်ဖို့ သူကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“အိပ် . . အိပ် . . မောင်ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

ရှုမငြီးမအိပ်တော့ပါ ခင်ပွန်း၏ ဝေယျဝစ္စကိုလိုက်လုပ်

ပေးသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ မောင်ဖာသာမောင်လုပ်မှာပေါ့”

“ရပါတယ် မောင် . . မ လုပ်ပေးချင်လို့ပါ”

“မရာ . . ခင်ဗျား မောင်ကိုဒီလောက်ဂရုမစိုက်ပါနဲ့” ဟုပြောပြီးနောက် ရေချိုးခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ဟင်းချိုတစ်အိုးတည်လိုက်သည်။ အသေး လေးက အဆင်သင့် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပေးသွားသည်။ အရွက် ကြော်နှင့်ဟင်းချိုကိုတော့ စားခါနီးမှကြော်လှော်ချက်ပြုတ်သည်။

ညနေစာစားသောက်ပြီးချိန်၌ တီဗီထိုင်ကြည့်ရင်း . .

“မ . .”

“ဘာလဲမောင်”

“မကား ဘယ်ရောက်သွားသလဲ . .”

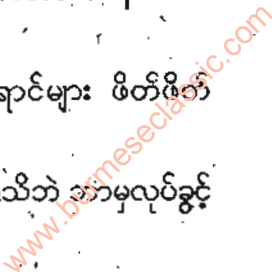
“ရောင်းလိုက်ပြီမောင်”

“မောင်ကုမ္ပဏီအတွက် လိုအပ်တဲ့ငွေတွေကို မဖြည့် လိုက်တာ ဘယ်သူ့ငွေနဲ့လဲ”

“ဖေဖေဆီက ခဏယူလိုက်တာပါ။ အိမ်ထဲကိုက ကား ကငွေနဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတချို့ ထုခဲ့ပြီးဆောက်နေတာပါ။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲမောင်”

ဘုန်းလက်ရုံးမျက်ဝန်း၌ မာနရောင်များ ဖိတ်ဖိတ် တောက်လာသည်။

“မလိုချင်ဘူး အမိဒီကိစ္စကို ကျွန်မသိဘဲ ဘာမှလုပ်ခွင့်

မရှိဘူး။ ကဲ . . ရေးစမ်း မင်းစိုက်ထားတဲ့ငွေစာရင်းတွေ ကား ဘယ်သူ့ဆီရောင်းလိုက်တာလဲ စာချုပ်ပြစမ်း”

ရှုမငြီးက ဒေါသထွက်နေသောဘုန်းလက်ရုံးကို မျက်နှာ ငယ်နှင့်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေက ငါးရာ၊ အဘအိုက ငါးရာပါ။ အဲဒါနောက်လ Export လုပ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်ဆပ်နိုင်မှာပါ အတိုးအရင်းတပြိုင်နက် ဆပ်နိုင်မှာပါ မောင်၊ ဖေဖေအတွက်လည်း အရုံးမရှိပါဘူး ဘဏ် ထားငွေထက် အများကြီးသာလို့ ထုတ်ချေးတာပဲမောင်၊ လုပ်ငန်း သဘောအရ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကားနဲ့ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ကိစ္စကကော . . ”

“ဪ မောင်ရယ်မပြောပြီးပြီကော မောင်နဲ့မ နှစ် ယောက်တည်းဆို အကြောင်းမဟုတ်ဘူး . . နောက် . . ”

“တော်စမ်းကွာ”

ဘုန်းလက်ရုံး စကားစ မခံဘဲ ဝုန်းခနဲထလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကုမ္ပဏီက ရှယ်ယာမြတ်ငွေက နောက်နှစ်လခွဲမှ ကိုး . . အဲဒီတော့မှ ကျုပ်ဆောက်ပေးမလို့ ခင်ဗျား အခုလိုလုပ် တော့ကောင်းသလား၊ ခင်ဗျားမိဘတွေက ကျုပ်ကိုဘယ်လိုထင် မလဲ”

ရှုမငြီး ပြဿနာအဖြစ်မခံ။ ဘုန်းလက်ရုံး မျက်နှာညှိ သည်ကိုမကြည့်ရက်။

“မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မ လောသွားလို့ပါမောင်”

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျားမိဘတွေက Wed- ding လုပ်စေချင်ကြတယ်၊ ကျုပ်မိဘတွေဘက်က သိတဲ့အတိုင်း ခဲ အဲဒီကိစ္စ ကျုပ်ခေါင်းခဲနေတယ်”

“မလည်း ဒီလိုပါပဲဒီနေ့လည်း”

ရှုမငြီးက မိခင်၏ဆန္ဒနှင့် သူငယ်ချင်းများ၏စကားအ ချို့ကို ဖောက်သည်ချလိုက်သည်။

“မေမေတို့က အိမ်ပြန်လာနေစေချင်ကြတယ်”

ဘုန်းလက်ရုံးမျက်နှာ အံ့မှိုင်းဖွဲ့သွားသည်။

“ကျုပ်ဝေခွဲရခက်နေတယ်၊ အဲဒီဝေခွဲရခက်မှုရဲ့ အဓိက ကျုပ်အမိကို ခွဲနိုင်မခွဲနိုင်က အဓိကအချက်ပဲ”

“မောင်ဆိုလိုတာက”

“အမိနဲ့ကွာရှင်းဖို့ . . ”

“အို . . ဟင်အင်း မောင့်ကို ဘယ်တော့မှကွာမပေးဘူး”

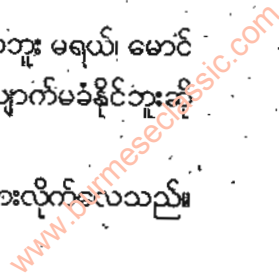
ရှုမငြီး ဘုန်းလက်ရုံးကို ကြေကွဲစွာကြည့်လိုက်သည်။

ဘုန်းလက်ရုံး၏ မျက်ဝန်းရိပ်၌ ကြေကွဲရိပ်တို့က ထင်းနေသည်။

“မောင့်မှာ ဘာပြဿနာရှိနေသလဲမောင်၊ မ ရှင်းရှင်း သိပါရစေ . . . ”

“မောင် ပြောနိုင်တဲ့အင်အားမရှိတော့ဘူး မရယ်၊ မောင် တိုယ်တိုင်လည်း မကို မျက်စိအောက်ကအပျောက်မခံနိုင်ဘူးဆို တာတော့ သေချာတယ်”

ဟု ညင်သာစွာပြောဆိုပြီး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

ရှုမငြီး ခံစားနားလည်သည်က ဘုန်းလက်ရုံး၏ အတွေ့
အဖက်တို့၌ မေတ္တာအင်အား အချစ်အင်အားပါသည်ဟု။

“မောင် မကို ချစ်လို့နေမှာပေါ့”

“အဲ့ဒါတော့ မောင်မသိဘူးမောင်သိတာ မောင် မကို
ခွဲခွါပြီးမနေနိုင်ဘူးဆိုတာပဲသိတယ်”

“မောင်ရယ်. . အဲ့ဒါ အချစ်မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါအချစ်ဆိုရင်တော့လည်း မောင် မကိုချစ်နေတယ်
လို့ ယူဆလိုက်တော့ပေါ့ မရယ်”

သုံးလလောက်ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့တာ လင်မယားနှစ်
ယောက်သည် အချစ်ကို ယခုမှဆန်းစစ်နေကြသည်။ ရှုမငြီး
ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးကာ ကျေနပ်လိုက်သည်။

သေချာပါပြီ မောင်ငါ့ကိုချစ်တယ်. . ဟု။

အခန်း(၃၀)

ဘုန်းလက်ရုံး ဒေါက်တာအုပ်စိုးထံသို့ထွက်ခဲ့သည်။ သူ
စိတ်အစဉ်သည် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသည်။

ဒေါက်တာအုပ်စိုး၏ဖခင် အထူးကုသမားတော်ကြီးက
အငြိမ်းစားယူလိုက်ပြီး သူ့ဆေးခန်းကို ဒေါက်တာအုပ်စိုးအား
အမွေအနှစ်အဖြစ် လက်ဆင့်ကမ်းပေးခဲ့လေသည်။

လူရှင်းချိန်ကို သူ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်

www.burmeseclassic.com

သည်။

“ဟာ.. ညီလေး”

“လူနာကုန်နေပြီ ကိုကိုစိုး၊ ကျွန်တော်နဲ့ နေ့လည်စာ လိုက်စား”

“အင်း.. နှစ်နာရီအချိန်ရတယ်ကိစ္စရှိပြီလား”

“ဟုတ်တယ်ကိုကိုစိုး”

“အေး.. မင်းတို့ညီအစ်ကိုနဲ့တော့ ရေစက်ဆုံ ဆုံနိုင် လွန်းပါတယ်..”

“ဘာလဲ အစ်ကိုလုပ်သူနဲ့က သူငယ်ချင်း၊ ညီလုပ်သူက တော့ မိန်းမလူဘက်လား”

“ဟားဟားဟား.. ကိုယ်က မလုပ်ဘူး၊ ညီလေးကသာ ကိုကိုလက်က လှသွားတာမဟုတ်လား”

ဘုန်းလက်ရုံးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒေါက်တာ အုပ်စိုးက လူကြီးလူကောင်းပီသစွာ အတွင်းမနောကို လှဟမပြ ဘဲ အပြုံးနှင့်ဖုံးကွယ်ထားသည်။ ရင်တွင်းဘာရှိသည်ကို သူတို့ မသိနိုင်။

“ကိုကိုစိုးက မကျေနပ်ဘူးလား”

“ကျေနပ်ပါတယ်ကွာ ချစ်သူချင်း ပေါင်းသင်းကြတာ ပဲ-ဘာမကျေနပ်စရာရှိသလဲ”

“ချစ်သူချင်းလို့ ကိုကိုစိုးက ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

“ဟာ.. ဒါက အလွယ်လေးပါ။ ကိုယ့်တုန်းက လေးဒီ

ခြောက်လလောက် အချိန်ခွဲနေတဲ့သူဟာ မောင်ရွှင်နဲ့ကျတော့ ရက်ပိုင်းအတွင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လို့ ဒီပွဲဖြစ်သွားကတည်းကိုက ရွှင်းနေတာပဲ။ လူတွင်ပါလို့ နွားကျားကိုက်တာပဲ မောင်”

ဘုန်းလက်ရုံးနှင့်ဒေါက်တာအုပ်စိုးတို့ နေ့လည်စာ စား သုံးရန်နေရာကို ဘုန်းလက်ရုံးကပင် ရွေးချယ်လိုက်သည်။

NIKKO ဟိုတယ်ရှေ့အရောက်တွင် သူ၏ကားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူကတော့ သူ့ဖခင်ထံမှကားကို ယူထား လိုက်ပြီး သူ့ကားအား ရှုမငြီးကိုပေးထားလိုက်သည်။ ဖခင်ဘက် တာတော့ မာန်ကျနေပြီး ရှုမငြီးကိုအသိအမှတ်ပြုချင်ပြီ။ သို့သော် မိခင်ကတော့ သားကြီးနှင့်သမီးငယ်အတွက် ပူဆွေးမှုက ဖြေမ ဆည်နိုင်သေးပေ။

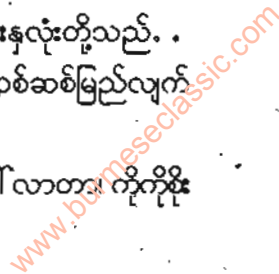
သူကြိုတင် ဘိုကင်လုပ်ထားသော အခန်းသို့အရောက် တွင် ရှုမငြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စာရင်းစာအုပ်ဘစ်အုပ်ကို စစ်ဆေးနေရာမှ ဒေါက်တာအုပ်စိုးနှင့်သူ့ကိုအတွေ့တွင်..

“ဟာ.. ကိုကိုစိုးပါ ပါလာတယ်”

ကိုကိုစိုးဟုပင် သူ့အတိုင်းလိုက်၍ သုံးစွဲလိုက်ခြင်းကို သူ သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲတင်းမာနေသော အသည်းနှလုံးတို့သည်.. အက်ကွေတြေမွလွင့်စင်မတတ် နာကျင်မှုက ဆစ်ဆစ်မြည်လျက် နှိသည်။

“ပါလာတာမဟုတ်ဘူး တမင်ဖိတ်ခေါ်လာတာ ကိုကိုစိုး

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်စား ကျွန်တော်ရဲ့ချို့ယွင်းချက်တွေ အားလုံး မကိုပြောပြပေးပါ။ ကျွန်တော်ပြောနိုင်တဲ့ အင်အားတွေ မရှိလို့ပါမနေခဲ့ပါ”

“ဟင်... မောင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုသို့မှမလုပ်လျှင် သံသရာကရှည်မည်။ သူ့ရင်ထဲ၌

လည်း ခံစားနေရသည့်ဝေဒနာက မသေးတော့။

ဆူကားကို သတိနှင့်မောင်းနှင်ရင်း NIKKO ဟိုတယ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

ရှုမငြီးကသာ ကိုကိုစိုးမိခင် အိုဂျီဒေါ်သန်းသန်းနှင့်သွား တွေ့ပြီး စမ်းသပ်စစ်ဆေးခဲ့ရသည်။ သူ့ထံမှ ဘာချို့ယွင်းချက်မှ မရှိကြောင်းပြောသည့်အကြောင်း ဆေးမှတ်တမ်းများကိုပြုပြီး ပြောလေသည်။ ရှုမငြီး၏မျှော်လင့်ခဲ့သည့် သူတို့နှစ်ဦး၏ ရင် သွေးငယ်များ ဖြစ်သည်။ ထိုရင်သွေးလေးက ဘုန်းလက်နိုး၏ ရင်တွင်းအနာတရကော ဘုန်းလက်နိုးမိဘများ၏ အမျက်ဟူသ မျှတို့ကို ချေဖျက်ပေးနိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မည်ဟူသော အစွဲပင်။

ရှုမငြီးကို သူ့သနားလာသည်။

သူ့ဘာကိုမှဟန်မဆောင်ချင်တော့။

သူ့အတွက် သူ့လည်းမစဉ်းစားချင်တော့။ သူ့စဉ်းစားမိ လာသည်က ရှုမငြီးအတွက်ဖြစ်သည်။

လင်မယားဟူသော ဝေါဟာရ၌ ဆိုးအတူ ကောင်းအ

ဖက် ဒုက္ခသုခဟူသမျှကို အတူမျှဝေခံစားပြီး ဘဝခရီးလမ်းကို လက်တွဲမြှောက်စတမ်း လျှောက်လှမ်းခြင်းဟု သူ့နားလည်လာပြီ။

လင်မယားသံယောဇဉ်သည်လည်း အင်အားကြီးသော အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်သည်။

ရှုမငြီးအတွက် သူ့ဥညာလာမိပြီ။ ရှုမငြီးအတွက် တစ်ခုခု ပေးဆပ်ချင်ပြီ။

သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ရှုမငြီးကို သူ့ချစ်နေ ပြီဟု သိလိုက်ရပြီ။

ဏီကိုစိုးထံမှ မိမိဇာတ်ကြောင်းကိုသာ ရှုမငြီးသိခွင့်ရ သွားလျှင် ရှုမငြီး ဘာဆုံးဖြတ်ချက်ချလိမ့်မည်နည်း။

သူ စိတ်မောစွာဖြင့် အိမ်သို့ပင် တန်းပြန်လာခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီသို့ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ညနေမှသူလာခဲ့မည့်အကြောင်း အ ကြောင်းကြားထားလိုက်သည်။

ဘဝတစ်ခု၏ အချိန်တော်တော်များများကို အချစ်က စိုးမိုးထားလေမလား။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၁)

၂၃၆

ရူမငြီး မယုံကြည်နိုင်အောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

“မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုစိုး ပြောနေတာတွေဟာ ယုံတမ်းစကားတွေပါ နော်..”

“ကျွန်မကို မောင်က အချစ်စမ်းခိုင်းလိုက်တာမဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်ပဲထား တကယ့်ကို ထွက်ပေါက်မရှိတော့ ဘူးလား ကိုကိုစိုးရယ်”

ဟု သူ့နှိုက်ငိုကာ မရှက်တမ်းမေးခဲ့မိလေသည်။

“ကျွန်မ ဝင်လိုသည်ဟာ ကျွန်မကိုချစ်ခဲ့တဲ့ယောက်ျားတွေ ရဲ့မျက်ရည်စက်နဲ့ကျိန်စာတွေ ကျွန်မကိုစူးနေပြီထင်တယ် ကိုကို စိုးရယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ကိုကိုစိုးကော ပါခဲ့သလား”

ဟုပင် စိတ်လွတ် သတိလွတ်မေးခဲ့မိသည်အထိ ဖြစ် သွားခဲ့ရသည်။ စိတ်တို့သည် ဆောက်တည်ရာမရအောင် ဖြစ် သွားသဖြင့် ကိုကိုစိုးကပင် အိမ်သို့လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“ကိုင်း.. ကိုကိုစိုး အချိန်မရှိဘူး၊ ကားကို တစ်ယောက် ယောက်ကိုယူခိုင်းလိုက်တော့”

ဟုဆိုတော့မှ.. မောင်ထွေးကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက် သည်။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ဘုန်းလက်ရုံး ကားရပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟန်မဆောင်နိုင်။ စိတ်ကိုတင်းတင်းထား၍ မရသည့်အ တွက် ကြမ်းပြင်ထက်ထိုင်ချကာ ဘုန်းလက်ရုံး၌မျက်နှာအပ်ကာ အားပါးတရင်ချလိုက်သည်။ သနားလိုက်တာ မောင်ကိုသနား လိုက်တာ အားလုံးဟာ မရဲ့အပြစ်တွေပါ မောင်ကျွန်မကို အ ပြစ်ပေးပါ။ ရင်တွင်းဟစ်ကြွေးလိုက်သည်။

ဘုန်းလက်ရုံးနီးလာသည်။ သူ့ကိုဆွဲထူတာပွေ့ဖက်ပြီး နှစ်ဦးစလုံး ငိုကြွေးလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“မောင်”

“မ”

“ကိုကိုစိုးပြောတာတွေဟာ တစ်ကုန်လုံးမဟုတ်ပါဘူး နော်မောင်၊ မကို အချစ်စမ်းနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် အားလုံးအမှန်တွေ မောင်မျက်လုံးကိုကြည့်လေ”

“အို . . မကြည့်ရက်ဘူးမောင်ရယ်၊ မောင်ဟာ မောင်ပဲ”

“မ လိုချင်တဲ့ရင်သွေး မောင်မပေးနိုင်ဘူး”

“မကြောင့်ပါမ မလိုချင်တော့ဘူး၊ မ လိုချင်တာ မောင်”

ပဲ . . မောင်အချစ်ရရင် ကျေနပ်ပြီ”

“ဒါပေမယ့် . . မအတွက် မောင်ရင်သွေးပေးချင်တယ် မပေးနိုင်ဘူး၊ မကို လှောင်ပိတ်မထားရက်တော့ဘူး”

“ဟင့်အင်း . . ဟင့်အင်း မောင်ရဲ့ မေတ္တာလှောင်ချိုင့်ထဲမှာပဲ မ နေချင်တယ်”

“မထားဘူးကွာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ကွာမယ်”

“မကွာဘူး”

“ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိမှာလဲ သေခြင်းရဲ့ကံကြမ္မာဟာ ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်နားလည်ပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဒုက္ခမပေးချင်တော့ဘူးလေဗျာ . . ဖယ်ဗျာ . . ”

ဘုန်းလက်ရုံး ရှုမငြီးကို ရင်ခွင်ထဲမှဆွဲထုတ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ ရှုမငြီးလက်မခံ အတင်းတွယ်ကပ်ထားသည်။

“ခေါင်းအေးအေးထားပါမောင်၊ မတို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ သားသမီးမထွန်းကားတဲ့ အိမ်ထောင်သည်တွေလည်း အများကြီးပါ။ လင်မယားဆိုတာ နောက်ဆုံးအရွယ်အထိ ဘုရားသွားကျောင်းတက် ဆေးပေးမီးယူအဖော်အဖြစ် ခိုင်မြဲပါတယ်၊ သားသမီးဆိုတာ ဧည့်သည်ပါ။ ဧည့်သည်ဆိုတာ ခဏပါပဲ အချိန်တန်တော့လည်း မိဘရင်ခွင်ကထွက်သွားကြမယ့်အတူတူ ရောက်မလာတော့လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ရှုမငြီးက ဘုန်းလက်ရုံးကိုနှစ်သိမ့်မှု ရှာကြံ၍ ပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးမျက်ရည်များသုတ်လိုက်သည်။

ဘုန်းလက်ရုံးကတော့ နောက်ဖေးဘက်ဝင်သွားပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်ပုံရသည်။ ရှုမငြီးက တံခါးထဖွင့်လိုက်သည်။ မျှော်လင့်မထားသော ဧည့်သည်များပင် . .

ခါတ်ပုံအရတွေ့ဖူးထားသော ဘုန်းလက်ရုံး၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဒေါ်ကြီးညိုဖြစ်နေသည်။

ရှုမငြီး မျက်ရည်စတိုက် အတားအဆီးမဲ့စွာ ကျဆင်းလာသည်။

ရင်မှာဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတို့က အချိန်အတိုင်းအတာမည်မျှအထိလောက်ကိုများ ပိုင်စိုးသွားလိမ့်မည်ကို မှန်းဆ၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ။

“ကားကိုယူခိုင်းရလောက်အောင် ဘာတွေများဖြစ်နေကြသလဲလို့ စိတ်ပူပြီးလိုက်လာတာ”

ဘုန်းလက်ရုံးဖခင်က ရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သော လူကြီးပီပီ အခြေအနေကိုဝင်ထိန်းလိုက်သည်။

“သားကောသမီး”

“ရိုပါတယ် ဖေဖေ”

ဘုန်းလက်ရုံးရောက်လာသည်။ အခြေအနေတွေက အကောင်းဘက်သို့ဦးတည်လာသော်လည်း ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြည့်စုံခြင်းသို့ မရောက်ရှိနိုင်ဘူးဟု ရှုမငြီး သဘောပေါက်လိုက်သည်နှင့် ဘုန်းလက်ရုံးတို့မိသားစုကို အလွန်စာနာသနားမိလေသည်။

မိဘနှစ်ပါးက ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ရှုမငြီးက ကြမ်းပြင်ထက်မှာပင်ထိုင်ကာ

“ဖေဖေနဲ့မေမေကို သမီးအဝေးကပဲ ထိုင်ကန်တော့ခဲ့ရတာပါ။ ခုလို စတင်တွေ့ဖူးခိုက်မှာ ကန်တော့ပါရစေဖေဖေနဲ့မေမေ”

နူးညံ့သောနှလုံးသားပိုင်ရှင် မိခင်မိန်းမသားတစ်ဦးအနေနဲ့ အာဟာတတရားတို့ကို ကြာရှည်လက်ကိုင်မထားနိုင်ရှာ . မျက်ရည်ကလေးတစ်စင်းစမ်းနှင့် ဖြစ်သွားရသည်။

ရှုမငြီးနှင့်အတူ ဘုန်းလက်ရုံးပါ ယှဉ်တွဲကန်တော့လေသည်။

“သာဓုသာဓုသာဓု . . ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်း

အောင်ပေါင်းသင်းနိုင်ကြပါစေကွယ်”

ဟု ဖခင်ဦးမြတ်ခေါင်က လိုရင်းကို တိုတိုတုတ်တုတ်ဆုပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ထားမှ ဆုကိုပင် အသံထွက်မပေးနိုင်ရှာပါးစပ်လှုပ်ရုံမျှသာ . . .

“ဖေဖေထို့မှာလည်း သားသမီးဆိုလို့ သားတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာ၊ သားကိုဆုံးရှုံးမှာကို စိုးရိမ်နေရပြီ၊ NIKKO ဟိုတယ်မှာ သားကားအပ်ထားခဲ့တယ် ယူပြီးလာဖို့လိုက်ပါဆိုကတည်းက ဖေဖေနဲ့မေမေ ပဋ္ဌာမြေလူးဖြစ်ရတယ်၊ သားဘာဖြစ်လို့လဲလို့ ကမန်းကတန်းလိုက်လာတာ”

“ဟုတ်တယ် သားတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ကြတော့”

ရှုမငြီး ဘုန်းလက်ရုံးကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဝမ်းသာရမလား ဝမ်းနည်းရမလားမသိတော့။ ခံစားချက်က ဟုန်နေလေပြီ။ ဘုန်းလက်ရုံးအပေါ် အချစ်အပြင် ကရုဏာကပါဆင့်လာတော့ ရှုမငြီးဘဝသည် ဘုန်းလက်ရုံးအတွက်သာဖြစ်သွားလေပြီ။

“ဒီနေ့ ပြဿဒါးရက်ကြီး ဖေဖေမနက်ဖြန်မှလာခဲ့မယ်”

“အင်း . . ဒါလည်းဟုတ်သားပဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဆိုတော့ ရက်ရာဇာပြဿဒါးတို့ကိုတော့ ပယ်လို့မရပေဘူးပေါ့”

“နောက် တစ်ခုပြောဦးလေဖေကြီး”

ခုမှ ဒေါ်ထိပ်တင်ထားထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ဪ... Wedding ကိစ္စ ဘယ်လိုများလုပ်ချင်သလဲ သမီးဆန္ဒကိုပြော ဒီပွဲလမ်းမျိုးဟာ မိန်းကလေးရှင်ရဲ့ဆန္ဒက အရေးကြီးဆုံးပဲ”

ရှုမငြီးအတွက် ကံကောင်းခြင်းက ဆိုက်ရောက်လာ သော်လည်း ထိုကံကောင်းခြင်းသည် တဒင်္ဂသာဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဒီကိစ္စ...”

“ဒီကိစ္စ အိမ်ရောက်မှပဲ သားတို့ပြောတာပေါ့ ဖေဖေ”

ရှုမငြီး ပြောခွင့်မသာလောက်အောင် ဘုန်းလက်ရုံးက ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ ဖေဖေတို့ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ် ထားရအောင်လို့”

“တစ်ရက်နဲ့တော့ မထူးတော့ပါဘူး ဖေဖေ”

ဘုန်းလက်ရုံး ဘာကြောင့် ဒီစကားမျိုးပြောသည်ကို နောက်နေ့ရောက်မှ ရှုမငြီးသိခွင့်ရလိမ့်မည်ကို ကြိုတင်သိခဲ့ပါ လျှင် အစစအရာရာ သတိရှိနေမည်။

“ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ သားနဲ့ ပတ်သက်လာတော့ သမီးဟာလည်း မေမေသမီးပါပဲ။ သမီးဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကိုသာပြော ပါ”

“သမီးကတော့ Wedding လုပ်မယ့်ငွေတွေကို မိဘမဲ့ ကလေးနဲ့ ဘိုးဘွားရိပ်သာ၊ မျက်မမြင်၊ ဆွဲအနားမကြားကျောင်း တွေမှာ ငွေလှူဒါန်းပြီး သာသနာအတွက်တော့ စာသင်တိုက်မှာ

ဆွမ်းငွေပဒေသာပင်စိုက်ထူလိုက်ချင်ပါတယ်”

“သာဓုသာဓုသာဓု သမီးမိဘများရဲ့ဆန္ဒကို မေးပါဦး ကွယ်။ ဦးဘအိုပြောပြလို့ သမီးရဲ့အနစ်နာခံမှုတွေကို ဖေဖေတို့ နားလည်သဘောပေါက်ပါပြီ။ သမီးစိုက်ပေးထားတဲ့ငွေတွေ လည်း ဖေဖေပြန်ဆပ်ပေးလိုက်ပြီ။ သမီးအဖေဆီလည်း သွားရ ဦးမယ်”

ရှုမငြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကြားက ကြည်နူးမှုအရိပ်အ ယောင်လေးရကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

သို့သော် ဝမ်းသာမှုက အပြည့်အဝမဖြစ်သေး။ ငြိမ် သက်နေသောဘုန်းလက်ရုံးကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်ရှိနေ ရာ...

“ဒါထက် စောစောက ဘာဖြစ်လို့ကားထားပြီးပြန်သွား ရတာလဲ...”

ဘုန်းလက်ရုံးက ထိုင်ရာမှချက်ခြင်းပင်ထကာ၊

“သား ခေါင်းကိုက်လို့သွားအိပ်တော့မယ် ဖေဖေ၊ ဒေမေ ခွင့်ပြုပါ”

ဟုပြောပြီး ဘယ်သူမှမတားဆီးနိုင်မီ ထွက်သွားရာ ရှု မငြီးမှာ လူကသာကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ စိတ်ကတော့ ဘုန်းလက် ရုံးနောက် သို့ စိတ်မချစွာနှင့် လိုက်ပါသွားရလေသည်။

“သမီးကို ဒေါက်တာအုပ်စိုးကနေတဆင့် မောင့်ရဲ့မျက် လုံးနဲ့ Testis ပျက်စီးမှုအခြေအနေကို အသိဖေးလိုက်တာပါ”

“သမီးက အခုမှသိတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သမီးစိတ်မကောင်းလွန်းလို့ ကားကိုထားခဲ့ရတယ်၊ ကိုကိုစိုးလိုက်ပို့ပေးတာ”

“အင်း.. အတိတ်ဘဝရဲ့ ဝဋ်ကြွေးလို့သာ မှတ်လိုက်တော့၊ ကဲကဲ... ကလေးတွေအာမှမဖြစ်ဘူးဆိုရင် ပြန်ကြရအောင် ကြီးညို ဟင်းတွေလှယ်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ..”

“ဒါဖြင့် သွားမယ်၊ မနက်ဖြန် စောစောသာပြောင်းလာခဲ့ကြ”

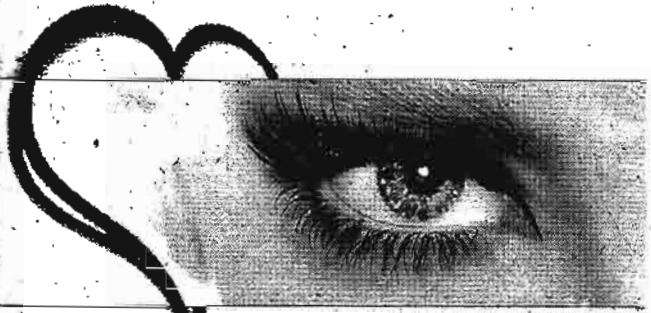
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ရှုမငြီးက လိုက်ပို့ဟန်ပြင်သော်လည်း ဒေါ်ထိပ်တင်ထားက..

“နေစနဲ့.. မပို့နဲ့၊ သမီးမောင်တော်ကိုသာ ပြုစုလိုက်ပေးတော့၊ မိတ်ပိတ်.. နှစ်ထပ်စလုံး သေသေချာချာပိတ်ထားလိုက်”

ရှုမငြီး ခေါင်းသာညိတ်လိုက်နိုင်သည်။ တံခါးနှစ်ထပ်စလုံးကို အသံမမြည်အောင်ပိတ်ပြီးသည်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်ခဲ့သည်။

နောက် ချစ်ရသူ၏ရင်ခွင်သို့တိုးဝင်ကာ အားပါးတရ ငိုချလိုက်မိသည်။

အခန်း(၃၂)

ညက ရှုမငြီး၏ ကော်ဖီခွက်ထဲ အိပ်ဆေးနှစ်ပြားကြိတ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကော်ဖီခါးခါးကြိုက်တတ်သော ရှုမငြီးသည် သူ့လုပ်ရပ်ကို လုံးဝမခိုင်မိလိုက်ချေ။

ရှုမငြီးကို သူ့ဘာကြောင့်ချစ်သွားမှန်း သူ့ကိုယ်သူမသိလိုက်..။ မျက်လုံးတွေကြောင့်များလား..။

မျက်လုံးတွေက သူ့မျက်လုံးမှ မဟုတ်တာ။

www.burmeseclassic.com

ကားမှောက်သွားစဉ်၌ ကိုကိုလုံးဝဆုံးသွားခဲ့သည်။ သူက မျက်ကြည်လွှာထိခိုက်သွားရာ ချက်ခြင်းပင် ကိုကိုစိုး၏ဖခင်ကြီးက ကိုကိုမျက်လုံးမှမျက်ကြည်လွှာနှင့် အစားထိုးကုသပေးခဲ့သည်။ ဒီမျက်လုံးကြောင့် ရှုမငြီးကို သူ့ချစ်တတ်သွားတာလား။

ကိုကိုသေခါနီး နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ရှုမငြီးတို့ချစ် သွားခဲ့သည်။ ကိုကိုမျက်ဝန်း၌ရှုမငြီး၏ပုံရိပ်က စွဲထင်ကျန်ရစ်၍ သူ ရှုမငြီးကို ချစ်သွားတာလား။

သူ့နှလုံးသားကတော့ ရှုမငြီးဟူသောမိန်းမကို အင်တန် မုန်းတီးခဲ့သည်။ ဤမိန်းမကြောင့် သူ၏မျိုးဆက်ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ Sperm ထုတ်ပေးနိုင်သော Testis ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ သူ၏ မျိုးဆက်မရနိုင်တော့၊ ဒီအတွက် သူ့ရူးသွပ်မတတ်ခံစားခဲ့ရသည်။

ရှုမငြီးကို နာကြည်းမုန်းတီးစွာဖြင့် ရအောင်လက်ထပ်ယူခဲ့သည်။ အနုနည်းနှင့် သူ့ဘဝအကျဉ်းထောင်၌ ရာသက်ဝန်ကျွန်မိယားတစ်ယောက်ပမာ သိမ်းပိုက်ထားရန်ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။

သို့သော်လက်ထပ်ပြီးနောက် ရှုမငြီးကိုတွယ်တာလာသည်။ ခွဲနေရတော့ လွမ်းတတ်လာသည်။ နောက်ဆုံး ရှုမငြီးအတွက် စဉ်းစားတတ်လာသည်။

ရှုမငြီးဘဝကို သိမ်းပိုက်မထားရက်တော့။ ချုပ်နှောင်ထားရက်တော့။ ရှုမငြီးလို မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်က တစ်လပ် ဖြစ်သွားလည်း အရေးမကြီး။ လိုချင်သူတွေ စိုင်းစိုင်းလည်

ဆဲဖြစ်မည်။

သူ့လုပ်သင့်သည်တို့ကို ခပ်မြန်မြန်လေးလုပ်ပြီး ကုတင်ပေါ်ရှိ သူ့ခေါင်းအုံးပေါ်တွင်တင်ထားလိုက်သည်။

ယောက်ျားတန်ခိုးမျက်ရည်ကတော့ ရစ်ဝနေဆဲပင်။

အိပ်ဆေးတန်ခိုးဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေသော ရှုမငြီးမျက်နှာပြင်အနံ့ကို နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ နောက် ချာခနဲလှည့်မကြည့်ဘဲ တန်းထွက်ခဲ့လေသည်။ တံခါးကို သေချာစွာပိတ်လိုက်သည်။

နံနက်မိုးသောက်ယံတေးကို သီဆိုတတ်သောငှက်က လေးများသည် လမ်းထဲရှိဓမ္မာရုံခေါင်မိုးထက်မှ လွမ်းမောဖွယ်ထူးရင့်လေသည်။

ဘုန်းလက်ရုံးအပေါ်ထပ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ကျလာသဖြင့် ရေဘင်မျက်ရည်ကိုတပ်လိုက်သည်။ နေရစ်တော့ 'မ' ရယ်...။

ကားမောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

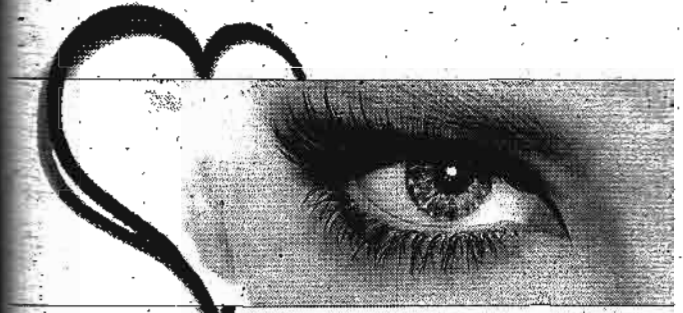
ဘယ်ကိုဦးတည်ရမည်ကို စဉ်းစားထားပြီးသားမရှိသေးသို့သော် မောင်းရင်းစဉ်းစားလိုက်သည်။ 'မ'နှင့် အဝေးဆုံးနေရာ။ သို့သော် မ၏အငွေ့အသက်လေးတွေ ရှိနိုင်သောနေရာတို့...။

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း (၅)

အခန်း (၃၃)

ရှုမငြီး တယ်လီဖုန်းသံကြောင့်နိုးသွားသည်။ ခေါင်းထဲအံ့
သလိုပင်...

“မောင်... မောင်ကော...”

နိုးနိုးခြင်း ဘုန်းလက်ရုံးကို တမ်းတလိုက်သည်။ အိပ်
မက်ထဲ၌ဘုန်းလက်ရုံးနှင့် နှစ်ကိုယ်တူယှဉ်တွဲကာ ဘုရားတစ်ဆူ
တို့ သွားဖူးနေသည်ဟု မြင်မက်သည်။

ထူးသံမကြားရသဖြင့် အနားရှိ တယ်လီဖုန်းကိုလှမ်းယူကာ နားထောင်လိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် မျက်လုံးကမပွင့်ချင်သေး။

“ဟဲ့လို...”

“သမီးလား၊ မနိုးကြသေးဘူးလား၊ ရှစ်နာရီတောင်ရှိနေပြီ မလာကြသေးဘူးလား Breakfast စားမလို့စောင့်နေတာကွဲ့”

ယောက္ခမကြီးဆီက ရွှင်ပျသော မင်္ဂလာတေးသံသာကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ နိုးပါပြီ၊ စားနှင့်ပါ မေမေ ခုပဲလာခဲ့ပါမယ်”

“သားကော”

ရှုမငြီး မျက်လုံးတလည်လည်နှင့် ကျီးကန်းတောင် မှောက်ရှာရင်းမှ ဘုန်းလက်ရုံးခေါင်းအုံးပေါ်မှ စာချုပ်စာတမ်းများနှင့် စာရွက်ဖြူခေါက်တစ်ခုကို သွားတွေ့သည်။

“ခဏနော် မေမေ၊ မောင် ဘယ်ထွက်သွားလဲမသိဘူး သမီးကို စာရေးထားခဲ့တယ်”

တယ်လီဖုန်းကို ပုခုံးနှင့်နားကြားညှပ်ထားပြီး စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်။

“မ”

‘မ’ ကို ကျွန် မယားအရာထားပြီး အနုနည်းနဲ့နှိပ်စက်ပြီး

ရာသက်ပန်သိမ်းပိုက်ထားခြင်းနဲ့ မောင့်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှု၊ ကိုကိုသေဆုံးမှုအတွက် ‘မ’ ကိုပေးဆပ်ခိုင်းမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုထဲနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်... .

အရှင်းဆုံးပြောရရင် ‘မ’ ကို မောင်နာကျည်းမုန်းတီးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ပြီးနောက်ပိုင်း ‘မ’ ကို မောင်ချစ်စိတ်လာတယ်၊ မကို မောင့်မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်ဘူး၊ ကိုကိုမျက်ကြည်လွှာကြောင့်လားလို့တောင် မောင် ထင်ယောင်ထင်မှား သံသယဝင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့်... .

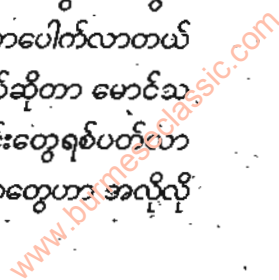
ရှုမငြီး ရင်ထဲလှိုက်ဖိုလာပြီး... .

“မေမေခဏနော် မောင်မရှိတော့တာ သေချာတယ်၊ သမီးကိုထားသွားပြီ၊ သမီးဆီလာခဲ့ကြပါ မေမေ... .”

ရှိုက်သံရောပြီး ယောက္ခမကို အားကိုးတကြီးတိုင်တန်းပြီး ဖုန်းခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်သုတ်ပြီး စားကို ဆက်ဖတ်ရသည်။

ဒါပေမယ့် ညီမလေးကိစ္စနဲ့ ခွဲနေရတော့လည်း ‘မ’ ကိုပဲ စမ်းတသတ်ရလာတဲ့အခါ မျက်ကြည်လွှာရဲ့ စွဲလမ်းမှုမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ နှလုံးသားထဲ နက်ရှိုင်းစွာထိုးဝင်ဖောက်ထွင်းဝင်သွားပြီဖြစ်လို့ စွဲလမ်းတဲ့စွဲလမ်းမှုမရှိလို့ မောင်သဘောပေါက်လာတယ်

မေတ္တာဆိုတာ အသွားအပြန်ရှိတယ်ဆိုတာ မောင်သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ‘မ’ သံယောဇဉ်နဲ့ ချစ်ခြင်းတွေရစ်ပတ်လာတာနဲ့အမျှ ‘မ’ အပေါ် နာကျည်းမုန်းတီးခဲ့ရတာတွေဟာ အလိုလို

ပျောက်ကွယ်သွားပြီး 'မ' အပေါ်ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ မောင်ချစ်လာ တယ်... .

ဒါကြောင့် မောင် ဂျပန်မှာလည်း စမ်းသပ်မှုတွေလုပ်ခဲ့ သေးတယ်။ မြန်မာပြည်က ဆရာဝန်ကြီးတွေပြောသလိုပဲ... . Sperm ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ Testis ပျက်စီးသွားမှတော့ မောင်ရဲ့ မျိုးဆက်ဟာ ဘယ်သိပ္ပံနည်းပညာနဲ့ကူလို့မှ မရနိုင်တော့ဘူး။ 'မ' အတွက် မောင်ရဲ့မျိုးဆက် မဖန်တီးပေးနိုင်တော့ဘူး။ မောင် သိပ်ခံစားရတယ် မောင်ကြောင့် 'မ' တစ်ခုလပ်ဘဝ ရောက်သွား ရပြီ ခွင့်လွှတ်ပါ... .

ဒါပေမယ့် 'မ' မျိုးဆက် 'မ' ရင်သွေးအတွက် 'မ' နောက် ထပ်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မောင်စောစီးစွာပဲ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက် ပါပြီ။ မောင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာနဲ့ 'မ' ကို သိမ်းပိုက်မထား တော့ပါဘူး။ 'မ'ဟာ အနာဂတ်အတွက် မျိုးဆက်သစ် သား ကောင်းသမီးကောင်းတွေ မွေးထုတ်ပေးနိုင်မယ့် မိခင်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သင့်ပါတယ်... .

မောင်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ... .

ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ မောင်လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့တယ်။ လို အပ်တာတွေ 'မ'ပဲဆောင်ရွက်လိုက်ပါ။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေက ပစ္စည်းခန်း ဆောင်ရွက်ပေးပါလိမ့်မယ်။

'မ' လက်ထပ်သတင်းကို မောင်စောင့်နေမယ်။ အဲဒီ သတင်းတွေမှ မောင်ပြန်လာခဲ့တော့မယ်။

ချစ်သွားပြီဖြစ်တဲ့ 'မ' ကို ပေးဆပ်ခြင်းစားစွာနဲ့ လေးဆပ် လိုက်ပါတယ်။

ဘဝသစ်မှာ အိမ်ရှင်မကောင်း... မိခင်ကောင်းတစ်ဦး အနေနဲ့ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်တဲ့... .

မောင်

ရှုမငြီး ဘာမှလုပ်၍မရ... ဝိုရိုက်ရင်း ယောက္ခမထွေအ လာကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မခွဲနိုင်ပါ။

ဘုန်းလက်ရုံးသာ အနားမှာရှိနေလျှင်... အိမ်ရှင်မ ကောင်း တစ်ဦးအဖြစ်နှင့်ပဲ ကျေနပ်နိုင်ပါသည်။

မိမိဘက်က မိသားစု၌ အစ်ကိုအစ်မများ၌လည်း သား သမီးတွေနှင့် စည်စည်ပင်ပင်ရှိနေသည်။ သေသေချာချာတွေး ကြည့်လိုက်တော့ ဘုန်းလက်ရုံးတို့မိသားစုသာလျှင် မျိုးဆက် ပြတ်သွားပြီ။ ဘုန်းလက်ရုံးသည်သာ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်။

ကရုဏာမိုးက ချစ်ခြင်းအပေါ်၌ထပ်ဆင့်ရွာလေပြီ။

ဪ... ကံကြမ္မာရယ်။ မင်းလက်ရာဆိုသည့်လူက

လည်း ဒီလောက်တောင် မိမိ အပေါ်စွဲလမ်းသွားရသလား။

မိမိ၏ ပရောဂမပါဘူးဟု မငြင်းနိုင်ပါ။ သို့သော် မွန်တာ

ရာသေဆုံးသွားမှုကတော့ မိမိပရောဂ ကင်းဝေးပါသည်။

သေခြင်းတရားကို ဉာဏ်စောင့်သလား... ကံစောင့်သ လား။ ရှုမငြီး ဝေခွဲမရချင်တော့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတို့က နှိပ်စက် နေလေပြီ။

ယောက္ခမများရောက်လာတော့ ဘုန်းလက်နဲ့အိမ်ကို ပြုလိုက်သည်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ထားက တန့်န့်လို့လေပြီ. . . ။

“ဖြစ်ရလေ သားငယ်ရယ်. ”

“ငိုနေလို့မပြီးဘူး သူ့ဘယ်သွားမယ်ထင်သလဲ၊ သမီးကကောဘယ်လိုဆုံးဖြတ်သလဲ”

“ကျွန်မ မောင်ကိုချစ်တယ်၊ မောင်ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ကွာမပေးဘူး မောင်ကိုပဲ တစ်သက်လုံးပြုစုသွားမှာပါ။ ရှာပေးပါ မောင်ကိုရှာပေးပါဖေဖေ”

“သမီးမိဘတွေဆီကော အကြောင်းကြားပြီးပြီလား”

“မကြားဘူး ဖေဖေ၊ လူဆိုတာအတ္တမျိုးပဲ မောင်ချိုလွင်းချက်ကို ဘယ်သူမှအသိမခံချင်လို့”

“အင်း. . . ငါ့သမီးက စိတ်ကောင်းရှိတာပဲ၊ ဖေဖေတို့ အထင်မှားခဲ့တာတွေ ခွင့်လွှတ်ပေတော့”

“ရပါတယ်ဖေဖေ မောင်ကိုသာရှာပေးပါ. ”

ရှုမငြီးက ခရီးဆောင်အိတ်ကိုပြင်ဆင်သည်။ ပြင်ဆင်ရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သွားသတိရလိုက်သည်။

“မေမေမောင်ငယ်ငယ်က နွေရာသီခရီးသွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်ကို အသွားချင်ဆုံးလဲ”

ဒေါ်ထိပ်တင်ထားက မျက်နှာဝင်းပသွားပြီး အားတက်သရောပင်. . .

“ဘယ်ရှိမလဲငပလီပေါ့. . မသွားရရင် ဆူပူနေတာပဲ ဘယ်တော့မှမရှိနိုင်ဘူး၊ အမေရိကန်ရောက်တော့လည်း Beach တွေပဲလိုက်လည်တယ်၊ အဲဒီမှာ သန္ဓေတည်ခဲ့သလားမသိပါဘူး တွယ်”

“ဒါ. . ဒါဖြင့် သမီးကို ငပလီ လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်စောင်ဝယ်ပေးပါလား ဖေဖေ”

“ဟေ. . သေချာပါမလား”

“သေချာပါတယ်”

“သမီးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ်. . ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေတို့လည်း အပန်းဖြေရအောင် တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့မယ်၊ မတွေ့ရင် တစ်မျိုးစဉ်းစားရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ရှုမငြီး မငြင်းသာ။

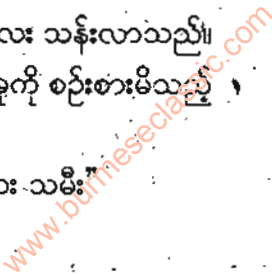
“ဒီက ကိစ္စတွေ. . ”

“ဒါကကိစ္စမရှိပါဘူး ဒုမန်နေဂျင်းတို့ မန်နေဂျာတို့ရှိနေတာပဲ”

ရှုမငြီး မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေး သန်းလာသည်။ ဒေါ်ထိပ်တင်ထားက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသည်။

အလား. . .

“သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးပြီလား သမီး”

မြေရမ်းခင်

“ဘာကိုလဲမေမေ..”

“သားနဲ့ဆက်လက်ပေါင်းသင်းဖို့ သင့်မသင့်ဆိုတာ..”

မျက်တောင်တဆုံး မကြည့်နဲ့နော် မျက်စိတဆုံးကိုကြည့်ပါသမီး၊ မေမေတို့မိသားစုဘဝကတော့ အဆိုးဆုံးအခြေအနေ ရောက်ပြီး မှတော့ ဘာကိုမှမျှော်လင့်ချက်မထားတော့ဘူး ဒါပေမယ့် သမီးချင်းစာနာပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ချင်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးသိပ်နစ်နာနေမှာပေါ့”

ရှုမငြီး ခေါင်းကိုတသွင်သွင်ရမ်းလိုက်သည်။ တကယ်မခံစားနိုင်ပါ..။

မောင့်ကိုခွဲဖို့အရေးဆိုတာ ရှုမငြီးအတွက် တကယ်ကို ခံစား၍ မရအောင် ရင်နာလှပြီ။

ဘုန်းလက်နဲ့ကို ဘယ်အချိန်မှစ၍ ချစ်ခဲ့သည်ကို မသိလိုက်သော်လည်း သံယောဇဉ်ကြီးအထပ်ထပ်က သူ့နှလုံးသားကို နှောင်ရစ်ပတ်ပြီးဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မဘဝမှာ မောင်ရှိရင် ပြည့်စုံပါပြီ”
တယ်လီဖုန်းဆက်နေသော ဦးမြတ်ခေါင်က..။

“ကိုင်း.. အမေကြီးရေတို့ရဲ့ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်း မသိတဲ့ ဟန်းနီးမွန်းခရီးစဉ်ကို ရွှေ့လိုက်တော့၊ ဖလိုက်က ထစ်ယောက်ပဲရတယ်တဲ့၊ နေ့လည်တစ်နာရီ ထွက်မယ်တဲ့ ဒီညများ သမီးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမလား”

“ရပါတယ် ဖေဖေ၊ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေရှိတာပဲဟာ

လုံခြုံမှုအပြည့်ရှိပါတယ်”

“ဟိုတယ်ကိုပါ ဘိုကင်လှမ်းလုပ်ပေးမယ်”

“ဖေဖေ လုံးချင်းဘန်ဂလိုနဲ့ပါတ် (--)ကိုပဲ လုပ်ပေးပါ”

အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အရာရာကို သေးစိတ်မှတ်မိနေတတ်သည်။ သူ့နှင့်ဟန်းနီးမွန်းထွက်စဉ်က တည်းခိုခဲ့သည့် လုံးချင်းဘန်ဂလိုနဲ့ပါတ်ကို ဘယ်အချိန်ကများ အလွတ်ရထားသည် မသိလိုက်။

မောင့်ဘက်က ကြည်ဖြူလာပြီဆိုမှတော့ ရှုမငြီးဘာကိုမှ မမူတော့ပြီ။

“သားနဲ့တွေ့တာနဲ့ ဖုန်းဆက်လိုက်ဖေဖေတို့ လိုက်မလာတော့ဘူး၊ ဒီမှာ လျှို့ဝှက် မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကိစ္စစီစဉ်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ..”

“မိဘတွေဆီတိုတော့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုပြပြီး ဖုန်းဆက်ထားလိုက်ဦးသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့..”

လုပ်ငန်းကြီးတွေကို လုပ်ကိုင်အုပ်ချုပ်နေသူတစ်ဦးပီသစွာ စေ့ငှနေအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်သဖြင့် ရှုမငြီး မွန်းလွဲတစ်နာရီတွင် ကျွန်းပတ်လေယာဉ်ဖြင့် သံတွဲလေဆိပ်သို့ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

အခန်း(၃၄)

BURMESE CLASSIC

နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်လောက်ကတည်းက တောက်လျှောက်မောင်းလာသော ကားကလေးသည် ပြည်သို့ နံနက်တိုးနာရီခန့်တွင်ရောက်ရာ ခဏတဖြုတ်နားပြီး ဆင်တဲဘက်သို့ နဝဒေး တံတားအတိုင်းမောင်းချလာသည်။ ထိုမှ ပန်းတောင်းညောင်ဂျိုးတွင် တောင်ကုတ်တောင်ကြားကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရာ တောင်ကုတ်သို့ ညနေလေးနာရီတွင်ရောက်သည်။ ကားက

လည်းကောင်း လမ်း တွေကလည်း မဆိုးလှ။ ဇက်ကူးစရာမလို တော့သဖြင့် ခရီးသွားရတာ အဆင်ပြေလှသည်။

ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံး စိတ်မပျံ့လွင့်အောင် သတိနှင့်ကပ်ထားသည့်ကြားက ရှုမငြီးကို သတိရမိသည်။ ရင်မှာတော့ နင့်နှင့် သီးသီးနာကျင်လျက်...။

ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။ သူ့ကိုလိုက်ရှာပြီး ပင်ပန်းနေရှာမည်လား။ ဖေဖေနှင့်မေမေကကော ဘာပြောမလဲ။ ကွာရှင်းသည့်ကိစ္စ၌ ရှုမငြီးလက်ခံပါမလား။

ရှုမငြီး သူ့ကိုချစ်မှန်း သူခံစားသိနှင့်နားလည်နေသဖြင့် သူ့ ခုလိုစိစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်သူဘဝ ပျော်ရွှင်ကောင်းစားရေးကို သူလိုလားတတ်လာပြီ။ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းထက် ပေးဆပ်ခြင်းဖြင့် သူကျေနပ်နိုင်ပြီ။ ရင်မှာ တမြေမြေ နာကျင်သော်လည်း ပြေသာအောင်ဖြေရလေသည်။ နေဝင်ချုပ်စအချိန်၌ ပေလီသို့ သူရောက်ခဲ့သည်။

ငပလီဟိုတယ် ဧည့်ကောင်တာ၌သူလိုအပ်သော လုံးချင်းဘန်ဂလိုကို တောင်းလိုက်သည်။

“လုံးချင်းဘန်ဂလို နံပါတ်(--) ကိုလိုချင်တယ်”
“ဆော့ဒီပဲဆရာ တစ်ယောက်ဦးသွားပါပြီ”
“ဟင်... ”

သူ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။
သောကနှင့် ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှတို့ကို ရှုမငြီးနှင့် အတူနေ

www.burmeseclassic.com

ထိုင်ခဲ့သော ဘန်ဂလိုလေး၌ အနားယူရင်း သောက၏ဖိစီးမှုကို
ဖြေသာအောင် ကြိုးစားလိုက်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်သည်
သဲထဲ ရေသွန်းဖြစ်ရတော့မည်လား။

“ဪ... ဒါပေမယ့် ဆရာနာမည်ပြောပါဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲကွ့...”

“အဲဒီအမျိုးသမီးက မှားထားလို့ပါ။ သူ့ယောက်ျားလိုက်
လာရင် အခန်းယူပြီးပြီ မှတ်ပုံတင်ပဲ ယူထားလိုက်ပါဆိုလို့...”

“အရေးထဲကွာ၊ ကဲ... တစ်ခန်းပေး လုံးချင်း Beach
နဲ့အနီးဆုံး ပင်လယ်ပြင်မျက်နှာမူထားတဲ့အခန်းပေး၊ ရော့ မှတ်ပုံ
တင်”

သူ စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် မှတ်ပုံတင်ကိုထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာ... ဆရာ၊ ဆရာက တယ်နောက်တာပဲ”

သူ မျက်မှောင်ချိုလိုက်သည်။

“ဆရာမိန်းမ မျှော်နေပြီ”

“တာကွ့”

“ဆရာမိန်းမ ဒေါ် ရှုမငြီးလေ (--)မှာစောင့်နေတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

သူချက်ခြင်း ကောင်တာမှပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ဧည့်ကြိုကောင်တာမှ စာရေးဝန်ထမ်းက ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့

ခေါင်းတရမ်းရမ်းလုပ်ကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဘုန်းလက်ရုံး ကားကို ဘန်ဂလိုဘေးနားရပ်လိုက်သည်။

ခွဲခြားခြင်းဝေဒနာကို မခံစားနိုင်ပါ။

ကားသံကြောင့် ရှုမငြီးက ဘန်ဂလိုပေါ်မှ ပြေးဆင်း
လိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ဘုန်းလက်ရုံးပင်။

မေတ္တာ၏ဆွဲအားကြီးမားမှု နှောင်ဖွဲ့ယူငင်မှုကို ဘုန်း
လက်ရုံး သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

“မော့... ” “မ... ”

နှစ်ဦးသားပြေးကာ တွေ့ဆုံပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။

ဘာမှပြောစရာမလိုတော့ မျက်နှာစာများက သူတို့၏
ခံစားချက်များကို ထုတ်ဖော်ပြောနေကြသည်။ နေမင်းကြီး၏
နေဝင်ဆည်းသာ ပုဝါရောင်လေးထင်ဟပ်မှုပင်လျှင် ဖျောက်
တွယ်သွားသည်။ မိုးချုပ်ပြီ။

လပြည့်ညမဟုတ်သဖြင့် မှောင်မိုက်ခြင်းက ကြီးမီးလာ
သည်။ ကိစ္စမရှိ။ သူတို့နှစ်ဦး၏ဘဝသည် မှောင်မိုက်သော်လည်း
ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သံယောဇဉ်တည်းဟူသော ငွေကြယ်ကလေး
များ၏ လင်းလက်မှုကတော့ သူတို့ဘဝ သက်ဆုံးတိုင်အောင်
လင်းလက်နေမည်ဟု...။

ဗြူးမလ်ခင်

www.burmeseclassic.com